

Rusya halklarının onur mücadelesi

Emperyalizme teslimiyete hayır

RUSYA HALKLARI KAPITALİZME DİRENİYOR

Emperyalizmin Rusya'daki bayramı bili. Şimdi kaos ve çatışma var. Rusya halkları şimdi emperyalizmin yeni dünya düzenine direniyorlar. Rus burjuvazisinin temsilcisi Yeltsin emperyalizmin teşviğiyle parlamento binasını bombalayarak yüzlerce direnişçiyi katletti.

DİRENİŞ, SOVYET HALKLARININ ONUR MÜCADELESİDİR

Rusya halkları, katliama rağmen kızıl bayrakları dalgalandırmaya devam ediyor; emperyalizme mat, Lenin ve Stalin'in resimlerini taşıyorlar ellerinde. Bu, Sovyet halklarının, dünya halklarının onur mücadelesidir.

RUSYA, DÜNYA HALKLARININ MÜCADELESİNDE YENİ MEVZİ

Dünya halkları ve devrimciler, emperyalizme, kapitalizme karşı direnen Rusya halklarının yanında olmalı, direnişlerini desteklemeli; emperyalizme ve Yeltsin'e lanetlerini yağdırmalıdır. Mücadele eden Rusya halkı, halkları emperyalizme karşı mücadelesinde yeni ve güçlü bir mevzidir.

EKİM' ÜLKEMİZE TAŞIYALIM

Sosyalizmin 70 yıllık kazanımlarını emperyalizme çığnıtmamak tüm dünya devrimcilerinin görevidir. Ve bunun yolu da devrimin kızıl bayrağını ülkemiz topraklarında dalgalandırmaktır. Yeltsin'lere katliamları için güç veren emperyalizmin kukla iktidarlarını devirmekten geçiyor. '90 başlarında emperyalizmin "zaferleri" vardı. Sonlarında dünya halklarının mücadelesinin damgası olacak.

Kürdistan'ın gündemi değişiyor

Kirli savaş ve direniş

■ Hozat'ta koruculardan köylülere katliam girişimi... Adalet Valisi'nin gerillaya karşı "önlemi"... Pozantı SHP'nin muhbir ilçe başkanı... Niğde Ulukışla köylerinde silah dağıtımı... Dersim Belediye Başkanı'na temsile... Radyo yayını ile sınır ötesi hareket

- ◆ Ulusal kurtuluş emperyalizme karşı mücadeleden geçer.
- ◆ Kırklar kadar şehitler de önemlidir.
- ◆ PKK yanlış eylem çizgisinde ısrar ediyor
- ◆ Anayasa Mahkemesi, devletin Kürt halkına yönelik politikasını onaylıyor

Rusya; yenisinden Ekin'in yolunda...

Kuşkusuz bugün Rusya'da yaşananlar ne devrim arifesidir ne de devrimin kabarış dönemine denk düşüyor. Ancak gelişmeler sürüyor bir protestonun, direnişin ötesinde bir içeriğe ve dinamiklere de sahiptir.

■ ■ ■

Süren ve daha da sürecektir olan direnişin gerçek temsilcileri görünürdeki Rustkoylar, Hasulatovlar değildir elbette. Gösterilerde, direnişte orak-çekiliçli çok bayrağı taşıyanlar, barikatlarda sonuna kadar çatışanlar, tüm eksikliklerine rağmen sosyalizm döneminde onurlarıyla yaşayan ve birkaç yitlik vahşi kapitalizmin yarattığı ortamda işsizliğe, yoksulluğa, ulusal onursuzluğa itilen Rus emekçileridir. Emperyalizmin telaşa düşüren, Yeltsin'i böylesine saldıran yapan bir yanıyla da budur. Ve bu Rusya'nın gerçek devrimci dinamizmidir. Parlametoda direnen milletvekillerinin kimliği, neyi savundukları ya da barikatları zorlayan on binlerden kaç tanesinin gerçek komünist olduğu tartışması bunun üstünü örtmemelidir. Bugün Rusya'da gelişen muhalefet işte bu yanıyla da desteklenmelidir.

■ ■ ■

Bugün ortaya çıkan direniş, emperyalizmin iktidarı ele geçirmesinden itibaren yaşanan çelişkilerin derinleşerek sürdüğü bir iç savaşın açık tezahürü olarak ele almak mümkündür. Emperyalizm Rusya'yı henüz her şeyiyle teslim alamamıştır ve teslim alma savaşını sürmektedir. Direniş de sürecektir. Yüzlerce insanın katledilmesi üzerine yeni direnişlerin gelişmesi kaçınılmazdır.

■ ■ ■

Sovyet Birliği'nin dağıtılma, kapitalizmin restorasyonu elde ettiği zafere pekiştirildi, Rusya'yı ekonomik ve siyasi anlamda tam olarak teslim almak isteyen emperyalizmin karşısına her şeyden önce Sovyet halkının on yıllara sığdırdıkları korkunç emek ve özveriyle, milyonlarca şehit kurduğunu sosyalist alt-yapının direnişi vardır. Bunun dışında emperyalizmin Rusya'nın toplumsal yapısını derinlemesine nüfuz etmeye çalıştığı noktada ise, sosyalizmi şu ya da bu ölçüde savunup sahiplenen kesimlerin direnişine karşılık gelmektedir.

Bu kesimlerin direnişleri Kızıl Meydan'daki protesto gösterilerinin ötesine taşıyıp doğrudan Rusya'daki işbirlikçi iktidara yönelmek ve ellerinde dalgalandıran orak-çekiliçli çok bayraklı emperyalistler ve işbirlikçilerin korkulu rüyaları yaşıyama yetti.

Kuşkusuz bugün Rusya'da yaşananlar ne devrim arifesidir ne de devrimin kabarış dönemine denk düşüyor. Ancak gelişmeler sürüyor bir protestonun, direnişin ötesinde bir içeriğe ve dinamiklere de sahiptir.

Emperyalistler ve Rusya'nın bir an önce ileri kapitalist ülkeler arasında, emperyalist cepheye yeni almasını isteyen Yeltsin iktidarı, ne pahasına olursa olsun burjuvazinin güçlenmesini ve kapitalist mekanizmanın tam egemenliği sağlamak emperyalizmin ekonomik ve siyasi politikalarının halka karşı acımasızca uygulanmasını da beraberinde getiriyor.

Ne var ki, birinci olarak, Rusya'nın alt yapıları henüz tam anlamıyla tekelleşmeğe henüz değildi ve bu temelde de tekelleşme süreci sancılı geçmekte, ikinci olarak da, dünyayı sarsan bir devrimin tutsunluğuna, köklü bir sosyalizm geçimi-ne sahip bir halk böylesi acımasız bir baskıyla uzun süre dayanamaz, tavırsız kalmaz. Emperyalizm de, Rusya'da kapitalist gelişimin acımasız ve sancılı olacağını ve halk kitlelerinin buna tepki göstereceğini biliyor. Ayrıca, onyıllık işyeri sosyalist süreçte alt ve üst yapıda gerçekleştirilen sosyalist yapıların, kurumların, değerlerin bir anda silinip yok edilemeyeceği de işin bir başka yönü.

Daha bir yıl önce "gösterilerin yasa-koyan, yalnızca kendü yapıldıklarını gösterenler zinciri" veren Yeltsin, emperyalist ülke böylesi gelişimlere yakıncak 74 yıl komünist etkin kırılmadığını söylüyor'du. Nitekim emperyalizmin ve kapitalizmin iktidarı ele geçirmesinden hemen ardından çok çeşitli biçimlerde direnişler, muhalefet grupları ortaya çıkmaya başladı. Ve bu gelişme kısa sürede hız kazandı. Çünkü emperyalizmin sunduğu kapitalist vitrindeki yıldızlar çok çabuk düldüğü.

Revizyonizmin ve bürokrasinin düzeninden bıkışan halk kitleleri toz pembe düşler çıkındıktan, kapitalizmin acımasız sömürsüyle, ulusal onurların, insanların onurlarını aşılayan sonuçları karşılığında eski düzeni aramaya başladılar. Toplumdaki hoşnutsuzluk değişik örgütlenmeler kanalıyla oldu; komünistlerden sosyalistlere, sosyal-demokratlardan çay yarılarına kadar geniş bir muhalefet yelpazesi oluştu.

Gelinen noktada Yeltsin, çeşitli biçimlerde ortaya çıkan bu güçlerin muhalefeti nedeniyle emperyalizmin ve Rus burjuvazinin taleplerini yerine getirmekte zorlanıyor. Rusya'da muhalefetin yeni yeni alanlara çıkmaya başladığı bir kaç yıl önce Yeltsin için "Şu hale bakın ki, artık meydanları arşınlayan tankların üzerine çök kahramanlık gösteriyen" Yeltsin, halkın arasına girmekten korkuyor, itibarını düşüşünden dem vuruyor. Oysa Yeltsin'in öbirenceği çok şey var: Emperyalizmin işbirlikçileri gerek ülkesini saygıya hainlerin sonunun ne olacağı ayan beyan ortada. Dolayısıyla sadece itibarını düşüşüne sevinen, Daha ileride, bugünün de arayacak." (Mucadele Sayı: 39) diye yazmıştı.

Sosyalizme, eşkeş zembereğerek daha güçlü biçimde dala gelliyor, özellikle komünist, sosyalist örgütlenmeler yaygınlaşıyor. İktidar için kavga siddetleniyor ve süreci bir iç savaşta döndüğüdür. Bunun öni almamalı. Onun için de emperyalizmin önceki askeri darbe sonrasında bir adım daha atmış, işbirlikçilerin konumunu biraz daha pekiştirme ama muhalefeti de tümden ortadan kaldırmamıştır. Darbeden bu yana geçen süreçte de hoşnutsuzluk derinleşti, muhalefet güçleri örgütlendi, gelişti. Yeltsin ve emperyalizm, süreç uzadıkça süregelen sömür, rüvet, işsizlik ve yoksulluk koşullarında özellikle devrimcilerin süratle yeniden örgütlenip, kapitalist gelişimin öüne engeller çıkarılabileceğini de hesap ediyorlardı. Gelişimin önünü açmak için engelleri tasfiye edilecek, etkisiz kılınacak, geliştirilecek. İşte bu ortada Yeltsin, emperyalizmin doğrudan ve açık desteğiyle de arkasına alıp tüm yasaaları bir kenara terak parlamen-tuysu feshetti.

Ebette Yeltsin ve emperyalizm, parlamen-tuysu feshetme karar alırken doğması olası tepkileri de hesap ettiler. Tepkiler azilecekti. Ekonomik refah anlamında Rus halkına verecek bir şeyleri olmadığına göre, kapitalist gelişimin zeminini böyle güçlendirecekler. Ama emperyalizm ve Yeltsin beklediklerinin ötesinde bir direnişle karşılaştılar. Rus toplumu-nu dinamikleri, 70 yıllık sosyalizm kazanımlarını ve gelecekleşimin gücünü yetenece hesaplamamışlardı.

Parlamentonun feshine karşı direnişte Hasulatov ve Rutskoy'ne çıkılar. Yalnızca Hasulatov ve Rutskoy açından bekledikinde Yeltsin'e de farklı düşünceleri yaktı. Sorun ya da farklılık gelişiminde daha uzun bir süreçte yayılıp yayılmamıştıydı. Hasulatovlar kitlelerin taleplerini gözönünde bulundurarak daha tedrici bir kapitalist gelişimden yanaydılar ve en azından bir burjuva demokrasiyi istiyorlardı.

Parlamentonun feshedilmesine karşı çıkmak genelde -ve Hasulatovların mu-

halefeti düzeyinde- burjuva demokratik bir talepti. Ama muhalefetin çok çok değişik güçler de vardı. Feshi kararına karşı direniş, kapitalizme temelden karşı çıkarak sosyalizmi savunmaktı; mevcut duruma, getirdiği işsizlik, yoksulluk noktasında karşı çıkınlardı; eski konumları-nın kavgasını verenler; parlamen-tonun çöğmesinde, kapitalist işçilere keskin bir biçimde gelişmesine tavır alınlara kadar uzanan geniş bir kesimin muhalefetinin bileşkesi oldu. Komünistlerin ortaya çıkan bu durumu değerlendirmeleleri düşünüyordu. Mevcut muhalefet emperyalizmin dayattığı düzene karşı yöneltilemezdi. Komünistlerin bunu başarmaya çalışıyor. Gösterilerde, parlamen-tuysu kurunda, işgillerde, direnişte hep en önde olurlar. Artık Rusya'da unutuldu denilenler orak-çekiliçli bayrakları yeniden dalgalandırdılar. Emperyalizmin "yeni dünya düzeni"nin sahtekârlığını, vahşetini ve Rusya'da sosyalizmin ölmeyişi, ölmeyeceğini tüm dünya halklarına ve kendi halklarına yeniden gösterdiler.

Emperyalizm ve Rus burjuvazisi bu gelişme karşısında, korkulu rüyaları gör-mekten, tüm dünya kamuoyunu, ulusal ve uluslararası hukuk kurumlarını, tüm insanlık öçümünü hiçe sayarak, "demokra-si", "parlamentonun saygınlığı" demagöj-lerinin bile vazgeçerek, vahşetli terah etti.

Emperyalizmin ve ilk yıl önce sözüde "parlamentonun savunmak" için tankların karşısına çıkan Yeltsin'in demokrasi al-tırmamacısı bir kez daha görüldü. Tüm dünyanın gözleri önünde, emperyalizm ve yeni yetime Rus burjuvaları, sarhoş Yeltsin'in komutasında kendii parlamen-tolarını bombalayıp, yakıp yıkarak yüzler-ce insanı katlettiler. Emperyalizm ve burjuvazi, ABD'nden İngiltere'ye, Almanya'ya kadar tüm burjuva parlamen-tarı yine de demokrasi adına katliamlar akıldılar.

Bugün ortaya çıkan direniş, emperyalizmin iktidarı ele geçirmesinden itibaren yaşanan çelişkilerin derinleşerek sürdüğü bir iç savaşın açık tezahürü olarak ele almak mümkündür. Emperyalizm Rusya'yı henüz her şeyiyle teslim alamamıştır ve teslim alma savaşını sürmektedir. Direniş de sürecektir. Yüzlerce insanın katledilmesi üzerine yeni direnişlerin gelişmesi kaçınılmazdır.

Emperyalizm ve Yeltsin do bunun farkındadır. Bunun için de direnişle katliama başlamakla yetinmiyor ve muhaleffere karşı sürek ayan başlatıyorlar. Bu da yet-meyecekti. Emperyalizmin politikalarını biraz daha sancısız uygulamaları ve kapitalist işler için hayatla geçmesi için be-lirli bir süre burjuva demokrat uygulamala-rona vermektedir. Ebette bu bir yer-de muhalefet güçlerinin direnişini, gücüne de bağlıdır. Ama niteyin bu olduğu açıktır. Muhalefeti tasfiye için parlamen-tonun feshi çok almakla, katliama di-reniş bastırılmakla ve süregelen tutukla-maları bunu göstermektedir.

Rus burjuvazisinin pervasızlığını da-yanan emperyalizmdir. Katliam emvini bizzat emperyalizm vermiştir. Ve kararsız durumdaki olan Yeltsin'e "destekliyoruz" mesajlarını yeşil işçi yakmıştır. Emperyalizm henüz koşullarda olursa olsun muhalefeti bastırılmakla ve kendi politi-kalarının uygulamaya konulması dayat-mıştır. Kapitalist gelişimin, emperyaliz-

min çıkarları açısından, güdük, garip bile olsa burjuva demokrasiye bu koşullarda Rusya için lükstür, emperyalizm bunı sağlamak istemekte.

Yeltsin'in ABD'nin politikaları yalnızca Rusya'ya değil, Yeltsin emperyalizmiyle ilgili yapacak işlerini sağlamlaştırmak istersen, dağılan Sovyetler Birliği'nin oluşturulan uluslar arasında süregelen çatışmaları kullansın, diğer ulusları Rusya'ya muhtaç hale getirip bu ülkeler üzerinde Rus sömverizmi ile emperyalist egemenliği kurmak istemektedir. Emperyalizm de kendi açısından bu ulusal çatışmaları körükleyip, halkları birbirine kirdirerek teslim alma politikasını izlediği için, Yeltsin'in de çok fazla palazlandırmaktan yana değildir. Emperyalizmin ve Yeltsin'in çıkarları ve çelişkileri esas olarak bu temelde şekillenmektedir. Ancak esas çekiş birikilen Rusya'da kapitalizmin süratle inşa edilmesi, derinleştirilmesindedir.

Görünen odur ki, haldeki durumda Rusya'daki muhalefet güçlerinin, devrimcilerin kapitalizmin gelişmesini engelleyecek, en azından engelleyecek çok yollar. Ve kapitalizmin iyi adamlar atmaya devam edecektir. Ama öte yandan Rus burjuvazisi kapitalist pazarı ve sömürüyü genişletmek için ne kadar çok kailam ve baskılara başvurusu varsa, aynı muhalefet hareketini örgütlemeleri, toplumsal muhalefet hareketini güçlendirebilir. Baskılar bir yerde tene tepmeye mahkumdur. Yaşanan direniş önemli biriktirmiş, biriktirmiş geriyi. Burjuva muhafızlar Ruskyo

zen duranlar süreciyle yaşasa da sürecektir. Dünya devrimcileri ve halkları, emperyalizme teslimiyete, kapitalizmin geliştirilmesine, Rus halkı üzerindeki baskılara karşı sosyalist ya da burjuva demokratik temelde de olsa mücadele eden muhalefet hareketlerini desteklemek durumundadır.

Süren ve daha da sürece olan direnişin gerçek temsilcileri göründükleri Rushtoklar, Hasubastovlar'dır dediği. Gösterilerde, direnişte orak-çekiç kuzl bayrağı taşıyanlar, bankatlarında sonuna kadar çatışanlar, tüm eksikliklerine rağmen sosyalizm döneminde onurluyla yaşayan ve birkaç yıllık vahşi kapitalizmin yarattığı ortamda işsizlik, yoksulluğu, ulusal onursuzluğu itilen Rus emekçileridir. Ve bu Rusya'nın gerçek devrimi dinamizdir. Parlametoda direnen milletvekillerinin kimliği, yeni savundukları ya da bankatları zorlayan on binlerce çakı tanesinin gerçek komünist olduğu tartışması bunun üstünü örtmemelidir. Bugün Rusya'da gelişen muhalefet işte bu yapıya da desteklenmelidir.

Bugün Rusya'da Prestroyka'nın, Glasnost politikasının yarattığı sis bulutları dağılmıştır. Prestroyka'nın, Glasnost'un ardından kapitalist restorasyon tüm çıplaklığıyla ortadadır. Emperyalizmin "demokrasi", "özgürlük", Amerikan refahı vaatleriyle kitlelerin gözünü boyamaya barışan demagogileri de iflas etmiş, kapitalizm için çizilen pabot tablonun renklili bitti olmuş, bütün bunların emperyalizme teslimiyetten başka anlamı olmadığı ortaya çıkmıştır. İşte bu koşullarda

Rusya'daki kızıl bayraklar sosyalizmin eninde sonunda bu kavga ve galip çıkacağına göstergiler.

ve Hasubastovlar'lar bir yıl önceki dabcelerinde daha onurlu bir tavır koyarak sınırlı da olsa direnmişlerdir. Komünistler seslerini, güçlerini çok daha ciddi bir biçimde ortaya koymuş ve Rusya'nın geleceğini temsil edebileceklerini, yeniden Rusya halklarının öncüsü olabileceklerini umudunu yarımlamışlardır.

Gerçekle Rusya'nın devrimciler tarafından örgütlülen gelişme seyrindedir bu. Çünkü "Sovyet halklarına, işte ve emperyalizm çok şeyler kazandırdı. Halkların bir anda burulan ellerinden yitirmesi istese, toplumsal karışıklıklar ve politik çatışmalar süreci açsaktı. Sovyetler Birliği'nde karşı-devrim sürüklenişinde sosyalizmin yükseliş dönemleri de gelecekti. Emperyalizmin zaferi narazı, sosyalizm öldü diyerek bayram yapması yanlış olamazdı. Karşı-devrimci iktidara karşı, devrimcilerin, halkın içinde ve yeraltında yeniden örgütlenmesi ve gerçek anlamda bir devrimi örgütlenmeye mücadele etmesi çok zaman almayacaktır. Gelecek süreçte, sınıf çatışmalarının bu zeminde karşı-devrimci iktidara karşı, devrimcilerin mücadelesi damgasını basacaktır." (Mücadele, sayı 28)

Ebbette parlametnonun feshine karşı gelişen direnişlerin, bu noktada doğan muhalefetin bir devrim beklenmezdi. Kremlin'i, belediye ve birkaç kurumu daha işgal etseler de sonuç pek değişmezdi. Çünkü halk kitleleri böyle bir gelişme için, devrim için örgütlenmiş olmaksızın uzaktır henüz. Örgütler güçsüzdür. Ancak her şey değişti, direniş emperyalizmin ve Yeltsin'in dayatmalarına, baskı politikalarına teslim olmasın diye gösterilmiştir.

Bu bir başlangıçtır adamları olarak kabul edilmelidir. Rusya'da savaş çeşitli biçimlerde, ba-

larda bugün, Rusya'da, revizyonizmi sorgulayan, Gorbaçov'un ihanetini ve işbirliğini daha iyi değerlendiren, Marksist-Leninist temelde devrimci bir muhalefet gelişmesini hiçbir güç engellemeyecektir.

Daha 91'de, Gorbaçov savunuculuğundan "kapitalizmin Rusya'da kesin zaferi" tespitlerine geçildiği dönemde de sunulan söylüydü: "70 yıllık sosyalizm deneyimi yapmış Sovyet halkları, karşı-devrim sürecinin, her alanda yaşanan köktözi, bunalmı, ideolojik ve siyasi belirsizliği içerisinde sosyalizmin değeri, kazan-dıkları yeniden ve daha yüksek biçimde özümseren, örgütlenmenin dinamizmiyle de yaratacaktır." (Mücadele, sayı:30) Bu söylemler şimdi büyük ölçüde yasanmalıdır.

Bugünkü direnişler, çatışmalar en genelde emperyalizmin teslim alma politikasına karşı, yer yer geçmiş sosyalizme özele temelde kendiliğinden, yarı-sosyalist bir muhalefet. Devrimcilerin görevi bu tepkileri bilinci hale döndürmek, bu tepkileri ve halkın özlemlerini iradi bir tarzda Sovyet iktidarı yeniden kurma mücadelesine yönlendirebilmektir. Bayraklardan oylarlık çıkarılan orak-çekiç gımdı yine barikatlarda dalgalıyorsa, "artık gerçekden öldü" denilen Lenin ve Stalin gımdı yine kitlelerin dilindeyse, resimleri yeniden eller üzerinde yükseltilseye ve kapitalizm tüm iğrençliğiyle bu kitlelerin karşısına, bunu bağmanın maddi zemini var demektir.

Emperyalizmin sarhoş çocuğu Yeltsin'in, Rus burjuvazisinin işi gımdı çok daha zor. Dünya halklarının emperyalizme karşı ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadeleleri gımdı Rusya'da gelişen mücadeleyle, emperyalizme karşı yeni bir güç bir mevi daha kazandı. ☐

Politikada bu Hafta Şimdi, hep birlikte yeniden

Çelişkilerin, iktidarların bol olduğu bir dönemden geçiyoruz. Olumluluklar ve olumsuzluklar iç içe, etkililer birbirine karşıs. Kapitalizmin karması içerisinde bir yandan FKO önderliğinin teslimiyeti, ihaneti yanı "yeni dünya düzeni"nin bir yenilgi, diğer yanda yeni dünya düzeninin yenilgiye çıktığı sandığı yerde direnişler, muhalefetin patlak vermesi, hepsi bir arada yazıyor. Bazi binyeler ne yapıpna yaparsa, "yeni dünya düzeni"ni kabul etmiyor.

"Yeni dünya düzeni"nin bünyesine bir türü "tıpatır" ydu-rulmadığı bölgelerin başında Ortadoğu geliyor. Ortadoğu mücadelesinde dünya ölçeğinde önem taşıyan bir bölgedir. Ve bugün Ortadoğu'da da devrime en yakın ülke Türkiye'dir. Bu ne bir ajitasyon ne de bir propaganda cümlesidir. Bugün öl-kemizde kapitalizmin Ortadoğu'daki çelişkiler yumağını çözüp devrime ilerleyebilecek güçü bir devrimi dinamik vardır.

Birinci ölku: Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerinde çözülmüş tüm dünyada uzlaşma, yumaşma, zurgarlar estirip öl-kemizde de pek çok grubu etkisi altına alırken, Türkiye solu-nun bir yarı ruğzarda direndi. Öl-kemizi sosyalizme ulaştırmak için verilen iktidar savaşı durmadı. Bu bilinç duruma uğramadı. Devrimci hareketin "iflas eden sosyalizm değil revizyonizm-dir" ve "sosyalizmin sorunlarını çözümü sosyalizm değil" şı-arlarının bilince çıkarılması, sosyalizme inancı daha da peki-letir, iktidar savaşında hırsımızı kampladı. Ebbette bunda devrimi ve yurtsever hareketi azımsanmayacak katkılar var-dı. Devrimi ve yurtsever hareketin bedelleri ödemek pasasına verdiği mücadele sayesinde, sosyalizm ve devrimciler bu ortan-dan çok fazla iltihaz ve güven yitirmeye uğramadın çıkmıştır. Böylece mücadele etmek, uzlaşmamak temelindeki bir çizgi sür-ce damgasını basmıştır. Bu Türkiye devriminin yakaladığı önemli bir şanstır.

Emperyalizminde sosyalist sistem arasındaki dengeler üzerinde şekillenen dünya tablosu işte fazla değişik, birkaç yıl içinde çözü-lmeye başlayınca pek çok şey de birbirine karmışma ve anlamsız yitimlere başlamıştır. Yıllardır söğük savaş koşullarına ken-dimi emperyalizmin ileri karakolu olarak komünalmandran Türki-yi işe, söğük savaşın sona ermesiyle bir boşluğa düşmüştü... Doğu Avrupa ülkelerinde ki hızla çözülmüş ABD politikaları-na da birtakım değişiklikleri bizzat getirdi. Söğük savaş so-na erince, anti-komünizm temeline örgütlenen CIA damgalı askeri darbelerin altındaki ABD imzasını değiştirmek gereki-yordu. Önce emperyalist hayatdükler görevi BM'e yükledi. Ve çok geçmeden "yeni dünya düzeni" tablosu içinde işlevleri kal-mayan diktatörler, diktat rejimleri ABD'nin onayıyla tasfiye edildiler. Artık ABD demokrasi ve insan hakları maskesini da-ha rahat takabili. Öyle de yaptı. Artık "yeni dünya düzeni" diye ifade edilen ABD politikalarında insan hak ve özgürlük-le, demokrasi önemli ideolojik motiflerden biri olarak kullanı-lmaya başlandı. Çok değişik birkaç yıl içinde demokrasiin beşliği sanki İngiltere'den Amerika'ya taşınmış. Beyaz Saray'da otu-ran politikaçılar telfaflar etmekle zorlandıkları bu söylemlere de zamanla alıştılar. Kuzkussuz ABD bütün bu demokrasi gö-sterisini, demokrasiye duyduğu sevgiden ya da saygıdan yapma-dı. Aksine kendi egemenlikleri, çıkarlarını korumam çaresini bu yolla yaratmaya çalıştı.

Tüm bu değişiklikler olup bitirken, kuzkussuz bu manevralar Türkiye'ye de taşınacaktır. Taşındı da. "Yeni dünya düzeni" içinde Türkiye'ye yeni roller biçildi. Ülke içinde iş demokrasi havarillik başladı, 141-142 sayılarına kaldırdı. Ama bu hava uzun sürmezdi. Çünkü ne olarsın, ne ekonomik-siyasal ya-pının bu gerekeştirebilecek gücü vardı. Yeni dünya düzeni-ne bağlı demokrasiçilik onunun işle içinde maya tutmadı. Devle-tin zorbalık, zulüm ve sömürü politikası bütün çıplaklığıyla kendini gösterdi. Bu, ikinci ölku olarak emperyalist "barş", "demokrasi", "diyalog" manevralarının, sonuçta öl-kemizdeki halk muhalefetini pek fazla etkilememesi anlamına geliyordu.

"Ortadoğu'yu bir kez de Türkiye'den sarımsacık" diyoruz. Çünkü emperyalizm ve öl-garışın öl-kemizde dayattığı çerçeveyi reddedecek güç ve birikime sahibiz. Özlemini kurduğumuz öl-kenin şekillenişine damgasını vuracak güç sahibiz. Yeter ki, bu bilince, dönem bilme öl-kemizde yüklediği misyonla hareket edelim.

Türkiye halklarını, Sovyet halklarını, Ortadoğu halkları-nı kendilerinin geç adillerini yeniden üretilebilmek için, ye-niden zorlu bir dövüşe girmeleri gerekiyor. Şimdi hep birlikte yeniden demeliyiz. ☐

Şehirlerin önemi

Bugün hemen herkesin kabul ettiği bir gerçeklik var. Kürdistan özgülliği sürdürülen mücadelesini görüldükçe olmaksızın ve buna bağlı olarak şehirlerin atı ya da dil dünyası mücadeleye katılması. Olması gereken bu değildir. Şehirlerin tek başına gerilla kaynağı ve lojistik amaçlı dönüşümüne, ister istemez şehirlerin önemli güç taşıyıcı etmeci ve büyük bir potansiyeli harekete geçiremeyeceği görülmektedir.

Oysa oligarşi gerilla kadar, şehirlerin de kendisi açısından potansiyel tehlike olduğu düşünmek ve buna göre hareket etmektir. Kontrgerilla saldırıları oligarşiler şehirleri haklayıp tıpiği göstermektedir. Kirliliği bir türlü denetlemeyen oligarşi, kentlerde işi sıkı tutup var olan potansiyelin hareketelemesini önlemek amacıyla kontrgerilla taktiklerine daha fazla önem vermektedir. Şehirlerde en ufak örgütlülüğe tahammül gösteremeyip saldırı olguları, bunun yanında küçükburjuva kesimlere, demokratik kurum ve kuruluşlara ve özellikle halka yönelik çok çeşitli baskılara, saldırılara bayırmaktadır. Onun için yüzümüzü biraz daha şehirlere döndürülmek.

Öncelikle, dağıldık gerillaya güvenme temeline çekilen anlayış çok edimsizdir, şehirlerin bu anlamdaki önemi kavranamamıştır. Dolayısıyla şehir denince lojistik destek, biricik demokratik kurum ve kuruluş akla gelecektir. Bugün çoğunlukla yapılan budur. Oysa şehir mücadelesi çok yönlü çalışmaya gerektirir.

Demokratik alanda çalışma bu çok yönlülüğün sadece bir parçasıdır. Elbette demokratik alanın önemini yadsıma gibi bir düşüncesi söz konusu değildir. Şehir sadece sadece akla bu görüştür, o şehirden yapılabilecek daha onlarca şey var demektir.

Kaldı ki, demokratik alanda daha yeteri önemi verilmesi şehirlerde nitelikli birçok adamın atılması anlamına gelmektedir. Elbette demokratik alan bir kaynak olarak, önemli işlevler görür. Ancak ülkenin sivil mücadelesinin bir aygıtı oluşturdugunu bilerek ve kitle çalışmasını önemli çalışma alanlarından biri olduğunu kabul ederek şehirlerde daha başka çalışma biçimlerine ve örgütlenmelere gitmek gerekir.

Kürdistan şehirlerinde örgütlenme tıpiği büküş şehirlerdeki örgütlenme gibi ele alınmaz, bu anlayışla ciddi çalışmalar ve kurumlaşmalar oluşturulmalıdır. Nasıl ki diğer şehirlerde legal-ilegal, kitle örgütü veya çeşitli halk örgütlenmeleri ve tüm bunların yanında askeri anlamda örgütlenmeler yer alıyorsa, aynı şekilde Kürdistan şehirleri içinde bunların oluşabilmesi ve var olmaları da sağlanmalıdır.

Tabii ki tüm bunları söylemek kolay, ancak önemli olan yapmak, yaşama geçirmektir. Ciddi kent örgütlenmesi yaşama geçirilmediği, militanlar şehirlerin yeniden düzenlendiği, yeni saldırılar için organize olduğu imken merkezleri işlevsiz kılınacaktır. Kirlilik kayıplar vererek moral kaybeden öldürüş suçlarına, "dinkenmeye" geçtikleri kentleri dar edilebilir. Ki bu yakarda da değin değinmiş gibi her şeyi gerilla beklemek anlayışını sililmesi ve şehirlerin önemi kavranmasında çözümler vardır. Devletin bu önemi kavrayacağı ve buna uygun politikalara üstünlüğü güçleşir. Düşmanın farkını yaradığı bu önemi bir daha fazla kavrayamaz. Kavraya dikça şehirleri örgüt çalışmaları ve sorumlulukları mu da artacaktır.

İşte bu anlayışla gerillanın, milinin, savunma komitelerinin, demokratik alanın, radikal ve birbirini tanımayan nitelikteki mücadelesine Kürt halkı daha fazla mücadelede katılacaktır. Bunun yamamamız için hiçbir zeden yok.

Ulusal kurtuluş emperyalizme karşı mücadelede geçen

Dört parçaya bölünmüş, parçalanmış ve her biri bir başka devlet tarafından işgal ve ilhak edilmiş bir ülke ve parçalanmış bir ulus olduğu için, Kürdistan'daki gelişmeler ister istemez gerçek bir alanı işlendiği. Savayın, potansiyel olumsuz bir halk durumundadır. Kürt halkı, Kürt halkının bu gerçek, statokların tehdit eden bir durum yarattığı için, emperyalizm tarafından istenmeyen bir duruma ilhak etmektedir. Emperyalizm böylece durumlarda "barıştan kendi egemenlik ve sömürü sistemini onaylayan, boyun eğen ve kendi çıkarlarına karşı mücadele etmeyen bir ortamın oluşmasını anlar. Yaşanılan gerçekler, emperyalizmin "Yeni dünya düzeni" adı altında oturtmaya çalıştığı statokların, emperyalist yağma, talan ve sömürü düzeninin halklara dayatılması olduğunu göstermiştir. Ortadoğu'da emperyalist sistem güvencesi için, statokların tehdit eden bir güç olarak Kürt halkına yönelmesi kaçınılmaz. Emperyalist parçaları için, emperyalist statokların oturtması için, ayağa kalkmış Kürt halkının oturtulması -boyun eğdirilmesi- hedeflenmektedir.

Emperyalizmin ve TC'nin Kürdistan Politikası

2. paylaşımlı savaş sonrası emperyalizm, kendine bağımı, yapay sınırlarla oluşturduğu bir devlet ortaya çıkardı. 1. paylaşımlı savaş sonrası dünya emperyalistler tarafından paylaşılacak, yapay devletler oluşturulmuş ve bu devletler emperyalizme bağımı bir şekilde "yaşama" başlangıcında. 2. paylaşımlı savaş sonrası, yeniden paylaşımın birliğinde, eski yapay devletlerin kimsi ortadan kalkarken, kimsi "yaşama" devam etmiş, kimsi bölgelerde ise yeni yapay devletler çizilmiştir.

Latin Amerika'da, Afrika'da, Güney Asya'da olumsuz bu devletlerin çoğunun bugün emperyalizmin sömürgeci olduğu tartışılmaz bir gerçek. Emperyalizm bu ülkelerde biricikliği sanılar yaratarak ve bu sınıflar aracılığıyla kurdugü çok yönlü bağları adanıp gelenleştirerek, sömürgeci sistemini yeniledi. Bu ülkelerde, ekonomik, siyasi ve kültürel açıdan işçisi olup haline geldi. Kendi çıkarlarını korumak için, o ülkelerin sözcü ulusal ordularını de kendi kontrolüne almakta zorlanmadı.

Osmanlı devleti yıkılınca, Kürt halkı, kendi ulusal devletini kurma sürecine girmede. Dahası, bölünmüş parçalandı. Kürdistan'ın diğer yeni sömürge ülkelere benzer bir süreç yaşamaması onu, 2. paylaşımlı savaşından sonra da açılmadı. Çok yönlü kırık çatışmaların ve hassas dengelerin üzerine kurulu statoklu ile oynamak ne gerekli olduğu, ne de göze alındı.

Bugün, Kuzeybatı Kürdistan'da savaşa bir halk gerçekliği yaşanıyor. İrak'ta henüz emperyalizmin istediği bir düzen oturmamış, İran ise tam denetimlerinde değil. Yani sta-

Halklarımızın gerçek kurtuluşunun anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleden geçtiğini bir an için unutan, ya da yalnızca sözcü kabul eden hiçbir ulusal hareket, halkları özgürlüğe kavuşturamaz. Dolayısıyla, günümüzde ulusal mücadele, asıl olarak anti-emperyalist mücadeleden geçmektedir. Emperyalizmin manevralarına, çeşitli "yardım"larına karşı, tutarlı bir anti-emperyalist çizgisi de ancak M-L'ler yaşama geçirebilir ki, bugün bunun somut adamları ve mücadele örnekleri mevcuttur.

tiko çoktan bozuldu. Şimdi planları yeni statokların nasıl kurulacağı üzerine yapıyor.

İrak'ta, emperyalist Çekiş Güç askerlerinin korunması altında bir Kürt Federasyonu oluşturulmuş idi. Türkiye için de benzer bir oluşum istenebileceği, emperyalizmin TC sınırları içinde bir Kürt federasyonu hayır demesi için bir sebep olmadığı çok açıktır. Yeter ki, bu federasyon da tıpiği iraktaki gibi, emperyalist devletlerin hamline kabul etmiş, emperyalizmin bölgedeki çıkarlarını güvence altına alsın, dokumasın. Çıkarlarını koruyacak siyasi ve ekonomik koşullar oluktan sonra, gerisi emperyalizm açısından detaydır. İster gününste bağımız olsun, isterse federasyon olsun, değişmez. Sadece diğer ülkelerde biricikliği devletleri bir biçimde kırma etme sorunu kalır.

Bugün için TC iraktakine benzer bir oluşumu kabul etmiş değildir. Ancak, bu benzer şeylerin denemeyeceği, denemez gelmeyeceği anlamına gelmez. Çünkü TC'nin mevcut vıgıyularının, emperyalizmin politikalarını içinde değil, onun bir parçası olarak değerlendirilerek gerçekleştir. Emperyalist devletler arası kırık çatışmalarından doğan nispetli boşluğu, TC'nin apayrı bir politik tutum geliştirmesine olanak sağlayacak kadar fazla değildir. TC, mevcut statokları korumak için, tüm gücü ile saldırı bir duruma. Kürt sorununa yapılan tek şey, asker operasyon ve saldırıları sürekli tımarımdırık olduğu için, genelleştirilmiş sözcü de çok aşırı kazınırı. Köylülerin bombalanması, sürenin bedirler, tamamen sindirilmemiş isteniyor ve uyanan ulusal kımiklinin unutulması sağlanmaya çalışılıyor.

Emperyalizme Karşı Açık ve Net Bir Tavrı Alınmadık Özgürlük Kazanamaz

Mücadele sürecinde, emperyalist ülkelerde demokrat kamoyunun desteğini almak önemlidir. Ama emperyalist devletlerin yardım ya da farkı destekleri bir tuzaktır. Bu tuzaktan belki de, oldukça açıdır. Herçir halk, emperyalist devletlerin koruması altında, onlardan yardım almaz, ne gerçek özgürlüğün ne de başka bir kazanımın sahibi olmaz.

Bugün ulusal mücadelesinin sınıfsal mücadelesinin hedefi mevcut yapı olmasına karşın, bu yapının bağlı olduğu sistemi, emperyalist sömürgeci sistemi gözcü önüne almadan, mücadeleyi anti-emperyalist bir rotaya oturtmadan, mücadeleye gerçek tutuşla sağlanmaz.

İşte Irak Kürdistan'ındaki durum bunun tıpiği göstergesidir. Emperyalizmin koruması altında, Irak tehdidi kullanılarak onun her istediğini yapmaya mahkum bir Kürt parlamentosu, Kürt halkının çıkarlarını ve özgürlüğünü feda edebilir mi? Kendisini böylesine emperyalizme bağlayan bir oluşum, ilerde Kürt halkının gerçek özgürlüğü için bir adım olabilir mi? İraktakine benzer bir oluşumu TC kabul ederse, Kürt halkı özgürlüğe yaklaşıp mı olacaktır? Ulusal hak kırımları ile yeti-nilebilir mi? Bu sorular bugünün düşünülmesi ve yanıtlanmasıdır.

Adi Kürt olan bir federasyonun, bir devletin kurulması "ileri" bir "adım" gibi görülebilir. Çünkü Kürt halkı, kendi çıkarlarını, Mahabat Cumhuriyeti haric, böyle bir kazanım elde edememiştir. Bu nedenle, Kürt emekçi halkı, kendi ezimliliğini, yokoluşunu, bir ulus olarak kendi devletini kuramamasına bağlıdır. Bu da bir ölüme doğrudur.

Her sınıfsal baskı ve sömürü, hem de ulusal baskıya yaşıyan bir halktır Kürt halkı. Emegini çalan sömürücüleri birlikte, yaşanan dünya geçirdiğin çıkartılan dersler ışığında, halkların yaşadığı yeni sömürgeci işkileriyle kurulan kölelik ilişkileri de halde bilince çıkarılması ve anti-emperyalist bilinç mücadelesini gerektirir kavratılması. Aksi takdirde, ulusal mücadele, ulusal hak kırımlarının verildiği bir aşamada kaçınıp kalma riski sürekli taşır.

Halklarımızın gerçek kurtuluşunun anti-emperyalist, anti-oligarşik mücadeleden geçtiğini bir an için unutan, ya da yalnızca sözcü kabul eden hiçbir ulusal hareket, halkları özgürlüğe kavuşturamaz. Dolayısıyla, günümüzde ulusal mücadele, asıl olarak anti-emperyalist mücadeleden geçmektedir. Emperyalizmin manevralarına, çeşitli "yardım"larına karşı, tutarlı bir anti-emperyalist çizgisi de ancak M-L'ler yaşama geçirebilir ki, bugün bunun somut adamları ve mücadele örnekleri mevcuttur.

PKK yanlış eylem çizgisinde ısrar ediyor

9 Eylül tarihli Özgür Gündem gazetesinde, PKK lideri Abdullah Öcalan'ın Bar Elasta yaptığı basın toplantısında haberi yayınladı. Basın toplantısında PKK lideri Abdullah Öcalan'ın turizm konusunda sorulan bir soruya verdiği cevap, bir yanlış gimdiye kadarki sınırlar bir zemine oturmayan ulusalı anlayışın bir tekrarı, diğer yandan ise PKK'nın bugün için düştüğü yanlış eylem çizgisinin boyutlarını vermesi anlamıyla ilginçtir. İlgili olduğu kadar da, anlamlı ve düşündürücüdur.

"Özel Harp türizmden gelen gelirle yürütülüyor. Bu yıl onun için birkaç uyarı eylemi yapıldı. Ağlık çok net ve kesin süyölüyor. Bugüne kadar can kaybı olmadı, ama bundan sonra olacak can kayıplarından ben sorumlu değilim. Artık anlamsızlık yok. Bu ölüme savaş var, turizm yoktur."

"Bugüne kadar insanlara zarar gelmemiş, bu onlara yöneldiğimiz gündür. Artık bu son uyarımızdır. Bundan 50 kişi ölse, hiç kimse bizi sorumlu tutamaz."

PKK yapısı ya da yapısının, bugüne kadar herhangi bir açıklık getirilmeyen birçok provokasyon eyleminden sorumlu tutulmasının nedeni, eylem çizgisindeki yanlış anlayıştır.

Evet, PKK lideri Öcalan'ın bugüne kadar benzer birçok açıklaması oldu. Bu da onlardan pek farkı değil. Hedef ve amaçlarında net olmayan, sınıfsalardan uzak, bir anlayış daha önce de "Bizi doğuda bombalarsan, biz de Ka-

palıçarşı'ya gir tara emri vereceğiz", "Madem Şırnak imha ediyor, İstanbul ve Ankara da yakılacaktır. Türkiye sivil güçleri ve Türk memurları da savasını hedefli olacaktır." açıklamalarına neden olmuştur.

Bu turizm döneminde Antalya, Kuşadası ve Sultanahmet'e patlayın. TV ve radyo haberi bültenlerinde eksiklenen, gazetelerin manşetlere çıkıp günlerce ilginç bombalar, hemen her kesimden insana korkulu çağrışimler yaptırır.

Bugün eylemin "Bu yıl onun için birkaç uyarı eylemi yapıldı" sözü, devletin provokatif eylemlerinin zeminini hazırlayan bir işlev görür. Kürt halkına açılan özel savaşın turizm gelirlerinden beslenildiği söylenen Öcalan'ın, bu gerekçeyle "Artık bu son uyarımızdır. Bundan sonra 50 kişi ölse hiç kimse bizi sorumlu tutamaz" sözleri, olgısızın gerçekliğiyle çeliştiği söyleniye doğru olan bir yaklaşımın ifadesidir.

Peki, süpürüz insansız olduğunda, bunun sorumsuz kimler olacaktır? Örgütün özel Harp Dairesi adıyla çalışan kontrolgillerinin, halka zarar veren provokasyon eylemleriyile hedefi amaçlar, devrimciyi tacit etmek, en azından devrimci eylemlerin etkisini sınırlandırmak için sık sık bu yöntemleri kullandığı biliniyor ve bunun yanlış örnekleri varken, "kimse bizi sorumlu tutamaz" demek hiçbir şeyi de değiştiriyor.

Bu yüzden PKK lideri yarın öbür

gün İTO, Kपालचरु, Galleria örneği benzer provokasyon eylemleri yaşadığında, sorumluluğu ya yutseyver hareketi ya da devrimci hareketi üzerine yıkılacaktır düşüncesini müdür? Belki yutseyver hareketi gerçekleştirdiği eylemleri üstlenme ve halka açıklama gibi bir gelecek olabilir. Ama devrimci hareketin provokasyon eylemlerini devrimci eylemler arasına çizdiği kalın çizgiyi bulanıklıtlırmayama da özen göstermek gerekir.

Bu yüzden ulusal hareket, sahip olduğu misyonun gereği her sözünün net anlama geldiğini, dosta ve düşmana hangi mesajı vereceğini daha net biçimde ortaya koymak durumundadır. Aksi halde, gereği gereği silahlıların çıkardığı sesle değil, onun yoneten düğüncelerde olduğu gereği göz ardı edilmiş olur. Dar ulusalı bu açısının sahip olduğu, halkların kardeşliğini göz ardı ettiği yerde, silahlar rotasını, hedefini açıyor, sağa sola vurmaya, böylece gücünü kaybetmeye başlar. Yutseyver hareketi ilkimiz devrimci açılarından kapıyı anlama gelecek böylesi bir gelismeye yüz yüze gelmek istemiyorsa, bu yanlış eylem çizgisinden vazgeçmelidir.

Örgütüne güveni esen alan, sağa sola sapmayan, kontrolgilleri provokasyon fırsatı tanımayan, sonuçlarıyla halka ve devrimcilerle hizmet eden, kuralsızlığı düğmeyeğin bir eylem çizgisi, Türkiye devriminin bugün örneğinde en önemli görevlerden biridir.

Din kontrolgillerinin itirafı

"Bir gehide karp 20 terist öldürüldü"

Bu sözler, demokrası havalırlığı elden bırakmayan Çıkarımların İçleri Bakanı Mehmet Gazioglu'nun ağzından döküldü.

Bugün ortada demokrası, hukuk, insan hakları vb. kavramları yer bırakmayacak denli açık, açık bir savaş sürmektedir. Gazioglu'nun sözleri de siren savaş gereğinden devlet katedildi vurgusudur. Diğer bir deyişle, devletin en yetkili bir ağzından itirafıdır. Artık hükümetin başarısızın göstergesi, Kürt halkının, emekçi halkların dökülen kanıyla ölçüldü.

Başarılarını(?) bununla da sınırlı kalmayacağı, başarı grafiklerini "her geçen gün daha da yükseldiğini" vurguluyor İçleri Bakanı. Sivas'ta 37 kişinin katledilmesi ve onlara infazın, kayıpların sorumluluğunda taşıyan İçleri Bakanı, yeni saldırılarla beraber verirken, kontrolgilleri öfne yakışan sözleriyle gereği yüzünü sergiliyor.

Mehmet GAZIOĞLU

Diyanbakır'da kontrolgillerle vahşeti

Diyanbakır (Müceddele)-Kontrolgiller Diyanbakır'daki yutseyver demokrası kesime yönelik katliamlar devam ediyor. Seyir gazete başı Zülfi Akkaya 27 Eylül'de, Botan Kuratnası'nın sahibi Hüseyin Yıldırım ve Abantur Nakhiyatı çalışan 17 yandıku Abdülkürim Aktürk 29 Eylül'de silahlı saldırı sonucu öldürüldü.

Ayrıca gazete dağıtıcılarından Mehmet Balamir 26 Eylül'de, Abdülkadir Altan 29 Eylül'de kent merkezinde, Camı Yalan idisi ise 1 Ekim'de Ergani ilçesinde satrılı saldırıya uğrayarak ağır yaralandı.

Batman'dan sonra katliamları Diyanbakır'da sürdürülen katliamlar, yutseyver Diyanbakır halkını sındırması hedefliyor. Üstün Erkan ise bu "faali meşh" cinayetler konusunda "Göneyde de terör örgütü ve ölümlük, faali meşh eylemler de sürekotir" diyerek, kontrolgilleri katliamların ne kadar "meşru" olduğunu itiraf ederek, bu cinayetlerle kimin ne kadar ilgili olduğunu söylemektedir.

Ovacık'ta polis ve askerin acizliği sürüyor

Dersim (Müceddele)-Ovacık ve köylerinde gerillanın eylemleri karşısında, asker ve polis köylerde, şehirlerde insanları güzaltına alarak genlerince idare ediyor.

Gerillam 16 Eylül'deki karakol basma eyleminde Yeşilyaz Köyü'nde güzaltına alınanlardan 4 kişi hali güzaltında tutuldu. 29 Eylül günü de Ovacık merkezde güzaltına alınan 16 kişiden biri hali güzaltında tutuldu, diğerlerine çeşitli işkenceler yaptıkları sonra serbest bırakıldı.

Ayrıca orman yakmaları sürüyor. Başta Buztutepe olmak üzere, Ovacık-Hozat sınırındaki Köksözlü, Tutuşak köylerinin ormanları özel fin tarafsızdan yakıldı. Ormanlar yakmaya devam ediyor.

Anayasa Mahkemesi, devletin Kürt halkına yönelik politikasını onaylıyor

Ülkemizde siyasi partiler, artık sadece siyasetin emri ile katılamıyor. Sivil bir dönemde, üstelik bir yüksek mahkemenin üyeleri de partiler peş peşe kapatabiliyor. Tarih karışıkla savunulması zor olan bu durumun farkına varmış olacağız ki, söz konusu mahkemenin bapları bir açıklamaya yama gereği duyuyor. "Bu kararımız değil, bu kararın dayanağı olan Anayasayı eleştirir" diyerek, partileri kapatma sorumluluğunu kendilerine deliyor. Anayasayı yapanları da olduğunu iddia ediyor.

TBKP, STP ve HE'P'in kapatılmasına ilişkin gerekçe karar açıkladığında, Anayasa Mahkemesi'nin sadece Anayasa'yı yorumlamadığı, ölüme karar verip gelismelere ilişkin tespitler yaptığı, bu tespit temelinde devletin Kürt politikasına ilişkin yorum getirdiği görüldü.

Gerekçe kararında yer alan tespit ilgili olduğu kadar, mahkemenin yapısını da açıkça ortaya koyacak işaretlere sahiptir.

Örneğin; "Kürt halkının yasa, hak arama özgürlüğünü öldürdüğünü ileri sürmek (...), Anayasa ve Siyasal Partiler Yasası'na aykırıdır" diye yazılmış. Bu sözlerin neresini ele almalı? Kürt halkının hak arama özgürlüğü mahkemeye göre var, ama bu özgürlüğün öldürüldüğü ileri sürme özgürlüğü yasalara aykırı. Kürt halkının hak arama özgürlüğünün öldürüldüğü ileri sürmek bir düğünce değil midir? Yoksa, bizim zaten bildiğimiz gereği, Türkiye'de düşünce

Anayasa Mahkemesi, Anayasa'yı savunma görünümü altında, devletin Kürt politikasını savunması kendine görev edinmiştir. Yasaları yorumlama işini, ülke gerçekliğini tespit etme doğrultusunda genişlettiği andan itibaren, bilimsel olmaktan da uzaklaşıyor. Devlet politikaları ile özdeşleşmesi, niteliğini ele veriyor.

özgürlüğü olmadığı gereğini, mahkemeye dolaylı biçimde teyit etme gereği mi duyuyor?

"Hak arama özgürlüğü vardır" deniyor ise, demek ki, arancak hak gasplarının olması da gerektir. Oysa aynı metin içinde "Gasp edilmiş hiçbir hak yoktur" diye bağlayan bir cümle görüyoruz. Seçimler hazırlanan partiler bile, seçmenler, gasp edilen kim haklarına kavuşmaları için "demokratikleşme" vaatleri verirken, Anayasa Mahkemesi'nin hiçbir hak gaspının olmadığı tespiti, hangi zorlama mantık üzerine yapıyor, düşünmek gerek.

Anayasa Mahkemesi, Anayasayı savunma görünümü altında, devletin Kürt politikasını savunması kendine görev edinmiştir. Yarin devletin Kürt politikası değişirse, örneğin Kürtlere ulusal otomati verilirse, gasp edilmiş hiçbir hak yoktur" diye karar tutanaklarına yazılanlar nasıl açıklanacak?

"Asimilasyon", "eritme" ve "diplama" gibi gerekçe dayı anlatılmıyayınemek, eşitlik öldürmek kanısı uyandırarak işi. Türklerin ve Kürtlerin eşitliğinden söz etmek (...), Anayasa ve Siyasal Partiler

Yasası'na aykırı eylemlerdir."

Bu sözleri ifade etmek bile "eylem" diye niteleniyor ve yasalara karşı gelismeye sayılıyor. Asimilasyon diye bir politik tutum olmadığı ileri sürülebiliyor. Yıllarca Kürtlere "dağıt" denmesi, Kürtenlerin Farsla ele karışmış bozuk Türkte olduğunu ileri sürülecek unutturulmaya çalışılması vs. asimilasyon değilse nedir?

Anayasa Mahkemesi, yasaları yorumlama işini, ülke gerçekliğini tespit etme doğrultusunda genişlettiği andan itibaren, bilimsel olmaktan da uzaklaşıyor. Devlet politikaları ile özdeşleşmesi, niteliğini ele veriyor.

Her gün köylerin bombalandığı, yerinde infazların, güzaltında kayıp olayların yaşandığı, yolsuzluk ve rüşvetin devlet yönetimine karşı haline geldiği, göçler önünde sayıl olanlık beklediği bir ülkede, Anayasa Mahkemesi'nin de böylesi bir nitelikte olması pek garip olmaya gerek. Devletin yasağı ve baskıcı politikalarının aleti durumuna gelen Anayasa Mahkemesi, sorumluluğu başkalarına atarak tarih önünde kendin aklamayacak.

SHP'nin muhbir ilçe Başkanı

Adana (Mücadele) Toroslarda yapılan firarî çalışması daha iliz haldeyken bile devlet ve devletin muhbirlerini terdirmeyi yetti.

Adana'nın Pozantı ilçesine bağlı Alpu Köyü'nde sahipsiz bir elbise bulunması bahane edilerek ve bu elbisenin köye gelen "terörist"lerin olduğu iddia edilerek köylülere baskı yapıldı. Köylüler üzerinde böyle-sine sudan bir bahane ile baskı kurulması, çalışmasının nederi Alpu köylülerinin tamamen demokrat gövürlü olarak bilinir olmasında.

Yine geömişim günlerde Pozantı'nın geömiş muhbirlerinden Ahmet Ayhan'ın dağlarda birik gövürlüğü jandarmaya bildirmesi üzerine köylü zorla dağlarda arama yapmaya çıkardı. Sonuçta herhangi bir iz ya da belirtiyi rastlanmadı da, bu olay kullarılar köylüye yönelik baskılarına artırışmış oldu.

Sahipsiz bir elbise ya da kuruntu da olañabcek bir ışık ilkeri jandarmayı seferber etmeye yetecek kadar gerilla terdirlirli yaşıyor. Öte yandan olayda adı geöen geömiş muhbir Ahmet Ayhan'ın Pozantı SHP ilçe bağıkanı olması da geömelerdeki bir baskı il-ginç nokta.

Ahmet Ayhan emekli bir astsubay. Kendini "demokrat" götlerir, SHP ilçe bağıkanı ol-muş. Ama demokrat olmağa

muhbirlik yapmak arasında bir çelişki geöermiş olacak ki muhbirliğini de geölmeyor. 1984 yılında Tarsus'tan, kında operasyon yapmak için gelen komando birliğine "Ben öyleyi biliyir" diyerek gövürlü kilavuzluk yapıp. Ve de operas-yonda iki devirmici katliamığ. Gövürlü kilavuzluk yapması Ahmet Ayhan övünerek anlatı-yor. Ve halen de devirmiciler iħbar etmeyi SHP ilçe bağıka-nılı sıfatıyla sürdürüyor. Al-pu ve civarda yaşıyan köylüler Ahmet Ayhan'ın davranışları-ndan son derece rahatsız.

Ahmet Ayhan kendisini "demokrat" diyor. Ama ilçe-de yaşıyan diğer SHP'ilerin bir muhbir bağıkan yaşıyabilmelerinin onların demokratika-nıza da tartişlar hale getirir.

Adana Valisi'nin gerillaya karşı önlemleri!
Geömişim günlerde Adana Valisi Naci Parmaksız, orman

bolge müdürlerini de katliamığı basına kapalı bir toplantı yaptı. Toplantıda gerilla faaliyetlerini "önlemler" çalışmaları için Orman Bölge Müdürlüğü bünye-sinde geözelme kulelerini tam teħizatlı olarak donatıldı-ğı, kuleleri uzaktan geöen dörbünler yerleştiklerini be-lirtten vali, geövillerin dağda bir ateş ya da duman geördükleri-ne de jandarmaya bildirmelerini, bu konuda en büyük geöviri-ni orman bölge müdürlerine dü-tüğünü, personeli bu konuda teşvik etmek ve geölmek ge-rektiğini de belirtir. Bu ko-nuya özet bir önem veren Vali Parmaksız, son günlerde ka-mu kurum ve kuruluşlarını ya-nı sıra muhtarları da seri to-plantılar yapıyor.

Ayrıca Toros dağlarının eteklerindeki köylere "Terörist-ler köylerini basacak" propa-gandası yapılarak köylüler ara-sında korkuluc teşvik edil-yor. ◊

Radyo yayını ile sınırötesi hareket

TC, Güney Kırdistan'a yönelik olarak Kırdırcı radyo yayını yapma kararı aldı. Diğerleri Bakanlığı Mibteşat Yardımcısı Büyükelçi Tuğay Uluçelik başkanlığında bir heyetin Güney Kırdistan'da yaptığı incelemelerin ardından alınan kararlar arasında, radyo yayını yapma ve "insani yardım" gönderilmesi de bulunuyor.

Öteden beri TC bu bölgedeki politikasını Talabani ve Barzani gibi feodal milletleri Kırdı önderleri ile kurduğu ilşkilerde yadaındırıyor. Yurt-sever hakeemler cephe gerisi olarak kullandığı bu toprakları, simdiye ka-dar bu ilşkiler çerçevesinde denetlemeye çalışmış, ama bunda hiçbir za-rarın kesin bir başarı kazanamamış.

TC sınırları içinde yayıyan Kırdı balık, baskı, zulüm ve iħence ile ye-rinden yurdundan göçme zorlamış, ışızlık ile birliktelik aķık ve sefalet her geöen gün artarken, Güney Kırdistan'a "insani yardım" yapmanın "in-sani" değil siyasi amaçlı olduğu ortada.

"İnsani yardım" ile birliktelik Kırdırcı radyo yayını yapılması, halkı doğrudan kendi lehine etkileme amaçlı geöden yeni bir girişimi ifade edi-yor. Bölgede ABD'nin de Kırdırcı radyo yayını yaptığı bilinir. TC'nin amacı, bir taraftan ABD'nin bölgedeki planları iħbari çok fazla dışta kalmamak için bölgedeki etkinliğini artırmaya çalışmak; bir diğer yan-dan feodal milletliyi Kırdı hareketleri ile yurtsıver hareket arasında milletliyi çeliştirmektir, daha ileri boyutlarda çatışmaya yol açması istedi-dir.

Radyo yayınlarda Kırdırcı bilen insanların bulunmasında fazla sıkıntı keımeceklerini söylemek mümkün. Diğerleri Bakanlığı'nın "geğil" olarak askeri bölgecişen Kırdırcı yayını yaptığı sanılan Pakistan'daki seri radyo-yuna baskın ilşazı; kontrollebilir, "uzamasızlık" deman olarak ele alınabilir. Bunların yayacağı yayının iħerğinin ne olacağını tahmin etmek de zor olmasa gerek. ◊

Dersim Belediye Başkanı'na kompo girişimi

Dersim (Mücadele) İnsan Hakları Derneği (İHD) Dersim Şubesi Bağıka-nı Mehmet Gülmız bir aşıklama yaparak, aynı zamanda derneklerin de-riyesi olan Belediye Bağıkanı Mehmet Kodamir'e karşı bir kompo düzen-lediğini, ancak nöbeti zabıtanın dernekten sonu komposun anılması-ğında meħurları. Gülmız aşıklamasında "27 Eylül günü gece saat 02.00-sunda meħurlu bir birliktelik nöbetiye zahtıya bulunmaya geöerek öze elektrikli öölümünü ve orda bulunan geöviliyi silahlı teħdit ederek bağı-kan telefonlarına geöirmeye çalışmış. Geövillerin olağanüstü bir biçim-de derneğe bakıya telefon etmesini bağıkanı mutlak bir kompodan kurcu-mış" geövlerine yer verdi.

Aynı aşıklamada Valiye geöirmeye geöden beyetin Vali bulunmadığı için Vali Yardımcısı Adnan Kurtipek'e geörmek, zabta bürosunu bulunduğu yerin 10 metre uzağında sabit bir polis ekibinin durduğu, 40 metre ötede vilayetin sabit polis noktasının bulunduğu, yine belediye 40-50 metre mesafede özel idarecin öünde üçüncü bir sabit polis noktasının bulunduğu-no söyledi, bu denli merkezi ve derneçleri bir yerde meħurl kişni nasıl be-lediye binasına gelebildiğini ve bir saat süreyle belediye geövirmiş rehin ala-rak elektrikli soniği tuttuğuna kendine ısrarla sorulduklarını belirtti ve ola-yın bir kontrolleli faaliyet olduğu vurgulandı.

Konyalı ilgli olarak İHD Genel Merkezi'ne, İnsan Hakları İzleme Kom-itesi'ne, Uluslararası Af Örgütü'ne, Birleşik Milletler İnsan Hakları Komis-yonu'na, Cumhuriyetbağıkanlığına ve çeşli basın kuruluşlarına durumun iletildi-đi de kıldı. ◊

Diyarbakır'da bayilerden gazete satışı durdurma

Diyarbakır (Mücadele) Diyarbakır şehir merkezinde 29 Eylül'den itibaren 25 pazte bayili, bayilere ve satıcılara yapılan saldırıları protesto etmek için gazete satışı durdurdu. Şehir merkezinde gazete bayiliği ya-pıyan satıcılar, geömelerle ilgli olarak şunları söylediler:

"Özğür Gündem ve diğer sol gazete ve dergileri satmamızın için teħdit edildik. Fakat biz bayiler olarak, bu teħditlere rağmen gazete ve dergileri satmaya devam ettiğ. Siz de hatırlarsanız, daha önce de Öz-ğür Gündem ve sol yayımları satışı için teħdit edildik, birliktelik yapıp, yalanan ve öldürülen arkadaşlarımız olduğu. Eklili aydañski son teħditlerden sonra da, Zülkif Akkaya adı bağı arkadaşımız öldürüldü, ser-ye dağdık yapın ilki cıcuğu da satırta ağır yaraladığ.

"Bunlar artı bardoğı teħdit. Tavrı always karar veridiz. Biz ekmeğ parası için gazeteleri satıyorduk, fakat son zamanlarda milletimizdeki de-batire teħditleri gıstermeye başladı. Bizim de bir gururumuz var. Madem Özğür Gündem ve diğer sol gazete ve dergileri satıyorduk, öyleyse di-đer gazeteleri de satmamalıydık. Bundan sonra diğer gazeteleri de satmamacağız. Bu böyle devam edecek, yakında Diyarbakır'da gazete ba-yili kalmayacak. O zaman polis istediği gazeteyi kendi satın... ◊

Koruklardan köylülere katliam girişimi

Elazır (Mücadele) - Hozat ilçesinin tek korucu köyü olan Alınçevre'deki korucular, öölüm ve etkilerinden alıkdan destekte keıfı saldırıların sür-dürüyorlar. Öyle ki şıştırları otlağın köylülerinin üzerine ateş açacak kadar pervasızlaştır.

Hozat köylülerinden Geöim-li'de oturan köylüler her zaman-ki gibi şıştırları meralarda ot-latmaya geötürüp, otlatma bit-mişinde hayvanlarını almaya git-tiklerinde bir sırada Alınçevre kö-yüklerini aşıklarak ateş karı-lıştırıyor. Aşılan ateş sonucu hayvanları silahtan köye döne-mek zorunda kalıyor.

Ertesi gün bu keıfı ve insa-zık dağı kadırcı; konuşmak için köy muhtarıyla birliktelik Alın-çevre köyüne gidiği. Köye gi-diş, nedem ateş aşıkladığın sor-ku-larında karakol komutanı "Si-zi aşıranı boıverin, sizde ka-yıp yok mu?" öso söyleyi-ř... cevabıyla karılaştır.

Geömiş Köy halkı bu insa-zık dağ keıfı saldırılarını öyde teħit kınadıkları ve ayda-ğı keımeceklerini belirtti. ◊

Niğde Ulukışla köylerinde silah dağıtımı

Ulukışla'nın Horoz Köyü'ndeki köylüler silah veren devlet, koruculuğu yerleştirmeye çalışıyor.

Adana (Mücadele) - Yaka-şık doğu ya önce Ulukışla ilçesi-ne bağlı Horoz Köyü'nün kılise alanında "4 TIKKO gerillası"nı yakalamasının ardından, öne-ke köy ilokulu jandarma karak-oluna döngürtüldü. Ardından da "Teröristler köyünüze saldı-racak. Kendinizi korumanız için silahlanın." çağırısı yapan devlet gücleri 10 köylüye silah verdi.

Köye jandarma karakolu-nun kurulması ve köylüleri si-lah dağıtılmasının ardından köy halkı öölüm teħdirin ol-maya bağladı. Köy halkı bu ter-dirginliklerini şöyle ifade edi-yor: "Jandarmalar köyümüzün

geñç kızlarını sarkıntinler eder korkusunu taşıymaya bağladığ. Köyümüzde geñ çıkışlar sürerli-jandarmaya tarafından kontrol ediliyor. Bu da biz de terdirgin-lik yaratıyor. Köyde tanıdıkları olanlar dağ köye akrabalarını arkadaşlarını geömek için git-meye çekiliyorlar."

Bu durumdan rahatsız olan ilki köylü geöçerinde silahlarını geñ teslim etti.

Ulukışla'ya bağı Alihoca Köyü'nde de 10 köylüye silah ve-nileret koruculuk yapmaları ist-endi. Etnik kökenleri Türk ve Sünni olan bu köylülerde yakla-şık 250-300 kişi yayamını sür-dürüyor. ◊

Tutuklu Aileleri ve İnsan Hakları İçin Yardımlaşma Derneği (TİYAD) açıldı

Kapı para kilit vurduğunuz ama yüreklerle asla

Karanlığın ortasında bir çığlık yükseldi. Halkın onuru olan ogulların ve kızlarının tutsak düşmelerine rağmen, onların bıraktıkları yenden devam eden bir çığlık. Cezaevlerindeki direnişler etkiledi onları. Ve dışarıdan destek olmakla başladı her şey.

Tecrübeleri yoktu. Çok fazla şey de bilmiyorlardı belki. Ama başlangıçta yüreklerinde evlatlarına olan bağlılık, umutları vardı.

Ve yavaş yavaş tepkilerini örgütlü bir güççe dönüştürdüler. TİYAD'ı kurdular. Oligarşinin karşısında açık grevine yatan, medla basan, yığın yığın çoğalan bir güç olduklar. Yürükleri büyüdü çukukı. Oligarşinin her saldırısından, yagının her insan hakları ihlalinin karşısına dikildiler. Ellerinde kızıl karanfili ve beyaz bağırtılarıyla...

Zindanlardaki tutsakların direnişine omuz vermekle başlayan mücadeleleri giderek sömür düzenine karşı verilen kavganın içinde yer almaya dönüştü. Bu yüzden baskıyla, zulümle, gözetli ve tutuklamaya karşılaştılar, faaliyetleri engellendi. Pek çok etkinliklerine izin verilmeydi. Yetmedti; bir gece TİYAD'ın binası kontroille kapandı kundaklandı. Ancak TİYAD'ın kapalı dört duvar arasında da değli, yüreklerdeydi. Oligarşinin başlangıçta anlamadığı da buydu. Bu yüzden "İnsan Hakları Haftası" kullarıken TİYAD'ı kapatırlar.

Yine de engellemediler mücadeleye olan anaların, babaların azmini... Onlar yine ellerinde karanfili ve beyaz bağırtılarıyla mücadelelerini içindeydiler.

Yeni aileler katıldı asla. Çoğaldılar. Artık sadece tutsak aileleriyle sınırlı değildiler. ÖZGÜR-DER'i kurdular. Oligarşi onı da kapattı. Gerekçe yine aynıydı. "Amaç dışı faaliyet göstermek". Oligarşinin "Akırsay'da yaşıtmam" dediği yerde, tam dört kez kurdular ÖZGÜR-DER'...

İnsan hakları ihlalinin karşısında bedenlerini koydukları düğmana karşı. Cezaevlerindeki sınırlı kalmayan direnişler, kavganın her alanında iktidara verilen bir cevap oldu.

Artık nerede bir katliam, "kayıp", saldırı varsa ilk önce onlara danışıldı, ilk tepkileri onlar verdi. Ve şimdi kurdular Tutuklu Aileleri ve İnsan Hakları İçin Yardımlaşma Derneği'ni (TİYAD) kavganın içinde, omuz başımızdalar. TİYAD'ı yaratacakları geleneklerle tarhe yeni dersler katması devam edecektir.

Tutsak ve şehit aileleri yine bir dernek kurdular. Bugüne dek ödedikleri bedellere rağmen hiç yılmadan imek imek ördükleri mücadele tarihlerine TİYAD'dan, ÖZGÜR-DER'den sonra şimdi de TİYAD'ı ekliyorlar.

3 Ekim Pazar günü TİYAD'ın açılışı na gidiyoruz. Daha soğuk başında "TİYAD'a Gider" dövizden gözümüze iligiyor. TİYAD'ın bulunduğu binanın merdivenlerini çıkarken yağın bir kalabalıkla karşılaşıyoruz.

Açılışta gelen insanları kalabalığından içeri girenken zorlanıyoruz. İlk önce analar çarpıyor gözümüze. Bugüne

Onlar şartlar ne olursa olsun şehit olan, tutsak olan evlatlarının yanında oldular. TİYAD'ın açılışına, bugüne kadar gerçekleştirdikleri mücadele örneklerinin anısına 12 Temmuz anmasında çektiğimiz bir fotoğrafı büyüterek onlara hediye ettik.

kadar kavganın her alanında bağlanılan eksik etmedikleri beyaz bağırtılarıyla karşılıyorlar gelenleri. Bir kızıl karanfili resimle "Evlatlarımız Onurumuzdur" yazıyor bağırtılarından üzerinde.

Odanın her köşesi şimdiye kadar oligarşiyi karşı savşan onur kaynaklarımd, şehitler için ayrılmış. Şehitlerin resimleri, her aşacın yapılarını oluşturan, umut çiçeği olarak açmışlar. Karanfillerin arasından gülmüşüyorlar TİYAD'ılara.

"Bizler evlatların cezaevlerinde olan, çocukları kaybolan, öldürülen, işkenceden geçirilen aileleriz. Babayız, annemiz, kardeşiz, eşiz. TİYAD'ı açıyoruz. Çünkü halda insan hak ve özgürlüklerine karşı saldırılar var. Evlatlarımız her gün bir baskıyla uğruyorlar." sözleriyle başladılar TİYAD'ı neden açtıklarını anlatmaya... "Biz, ülkemizde ve her yerde insan hak ve özgürlüklerine yönelik baskıların yavaş yavaş, yaratıldığı her yerde TİYAD'ları görmeliyiz" diyerek devam eden açıklamaları "Nerede bir insan hakları ihlali varsa biz yine orada olacağız" mesajıyla bitirdiler.

Ardından şehit aileleri duygularını anlatırlar. TİYAD yönetimi kurtul üyesi bir tutsak babası Ali Rıza Eroğlu mücadelesini, hedeflediklerini anlattı.

Onların açıklamalarını evlatlarından, Devrimci Sol tutsaklarından gelen mesaj-

ları okunması izledi.

"Evlatlarının onurlu mücadelesine yürekleriyle, bilincleriyle omuz veren tutsak ve şehit ailelerine merhaba..."

"TİYAD'ımızla, ÖZGÜR-DER'lerimizle düğmana aynı yüreklerle karşı koyduk. Her protesto eyleminde bir tutsakların da yürekleri sizinle birlikte çarpı. Siziniz onurumuzdu. Sizler Evlatlarımız Onurumuzdur" jınnı yükselttiniz. Ve tüm zorluklara rağmen bugün bir kez daha bir araya geldiniz. Sizlere ve şehitlerimiz söz veriyoruz. Savaşacağız. Zafer diren halkın ve bizim olacak. Sevgili ailelerimiz sizleri günde tüm çokmuza kucaklıyoruz."

Demokratik kurumlar da gönderdikleri mesajları TİYAD'ı ailelerin yanlarında olduklarını belirttiler.

Devrimci Mücadelede Sanatçılar seslendikleri türkülerle katıldılar açılışa. Fevzi Kurtuluş ve Koma Berlin de çeşitli parçalar söylediler. Halayların çekiminden sonra davetiler cezaevlerindeki tutsakların emek ve göznurluyla hazırladıkları ürünlerden oluşturan sergiyi gezdiler. Açılış, bundan sonraki çalışmalar da yapılan sohbetle sona erdi.

TİYAD Gençtürç Dk. Ağa Yokuşu Sok. Pınar Apartmanı No: 24 Kat: 4/9 Akırsay-İstanbul adresinde çalışmalarını sürdürüyor.

Ardından adı gözetilinde kayırlara, "kaybolan", bir daha haberi almayan insanlara anaları bir Latin Amerika ülkesi. Ve bu ülkede faşizm hala "kaybettikleri" binlerce insanın yükünü taşıyor. Ancak devletin "kaybette" politikasına karşın, acılarına yüklü analar umutlarından hiçbir şey kaybetmediler. Onlar "kaybetseler de", hiç yılmadan, bıkıp usanmadan aradılar ogullarını, kızlarını. Ve her perşembe Plaza De Mayo'ya giden analar, evlatlarının hesabını sordular cuntaдан. Onların gücünden korkan cunta onları karalamak için perşembenin delileri de de onlar hep saygınlıkta anıldılar. Ancak onlar Plaza De Mayo'yla bütünleştler. Adları "Madres De Plaza De Mayo" oldu. Mayıs Meydanı'nın Anaları... Yaptıkları her gösteriyle diğer ülke halklarına da gelenekler bıraktılar. Mayıs Meydanı analarını ve kayıp çocuklarını saygıyla anıyoruz

"Şimdi TİYAD'da mücadele içindeyiz"

"Ben bir şehit anesiyim, bununla da gurur duyuyorum" diyor Hatice Ertürk. 17 Mart 1992'de Malatya'da da şehit olan 5 gerilladan Sabit Ertürk'ün anısı.

3 Ekim 1993'te kuralan TİYAD'ın açılış davetiyelerinde demokratik kurumlar ve ailelere gönderilen mektupta Hatice Ertürk duygularını şöyle dile getiyordu: "Ben bir şehit anesiyim. Şehit anesiyim diyebiliriz ve bununla gurur duyuyorum. Bundan 10 yıld önce böyle bir duyuyuyayayabileceğime kesinlikle inanmazdım. Her şey oğlumun ve arkadaşlarının düşüncelerini, yaşadıklarını gözünde öğrenmeye başladım. Bizim gibi insanların bunları öğrenmesi için bedel ödemesi gerekiyordu. Zaman oldu inza kampanyaları düzenledik, açlık grevi yaptık. Meclis bastık, protesto eylemlilikleri gerçekleştirdik. Güzallıma alındık. İşkencelerden geçtik. Fakat her zaman direndik ve kazandık."

"Bizim ülkemizde insan gibi yaşayabilmek, insanlık onurunu sahip çıkabilmek için bedeller ödemek gerekiyor. Benim gibi birçok ana-baba-şey bu bedelleri ödediler. Oğlum yakalandı da cezaevine girince kadar sadece bşyline ilgilieniyorduk. Gerçekle o andan itibaren karşılaştım. Birçok zaman oğlumun ve arkadaşlarının anlattıkları güllüp geçer hatta abartıklaırm sanırdım. Oya anlatılarının yasadıklarının bir kısmı olduğunu gördüm. Gerçekten Türkiye'de yaşanan vahşet öyle kelimelerle anlatılabilecek gibi değli. Türkiye'deki baskı ve terör havasını oğlum cezaevine girdikten sonra gerekçesi yüzüyle görmeye başladım. Şubedeki işkence çeşitlerini cezaevlerindeki tek tip insan yaratma, idam cezaları, kişilikleştirme politikaları, fiziki ve psikolojik işkenceler ve bütün bunları ödeteyen bir kelimeli "faşizm" öğrendim ve bunlara karşı mbede etmeye başladım."

Evet, faşizm bu politikayla çocuklarımız, kişilikleri, düşünceleri değıştirmeye çalışıyorlar. Yeşeren bir filizle büyümesini kim durdurabilir, yağınur çamur demeden filiz yeşerir, büyür fidan olur. Evlatlarımız da öyle yaptılar, her türlü baskı ve zor politikalarına, işkencelere karşı, açık grevleri ve can pahasına ölüm omuz direniş destanlarını yaratarak düşmanların kalelerini bu sefer içeri fethetmişler, kendilerini ailelerinin daha iyi anlamasını sağladı ve dışarda ailelerinin direnişlerini görmüşlerdi."

Mayıs Meydanı'nın anaları

Cezaevlerinde yeni model

Av. Zerrin SARI

«Ceza ve tutuklevlerinin kuruluş ve idaresini düzenleyen, yasaya yeni düzenlemeler getiren 21701 sayılı Kanun Hükmünde Kararname (KHK) 17 Eylül 1993 günkü resmi gazete'de yayınlanarak yürürlüğe girdi. "Türk cezaevi modeli oluşturuldu. Cezaevlerini A'den Z'ye yeniden yapılandıracağız" diyeen Adalet Bakanı Seyfi Oktay, cezaevlerinin artık Türkiye'nin güdümünden çıkacağını ifade ediyor. Anlaşılan çok sabırsızlar. Yasal düzenlemeye yapacak zamanları dahi yok. İdeallerindeki cezaevi modeli için yarıtanın bu kadar kolay olmadığını hala öğrenememiş olsa gerek Seyfi Oktay. Nedir ideallerindeki cezaevi modeli? Siyasi kimliği yok edileceği bir model, insan ölümleri bir değirmen.

Siyasi iktidar yıllardır devrimi ve ulusal muhalefetin istediğini, iş yapmanın bir anlamda kırkı sayıya inen takat ve yetersizlikten dolayı, '91'de çıkarılan Anti-Terör Yasası da faşist uygulamaları yaygınlaştırdı. Siyasi iktidar için öksüz kalan bir şey vardı: O da cezaevleriydi. Bugüne dek cezaevlerini "Anti-Terör Yasası'nın altına uym" olarak şekillendirmenin sıkıntısını yaşadığı siyasi iktidar. 80'li yıllardaki faşist cunta döneminde de her türlü baskı, siyasi kimlikten soyutlanıp, polisleri karşısında dirençlerle, ölüm oruçlarıyla, şehitler, şehitçiler ve bugüne miras kalan direnç geleneğini engelleyen. Anti-Terör Yasası'nın hemen ardından çıkışları birer tipi cezaevinin açılması ile tutuklanarak tutulmuş ve direnç geleneğinin kurumsallaşması yönünde bir adım atılmak istendi. Ancak yine tutuklanarak ve idareleri direnç karşısında Eskişehir tabutlukların kaçırmalarıyla sonuçlanarak kaldı.

Ehdegi daha temkili hareket ediyor siyasi iktidar. En önemlisi İstanbul'da tutuklanarak gelen ve Samsun'a cezaevine yerleştirilmesi, aynı davadan yargılanan ve bir erkek ve bayan tutuklanarak ayrılmış bu yolda kalan pratik adımlar bunlara birer örnekler. Yeni çıkarılan KHK ile de daha ileri adımlar atmanın zemini yaratmıştı.

Çıkarılan KHK'de net olmayan ve her türlü fiyasko ile sonuçlanacak olan modeller de var. Bu modeller dikkate alınmazsa devletin geleceğe yönelik hedefi daha açık görülebilir: "İnsani ihtiyaçları güzetmek, teknik donanımlar, çağış ve öğretiler uygun" vb. demagogilerle kamuoyuna açıklanan KHK ile bakanlığın yetki alan genişletilerek, tutuklanarak yargılandıkları şehrin dışında veya başka şehre de "kurulacak" "özel işli yapısı sahip, teknik donanımlı" cezaevlerine sevk edilmelerinin, sevk edildikleri şehirde de "İzmirli lankın verilmeyecek" şekilde tecrit edilmelerinin yasal kılıf hazırlanması oluyor. Hattırlarsanız "gibi" "çalışma tabutluk" Eskişehir birer tipi cezaevi döneminin siyasi iktidarı tarafından "son derece lüks ve geniş" bir cezaevi olarak kamuoyuna tanıtmıştı.

KHK ile getirilen önemli bir yenilik(1) de dev güvencinin jandarmadan alınması. Yeni düzenlemeye göre devin işi sağlayacak özel güvenlik birimlerini Sinop, Eskişehir cezaevlerinde açılacak kurullarda "özel" olarak işli rneye hazırlanıyorlar. Bilindiği gibi son dönemlerde özel örgütünde daha somut olarak görülebilirliği ile uygulanmış, özel birimler devletin tüm kurullarında oturtulmaya çalışılıyor. Bu açılan cezaevlerinde devin güvenlik işi yetiştirilecek personelin kimlerden seçileceği, ne şekilde eğileceği ve hangi yetkilerle donatılacağı da özel önem kazanıyor. Kararnamede "Genel asayiş ve özel işli bölgelerinde" devin güvenlik personelinin cezasına ilah olarak görüleceği belirtiliyor. Geleceğindeki bu belirsiz ve genel bir tanımlamayla tutuklanarak anlaşılan işi için tekniğe konuşulabilir. Tutuklara yüküklü işli saldırıları daha katliamlara yakın hazırlayan karar son derece tehlikeli ve endişe vericidir.

"Cezaevlerindeki yeni yapılaması önümüzdeki 5 yıllık süre boyunca yapılacaktır" diyor Bakan Oktay. Kim bilir bu 5 yıllık sürede daha yeni modeller, projeler bulacaklar. İst. Arzıncan, ister Japon, ister Türk modeli böyle cezaevleri olsun yeni değışimlerin, hepinde aynı: Tecrit etme, sindirmek ve ideolojik olarak çürütme... Demokrasinin söylemleri, tutukların yollar stiren dirençlerle elde edilen kazanımlarını yeni bahsediliyor görüntüsü siyasi maskeleniyor. ○

Savunma da suçlu bulundu

Geçtiğimiz Haziran ayında gözaltına alınıp Gayrettepe Siyasi Suç ve Ceza Mahkemesi'ne çıkarılan Savunma da suçlu bulundu. 28 Mayıs günü İstanbul 3'üncü Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde ilk kez duruşmaya çıktı. Halen Sağmacılar Cezaevinde bulunan Ayye Sultan Yazıcı duruşmasında siyasi savunma yaptı. "Ben Marksist-Leninist bir örgüt olan Devrimci Sol üyesiyim." diye başladığı savunmasında bir Devrimci Sol savaşçı olduğunu belirtti. Savunmanın mahkeme heyetine hakaret unsuru taşıdığı gerekçeyle kesilerek istenmesi üzerine Ayye Sultan Yazıcı, mahkemeye hakaret amacı taşımadığını söyleyerek savunmasını okumaya devam etti.

Savunmanın okunmasından

Dün olduğu gibi bugün de devrimci "suç" olarak gösterilmeye, "ceza"lara gerekçe yapılmaya çalışılan Devrimci Solcuların onurla sahipleniyorlar.

sonra karar için ara veren mahkeme heyeti, daha sonra Ayye Sultan Yazıcı'nın yapmış olduğu siyasi savunmanın yayınlanmasını yasakladı. Buna gerekçe olarak da savunmanın DGM aleyhine sözler içerdiği gibi trajikomik bir gerekçe gösterdi.

2845 sayılı yasaya dayanarak Ayye Sultan Yazıcı'nın savunmasının yayınlanmasını yasaklama kararın mahkeme, böylece insanların doğal hakları olan savunma hakkının kamuoyuna ulaşmasını engellemiş oldu. ○

Antakya'da ailele çocuklarını sahipsiz bıraktılar

Antakya'da 21-27 Eylül tarihleri arasında yapılan operasyonlarda gözaltına alınanların aileleri açık grev yaptılar. Çocuklarını akabinde öğrenmek için yaptıkları başvurularından hiçbirine olumlu yanıt almayan aileler SHP Antakya İl Merkezi'nde 27 Eylül günü açık grevine başlamıştı.

Gözaltına alınan 10 kişinin savcılığı çıkarılması üzerine 5. gününde bitirilen açık grevine yoğun bir ziyaretçi desteği oldu. Parti binasında açık grevi yapamaması engelleyemeyen SHP'iler açık grevi boyunca ailelere "açık grevinin bir işe yaramayacağı", "bunların boş şey olduğu" üstelik "şu derde işçene yapacağız" yönünde akıl verdiler. Tüm bunların yalnızca birer safasta olduğunu, 8 kişinin tutuklanmasını ve yapılan işkenceler ortaya koydu. ○

Antakya'da gözaltına alınanların aileleri, çocuklarını sahipsiz bıraktılar. SHP'ilerin tüm engellemelerine rağmen açık grevi yaptılar.

Polisten bir cinayet daha

Zonguldak (Mücadele)- Karabük'te arabasıyla çalıştığı lokantaya giden Şükrü Gündüz polisler tarafından kurşun yağmuruna tutulmuş öldürüldü. Cinayeti işlemek isteyen polis "Dur ihtiyarı uyardı, polisten kaçtı" gibi yalanlarla arına sığınmaya çalıştı. Karabük halkı cinayeti asgari pankartlarla protesto etti.

Lokantada buluşup çıkışta olan Şükrü Gündüz Şükrü Gündüz 27 Eylül günü babasının arabası ile işine giderken polisler tarafından ateş açılarak öldürüldü. Babanın erken saatlerinde ve Karabük halkının gözlerinin önünde işlenen cinayetten sonra polisler her zamanki gibi suçlarını gizleme telaşına düştüler. Fakat bu kez "örgüt üyesiydi" benzeri açıklamalar yapamadılar. Çünkü öldürülen Şükrü Gündüz halktan bir insani ve "hücre evinde" de değildi. Polis bu kez de "Dur ihtiyarı uyardı" gibi yalanlarla halkı kandırmaya çalıştı. Halkın yarın için. Cinayetten sonra asılan "Şükrü Gündüz'ün Katili Polis'tir", "Katillilerin Hesabı Sorulacaktır" pankartları Karabük halkının polise yarıydı. ○

Sivil faşistler görev başında

Adana (Mücadele)- Bizim OCAK dergisi kanıyla götlenen sivil faşist devletin resmi güçleri ile birlikte devrimci-demokrat insanlar üzerinde terör estiriyor. Sivil faşistler geçtiğimiz günlerde gazetemizi okuyan OCAK'lı arkadaşlarımızı saldırılarına yeni bir boyut kazandırdılar.

Karagöğük Köyünde çiftçilik yapan OCAK'ın azınlık üyesi sivil faşistler tarafından rahatsız ediliyor.

Aslan Östintaş ve oğlu Osman Tunc Östintaş tarafından daha önce "Gençleri dağıtacak. Köyde Dev-Gen propagandası yapayor" demilerken jandarmaya ihbar edilen OCAK Çelik'e karşı yapılacak saldırılara mesur zemin hazırlanmaya çalışılıyor. OCAK Çelik Ağustos ayında traktörle köye dönerken bu iki sivil faşist tağı, sopalı saldırısına uğramış ve yara almadan kurtulmayı başarmış. Çelik bu defa da 18 Eylül günü yine bu iki faşist tarafından kaçırılarak üzerine saldırılar Omer Abalak tarafından gerçekleştirildi. Saldırı sonucu OCAK Çelik'in sağ gözü silme yeteneğini kaybetti.

OCAK Çelik'i bağımlıya faşistler jandarmaya arıyarak Köyde bir terörizm bölgeliği" dediler. Faşist Omer Abalak jandarmaya terörün işi saat kadar gürültüde tutulduktan sonra eski MHP'li şimdiki ise DYP'li olan faşist belediye başkanının araya girmesi ile serbest bırakıldı. ○

Siyasi eğitim, partiye giden yolda, günlük pratikimizin ayrılmaz bir parçası olmak durumundadır.

Siyasi eğitim, kendimizi, ilkelimizi, dünyayı ve süreci doğru tanımak,

çözümlemek ve değiştirmek için bilinc yaratmaktır. Böylece bir

bilinç, kuşkusuz kendişinden oluşmaz. Bu noktada iradi bir çaba

gösterilmediğinde, eşitsizlikler, adaletsizlikler sorgulanmadığında,

yaşanılan toplumsal koşullar derinlemesine kavramak mümkün olmaz.

Tersine, bu koşullar tarafından yönlendirilmek bir kader gibi kabullenilir.

Zorlu dönemlerden geçtik. Daha da zorlu dönemlere hazırlanıyoruz. Düğmanın açık ve gizli saldırılarına hedef olduk. Darbeci-komplexu tetenin ihtirasları ile değerlerimiz, geleneklerimiz ayaklar altına alındı. Ancak düğmanın "bitirdi" naralarını attığı sırada, tekrar ve inatla aynı güç kalktı. Yaşadığımız bize bir şeyler kattı, bir şeyler öğretti.

Şimdi, halklarımızın umudunu bütümek ve yürüyüşümüzü zafere taşımak için, daha da zorlu güçlüklerin üstesinden gelebilmek için kendimizi bir yoldan ve daha da yetkinleştirmemiz, tüm güçlükler için bizi ikidara taşıyacak bir yetkinlik, ideolojik, politik, pratik yetkinlik, özveri ve cesaretle dayanmamız gerekiyor.

Yaşadıklarımız hiçbir zaman salt bir pratik tecrübe olarak kalmamalıdır. Onlardan gerekli sonuçları çıkarabilmeli, onları eğitimimizin bir parçası haline getirecek çesitliliğe bürülmelidir.

Siyasi eğitim, eğitim, yaşadıklarımızdan öğrenebilmek ve ikidarı yolda tüm dünya halklarının yaşadığı olumlu ve olumsuz tecrübeleri mütadilemeye aktarabilmek için, her zamankinden daha önemli ve gereklidir.

Siyasi eğitim, partiye giden yolda, günlük pratikimizin ayrılmaz bir parçası olmak durumundadır.

Siyasi eğitim, kendimizi, ülkemizi, dünyayı ve süreci doğru tanımak, çözümlemek ve değiştirmek için bilinc yaratmaktır. Böylece bir bilinç, kuşkusuz kendişinden oluşmaz. Bu noktada iradi bir çaba gösterilmediğinde, eşitsizlikler, adaletsizlikler sorgulanmadığında, yaşanılan toplumsal koşullar derinlemesine kavramak mümkün olmaz. Tersine, bu koşullar tarafından yönlendirilmek bir kader gibi kabullenilir.

Düğünün herhangi bir parçası olmaktan çıkmak, değişik devrimi anlamda siyasetleşmek, dünyayı değiştirmek için yola çıkarmak ilk eylemi olur. Değişimin özünü insanın kendisinin başlaması gerektirir ve bunun yolu siyasi eğitim ile bizi düzene sokmaya eden özelliğimizdir tek ederek, yani insan özelliğini kazınarak, devrimci olmaktır.

Siyasi Eğitim, Teori ile Pratiğin Bütünlüğü Bir Faaliyettir

Okumak, siyasi eğitim vazgeçilmez parçalarından biridir. "Okuma"nın temelinde de, kuşkusuz dünya halklarının kurtuluşunun teorisi olarak tüm tarih, ekonomi, felsefe ve sosyalizm çeyen tezleri Marksizm-Leninizm öğrenmeyi kapsar. Marksist-Leninist formasyona sahip olmak, dünyayı, ülkemizi ve kendimizi değiştirmek için kullanabileceğimiz bir kılavuza sahip olmak demektir. Bu nedenle, M-L formasyona sahip olmak, her zaman bir kadronun sahip olması gereken özellikler arasında sayılmalıdır.

Bu noktada, öğrendiklerimiz soyut bir teori olarak kalmamalıdır, siyasi eğitimimiz hermen bunlara birlikte devrimci hareketin perspektifiyle bütünlüklü bir durumundadır. Hareketimizin görüşlerini,

çalışma adına pratik bir adım atıldıkça, bu cesareti omuzlayabildikleri görülmüş. Aslında yalnızca bu olgu bile siyasi eğitim ancak teoriye pratik bütünlüğüne nokta, pratiğin de bir "eğici" olarak görülüp değeriendirildiğinde bir işlevi olabilceğini gösteriyor.

Teorisi bir yaşama felsefesi haline, pratikliğine yön veren bir perspektif haline dönüştürüldüğünde, ancak o zaman bu biçimlenme siyasi eğitim karşılığı olacaktır.

O halde, açıklica şunu söyleyebiliriz. Tek başına kitap, dergi, gazete vb. okumak, bilgi biriktirmek, insanı devrimci yapmaz, devrimci hareketin insanı olabilmeyi zorluyor. Özellikle kazandırır. Ancak bu tespit, pratiğe yaptığımız bu vurgu da, ters yönde bir yanlışla, okuma, öğrenme işini küçümsemeye yol aç-

Kadrolaşmada önemli görev Siyasi eğitim

çizgisini, değerlerini bilmeden, doğru devrimci çalışma içinde olmamız mümkün değildir.

İdeolojik birliği sağlamanın, her şart altında aynı politik tutumla hareket etmeye geçiren kadrolar olabilmeleri, harika ideolojik-politik çizgisini ictikları bir biçimde hayata geçirebilmeleri koşullarında bir de siyasi eğitimin bu işi kavuşturulması, devrimci hareketin görüşlerini özümsemesidir.

Bilgi edinmek sonu olmayan, sınırsız bir süreçtir. Bu anlamda bilgi sahibi olmayı, siyasi eğitimimizin bir parçası olarak, tüm mücadele yaşamımız boyunca sürececek bir çalışma olarak görmeliyiz. Asgari bazı bilgileri öğrenmek önemlidir, ama öğrendiklerimiz "yetleri" olduğumuz noktada, aktif gelipmeden, kadrolaşmada değil, bir "gerilemeden" söz edilebilir ancak.

Öğrenme ve bilgi edinmenin önemi ve gerekliliği ortadadır. Ancak bu önem, okuma-öğrenme işini yalnız başına siyasi eğitim için yeterli tutması demek değildir.

"Okumak", teorik öğrenmek siyasi eğitimin gerekli bir parçası olarak birlikte, tümü değildir. Siyasi eğitim ve teorik bilgi edinme aynı bir kavram değildir. Bir insan teorik bilgi edinme çalışması yaparak Marksizmin üstalarını titizlikle okuyup öğrenebilir. Ya da devrimci hareketin tüm yayınlarını okuyarak görüşlerini tanıyabilir. Ancak, Marksizmin üstalarını söylediklerini öğrenmek, insanı M-L yapmadığı gibi, bir insan devrimci hareketin yayınlarını okumakla da devrimci hareketin insanı olamaz. Ancak devrimci hareketin bütünlüğüne ulaşmak "yutarcasına" okumak, devrimci teori "uzmanlık" çoktur. Bunların çoklu kitabı bilgileriyle ciltler dolusu yazı-cizirler. Her konuda söyleyebilecek bolca sözleri vardır. Kimisi de ülkemizi bırakır, huzun alınamay dünya sosyalizmin sorunlarına çözüm bulmaya çalışır. Oysa yıllardır, ülkemiz gerçekliğiyle muahalete edilebilmek için, çok sözünü ettikleri "devrim" mütadilesini yürütemek için ne yapılmışsa gerçekleştirildiği bütünlüğün bir yanı sıra (verim) olduğu kadarı unutulur. Sürecin tep arkasından koşmaları. Pratikte var olan gelişmeler "değeriendirilir", ama devrimci

mamalıdır. Pratik mücadele içinde cüreklik, fedakarlık gibi olumlu özelliklere sahip olmak, bazen yeterli gibi görünebilir. Böyle görüldüğünde işin, kimi zaman içimizde "üzümüzü düşeni en iyi biçimde yapıyoruz" diyerek, devrimci teorisi okuma, öğrenme işini küçümsemeye eğilimi gelişebilir.

Kimi zaman "önemi olan pratik" denilerek okumanın, bilgi ile donanma eyleminin küçümsemesi ya da "ben yetince biliyorum" denilerek öğrenilenlerin yeterli görülmesi bizi zafere götürmez. Bu, siyasi anlamda "cahil" kalmakta ısrar etmek demektir. Oysa devrimci insan, aynı zamanda aynı insandır. Devrimci çevresindekilere, halkı aydınlatmak işin aydın olma zorundadır. Bilgiyi, teorik küçümsemek, devrimci insanın yapacağı şey değildir.

Teorik küçümsemek, aslında hazır reçeteleri uygulayan, dar pratiği bir anlayıştır. Pratik sürecin gerektirdiği politik tutumları, ya başta sorulmuş insan beklentileri, ya da yayın organlarında çıkan yazılardan bir şeyler kapılır. Ancak öğrenilenlere yeni bir şey katılmaz. Eline yazın geçmezse, yayın da kendilerine göre yazılmazsa (çünkü yayınlar her zaman her alının özgül-sorumu koşullarını, sorunlarını ve ihtiyaçlarını yazamazsınız) ya da sorulmuş insan ile bağ kopmuşsa, dar pratiği başkası için ne yapacağına karar vermek zorlanır. Yapacakları en fazla şey, geçmişte yaptıkları teklarımları ibaret kalır. Darbe, sükuyetimin gibi olağanüstü koşulları yaşamaya başladığı ya da öğrenen aktif değeriştirildi zaman bütünlük tahmin.

Dar pratiği kalicılaştırmak, tıpkı pratiklen çoklu teorik çalışma yapmak gibi eksiktir.

Birinci durumda düşünce üretmeyen, tek başına kalınca bocalayan, hareket kafası ile düşüncemey insan çıkar ortaya; ikinci durumda ise, pratiğe müdahale etmekte anık, ama her konuda "ahlak" kesen biziç.

Oysa, bizim siyasi eğitimimizin amacı M-L'yi ve hareket düşüncesini özümsemek, politika üretmekten, görevi köyük de olsa hareket kafasına sahip olabilmek, olaylara geniş bakabilmek, inisiyatifli, örgütlü, savagı, inatçı ve kararlı insanlar olabilmektir.

Amaca Hizmet Eden Siyasi Eğitimin Nasil Olmalı?

Birinci olarak, teorik mücadelenin ihtiyaçlarına göre, kafamızın açılması, doğru kavram ve devrimci görevleri doğru saplama amaclarına hizmet edecek bir yöntemle öğrenilmelidir. Pratikten kopuk, mücadeleye hizmet etmeyen teorik eğitimin hiçbir değeri yoktur. Pratik ile iligliendirilmeyen, sürecin ihtiyaçlarına cevap vermeyen eğitim, ezber dersine döner.

Dikkat edilmesi gereken nokta burasıdır. Kimi arkadaşlar bir konuyu niye öğrenmediği sorulduğunda değeriendirmezler. Bilimimizi gerektiriyor ama niye sorusunu sormazlar. Pratikten ilk kopuş böyle başlar. Örneğin liberalizm-sektelizm üzerine bir yazı okular. Ve bu yazıyı sanki sadece başkalarına anlatmak ya da kafa-

sında bulunsun diye okumak gibi, kendilerine yönelik sonuç çıkarılmaz. Kendi tavırlarını, bu yazı ışığında yeniden gözden geçirmedikleri sonra, liberalizm yazısını okumak, ezberlemiş olma bile ne işe yarar?

Ya da Filistin üzerine bir inceleme imkundu? Eğer inceleme bir konuyu kafa-mıza yeni soru ve cevaplarla yükü atmıyorsa, "Emperyalizmin Ortadoğu politikası nedir?", "Bu politika ülkemizi nasıl etkiler?", "Mevcut durum ülkemizi devrimciler hangileri için görevleri yükler?" gibi sorularla uyanıyorsa, mücadelenin aşkından Filistin'i bir incelemeden öğrenmemizle öğrenmemiz arasında bir fark olmayacaktır. Mücadele içinde değeriendirilmiş her şey, mücadelenin hizmet ettiği, kafamız açıldı, perspektifimiz genişletildi, bizi dönüştürdüğü anda siyasi eğitim sayılabilir.

İkinci olarak, pratik mücadle teorimiz zenginleştirir bir materyal olmalıdır. Okuldan devranlarımız, haktan ziyeyip görüldüklerinde, doğru ya da yanlış tutumlarımız, eğer sonunda bilinci bir değeriendirilme sonuna yapılsa, siyasi eğitimimize hizmet eden araçlar haline gelir.

Şehitliklerin yaşayamamızı, bir direnişin, bir eylemin değeriendirildiği olduğu gibi, darbe tersine bir başarısızlık, bir yanlışlığı derinlemesine değeriendirmek de aynı değeriendirilme sayılabilir. Siyasi kampanyalar, çeşitli eylem biçimleri özele ya da geneldelik tüm gelişmeler üzerine yapılan tartışmalar, politika tezleri, azımla faaliyet, siyasi eğitim parçaları, biçimleridir.

En iyi siyasi eğitim, devrimci faaliyet içinde olmalıdır. Okuduğu düşünce dönemin, devrimci kuramı mücadele için kullanılabilmek, pratiklen çikardığı derslerle devrimci kuramı zenginleştirir bir devrimci, siyasi eğitim hakkını veriyor demektir.

Son olarak; siyasi eğitim bir program dahilinde ele alınması gereken ve disiplinli bir uygulama, takip ve ısrar gerektiren bir faaliyet olarak ele alınmalıdır. Bütün bu söylenenden sonra, bunların doğruluğunu/değeriendirildiği kabul ediyorsak eğer, artık hiç kimsenin eğitim için "zaman bulamama" diye bir gerekçesi olamazdır. Çünkü bu "gelişmek için zaman bulamamak" demektir. ○

Pusula

Tarımsal üretim yapan KİT'ler özelleştiriliyor Parsayı tekelci burjuvazi topluyor

Devletin "tarım reformu"yla küçük üreticileri tasfiye ederek, varını yoğunu hangi yöntemlerle çalıp çıktığını geçen sayımda anlatmıştık. Son günlerin üzerinde en fazla durulan konularında olan özelleştirmeye ilişkin politikalara da bu konuda önemli bir rol verildi. Özellikle tarımsal kesimi ilgilendiren KİT'lerin özelleştirilmesi istenmesi ise bu konuda ana teması.

Şu başını tıyan devlet, tarım sektöründe üretim yapan KİT'lerin özelleştirilmesiyle, bir yandan tarım emekçilerini belini kırmak, diğer yandan da küçük üreticilerin emeğine tekeli burjuvazinin kasasını doldurmak istiyor. Tarım emekçilerinin elindeki üç-beş kurşuklu varlığını, geçim kaynağını ve geçim araçlarını dibine dan ekmekte kararlı olan devlet, bu kesime yönelik olarak uygulanan veya önümüzdeki süreçte uygulanması planlanan özelleştirme politikaları sadece ve sadece tekeli burjuvazinin, tabii aynı zamanda emperyalist tekelilerin ekmeğine va'd sürüyor.

Ye Tekelim Ye!

Bugündeki büyük propagandalarla gerçekleştirilmeye çalışan tarım sektöründeki KİT'lerin özelleştirilmesi politikalarının gerçekleştirilmesi için iradi müdahalelerle KİT'ler önce bilinci olarak zarara uğratılmakta, sonra satışa çıkarılmaktadır. Amaç, özelleştirilen KİT'lerin tekelilere peşkoş çekilmesidir.

Tarım sektöründe, üretim yapan KİT'lerden SEK, TMO, ÇAY-KUR, ET-BALIK, Yem Sanayi ve yan kuruluşlarının özelleştirme kapsamında

Bu alanlarda yapılacak özelleştirmeler sonucu, üretici ürünün tekellere yani yaarıya daha fazla ulaşmak zorunda kalırken, bu ürünün tüketiciye birkaç kat daha fazla yansması da "olağan" bir sonuç olacaktır. Tarım kesiminde tasfiye edilmek istenen KİT'lerde çalışan yaklaşık 600 bin işçinin bu politikaya açığı mahkum edilmesi de işin diğer yanındır.

Tarımın yönelik KİT'lerin satışında ortaya çıkan bir gerçek var ki, o da tarımın polinikasyon başka bir yüzünü ortaya koymaktadır. Başka alanlarda KİT'lerin özelleştirilmesi sonucu, o alandaki pazarı, KİT'i alan tellere bırakılması sonucunu doğururken, tarım sektöründe bu daha değişik bir sonuç yaratmaktadır.

Örneğin SEK'in özelleştirilmesinde arazileri beraber satılan işletmeler çalıştırılmamakta, bu arazilerin üzerine benzin istasyonları, oteller vb. "yatırımlar" yapılmaktadır.

Büyük bir pazar payına sahip bu KİT'lerin pazardan çekilmesiyle ortaya çıkan boşluk ne olacaktır?

Boşal(tı)lan bu pazar payına girmeye hazırlanan bazı tekeller boy göstermeye başladılar bile. Yaşar Holding'e bağlı Pinar Süt, SEK'ten boşalanan pazar payını doldurabilmek için kolları sıvadı. Koç Holding ise kendine bağlı Maret ile Et-Balıktan boşal(tı)lan pazarı kucaklayamayacağı için 40 milyarlık yatırımlara girerek yeni bir şirket kurdu.

GAP, Özelleştirme ve Empervyalist Tekeller

Her şey gözler önünde olup bitmekte, devletin bilinçli politikalarıyla boğaltılan pazarlar, tekellere peşkeş çekilmektedir. 25 milyon küçük üreticinin mahvolması ve halkın daha fazla sömürülmesi gibi "ayrıntı"lar hiç mi hiç önemli değildir!

Siyasi iktidarların paylaşamadıkları GAP projesi de bu planlar kapsamında değerlendirilmelidir. ABD'nin tarım "dev"leri şimdiden GAP'in "kaymağını" yeme yarışına girmişlerdir. Hem, GAP projesi hem de KİT'lerin özelleştirilmesi politikaları çerçevesinde ortaya çıkan "uygun durum" dan yararlanma amacıyla ABD tarım devleri ön çalışmalarla başla-

mişlardır.

ABD'nin
KOSCH te-
keli Selcuk

Yaşar ile,
Delta Pine
ise kendi
adına pazara
oymaktadır.

Göz dikilen sadece Türkiye pazarı da değildir.

Aynı zaman-
da, Türkiye
üzerinden
Orta Asya ül-
kelerine "siç-
rama" yapı-
bilmenin
planları da

Tarımaya yönelik hangi uygulamanın içerisine baksarsak bakalım, ortaya net olarak çıkan sonuç şudur: Devlet, tarım sektöründe küçük üreticiyi tasfiye ederek, tekellere yeni pazarlar yaratma politikalarını bilinci olarak yıllardır uygulamaktadır. Küçük üreticinin mahsulününün karşılığını alamaması, daha fazla borç batağına batarak tarım dışına itilmesi politikaları; siyasi iktidarların "basiretsizliği"nin bir sonucu değil, emperyalizm tarafından dikte edilen politikaların bilinci uygulayışının "doğal" sonucudur.

Tiitiin üreticilerinin yeni örgütü:
T Ü Y A D

Samsun'da açılan TÜYAD (Tütün Üreticileri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği)nin çalışmalarını kuruluştundan bu yana daha çok ilgi görmeye ve üye sayısı her geçen gün artmaya başladı. Gazetemizde TÜYAD'la ilgili haber çıkması bu ilgiyi daha da artırdı. TÜYAD'ın amaçlarını daha iyi anlamak için dernek yönetim kurulu üyesi Adanepazarı Mahallesi Muhtarı Mehmet Özkan'ın bir röportajı yaptık.

Mücadele: Böyle bir örgütlenmeye neden ihtiyaç duydukuz?

[illegible]

Mücadele: Araştırmalarımıza göre Güzmüşhacıköy'de daha önce de üreticinin haklarını artırmak için kooperatif örgütlenmeleri yapılmış, fakat başarısız olmuş. TÜYAP'ta bu örgütlenmelerden farkı ne olacak?

Mehmet Özkoparan: Evet, daha önce de Gömübaşı'ya geldiğimiz hakkında aramızda için farklı kooperatif örgütlenmiş oluşturalar. Bu, fakat bu kooperatifler (trecitin) çarşama, izmet etmiş. Çünkü kooperatif yonetimeinde de bulunan insanlar bu örgütlenmeyi kendi çıkarları doğrultusunda yonendirmek yuille ri ri tutmaya çalismislar, bu da basarimsalardır. Tutaritecisi bu yille bir örgütlenmeyi denetlemesi, kooperatifi 35 kisi arpaligi haline getirmistir. Bu da turetici bu tür örgütlenmeler karşi givensizligini yu acmistir. Görmübaşı'nda insanlar bu örgütlenmeler yonetimeindekileri insanlari yenilendirilgen karşi duyulmasina gerektirir, aksi takdirde TUYAD gibi bir örgütlenmenin veretegi miiadelede kendisine destek bulamayacaklari belirtmektedir. Ancak turetici sinirlerinde sahip çiktiği ölüme TUYAD) destekleyecekleri soyiedler.

Mücadele: Çalışmalarınızda önünüzde koyduğunuz hedefler nelerdir?

Mehmet Özkoparan: TÜYAD olarak hedefimiz, alımları, göznuru emeğimizin hakkını hiçbir özveri ve fedakarlıktan kaçınmadan almak, bu işten başarı ile çıkmaktır. Yöre halkının sorunları karşısında örgütlülüğlerini gerçekleştirmeleri ve sorunlarına duyarlı tavır almalarını sağlamaktır.

Mücadele: Tütünde sömürü hakkındaki görüşleriniz nelerdir?

Mehmet Özkoparan: Üreticiler olarak sürdürülebilirlikten bilmicimizdir. Ben çaycılarımızın yanında Tekel büyüğü yapmaktayım. Üretimimiz verim ve ödüllendirme fiyatla sağlanmaktadır. Tekel ürünleri arasında ki farklar değerlendirmişimizde gözler önüne karkar bir rakam çıkıyor. 21.000 lira ortalamaya fiyat vermiş olduğumuz üretimde karşılık, diğer ürün kışosun 300 bin liradan satılıyor oluyoruz. Tüccarın da emeğimizin sürdürülmesinde büyük payı olduğumuz biliyoruz. Alım için piyasaya giren tüketicin dilediğini alıp dilediğini almaması sonucunda Tekel, isletildiği gibi at oynatmak, bunun farkında; kılıç ürettiği çakırtıdır.

Mücadele: Çalışmalarınızda başarı olacağınıza olan inancınız nedir?

Mehmet Özkoparan: Başarılı olacağımı da inanıyordum. Bizler TÜYAD'ı açarken genel milletle kuruluşu kooperatif örgütlenmesinde farklı olduğumuzu propagandamızda da belirttik. Biz de hatalar yaparsak, hatacılık maddesiyle ilgili suçla karşılaşabiliriz. Üstüne bu kadar tartıştık ama başka bir şey yapamıyız olmadık. Aksine bizler sürecin önünde başka, verilecek çok bütün hak mücadelelerine yine karşı çıkıyorduk, yine bir bakış açısı getirmeyi hedefliyorduk. Sorunlara başka açımız olduğunu bir türlü göremiyorduk. Biz mevcut sorunlarımızı bir bütün olarak yaşıyorduk. Biz de bu bakış açısıyla hareket ediyoruz. Özgürlük bütün türdenler hakkını alıyorduk ama ürettiklerini ve halkımızın bütün ürettiklerini alıyorduk. Özgürlüklerimizin olgularımıza ve bu hak alanı maddesinde kendi yerlerini alıyorduk. Herkesin örgütlerini belirtmek istiyoruz. Halkın Kaynakları

Sınıf mücadelesi özünde iktidar mücadelesidir. Bunun unutulduğu nokta, biçim ve söylem ne olursa olsun, mücadelenin devrimci niteliğinin belirsizliği, pratik ve giderik düşünceye düzen içi mücadeleden egemen olduğu noktadır.

Devrimci, iktidar yasadıkları döneme, emellerle azizler arasında çığır açıcı çabaların temelinde beklenen sınıflar mücadelesine, geçmiş ve geleceği ile tarihselliği içinde bakabilir ve bu nitelikleriyle tarihte değirmi, dönütürücü bir rol üstlenir. Devrimci "süratli" insandan ayrılan şey, düşüncesinin bilincine sahip olması ve yıllara bu bilinci doğrultmuş, sonda hedef göstermek, öncülük etmek gibi özel bir misyon yüklenmesidir. Bu misyonun hakkıyla yerine getirilebilmesi için hedeflenilmesi, günlük pratizimimiz için hedeflenilmesi, günlük pratizimimiz arasındaki sıkı ilişkili gözden kaçırılmamalıdır.

Neyi hedefliyoruz? Günlük pratizim-

gey salt "teori" onun diye değildir. Orada her sözcük eninde sonunda sınıf mücadelesine hizmet ederken, bir fabrikadaki greve, bir toprak igaline, bir öğrenci derneğine yön göstermek için yoldur. Bu bir "Kapital" okumak için yoldur gibi, bir "Kitle İçinde Parti Çalışma"sını, bir "Bölümlü Günlük"nü okurken de geçerlidir.

Marx'ın, kapitalizmi inceleyerek ortaya koyduğu artı değer teorisinden günlük bir eylemde kullandığımız sloganla kadar gelen zincirleme ilişkili kavramlar durumundadır. Bu zincirin en başında sınıflar mücadelesinin objektif seyrini ortaya koyan Marksist teori vardır. Kapitalizmin gelişmesini ve giderik çürümelerini, kendi mezar kazıcısı proletaryayı yaratmasını inceleyen Marksist teori, sınıflar mücadelesinin bu dinamikenin hareketi iktidarın proletaryanın eline geçmesini tarihsel zorunluluğunu ortaya koyar. Bu teoriden hareketle emekçi sınıfları tale-

kulatırarak iktidarın teslim edilebilir. Bu stratejiye tabidir.

Süreçlerin önümüzde koyduğu görevleri göğüslemek için üretmiş politikalar, her gün onlarla kazı yinediğimiz sloganlar ve planlar da işte bu strateji ve taktiklerin ürünleridir. "Tek Yıl Devrim'den" "Kurtuluş Kadar Savaş'a", "Yolumuz Çayanlar Yoludur'dan", "Halklıyız Kazanacağız'a kadar her biri sosyalist teorinin, PASS'ın, Halk savışı stratejisinin yansımalarıdır. Bir başka deyişle sloganlar ve planlar teorinin programı, stratejinin somut pratiği aydınlatarak bir biçimde kitlelere söyleyebileceği söyleyen, en yakın ve en yakın haliyle dışı getirmesidir.

Teoriden programa, programdan strateji ve taktiklere ve oradan günlük çalışma biçimimize, sloganlarımıza kadar uzanan bu çizgi devrimci başkısın devrimci kavramın tam karşılığıdır. Mücadelemiz, sorumluluklarımızın her düzeyinde ve her çalışmada alanımızla bir-

ri havada bir teslim olarak kalacaktır. İktidar perspektifi içselleştirmenin politik zemini de bu hedefle ulaşılabileceği, kazanmaya dayanan anlamıdır. Çünkü kazancımıza, demokratik hak iktidarına inancın olmayan bir "devrimci"nin pratik içinde iktidar perspektifiyle düşümlenmesidir. Onun için -bölge bir "devrimci" için devrimci mücadele yalnızca belli sorunlar için yapılan belirli eylemlerden ibaret olamaz kalacaktır.

Mücadeleyle diğten bakıldığında taktik "her şey" gibi görünür. Pratikte öne çıkan ögünktür. Ancak üstelik buna rağmen iktidar perspektifi, stratejik hedefin gözden kaçırılmaması, tüm bu pratik stratejik hedefe kanaliz edilebilir.

Taktik hedeflerle stratejik hedefin bir birine karşıtılması halkın, devrimcinin enerjisinin, özverilerinin heba edilmesinden başka bir anlam taşımaz. Bu sınıfla siyasal yetersizlikten ötürü değil de bul-

Yolumuz nereye ve

le nihai hedeflerimiz arasındaki bağ nedir ve nasıl kuruyoruz? Başvurduğumuz mücadele biçimlerinden ve yöneğimiz hedeflerden hangileri araç, hangileri amaçtır? Bunlar, mücadelenin her kesitinde, uzun soluklu devrim mücadelesinin her aşımında, bu adımı için harcanan enerjilerin boşa gitmemesi, adımılarımız çizgi dışına yönelmesini için yanıtlanması gereken sorulardır.

Yapılanların sürecin o anı dayatmaları veya "zorunluluk"ları karşısında ya da pratiklik koşullarına göre, "nereye gidiyoruz?" sorusu bir an bile bilincimizden uzaklaşmaz. o sürece bizi bırakalım nihai kurtuluşu, yakın hedeflerimize bile götürmeyecektir.

Bu noktayı gözden kaçırılmamak, programı, planı uzun vadede bir çalışmanın ön koşuldur.

Bunun dışında almadığımız bir çalışma içinde disiplin, programın ve devrimci yaklaşımlardan söz edilemez. Edilese de bu ancak boş bir avuntu olur.

Dar anlamıyla planı programı bir çalışmaya hayata geçirmek sürecin acil, somut ihtiyaçlarına yanıt vermek, genel anlamıyla da mücadeleyi bağımsızlık ve sosyalizm hedefine ulaştırma... Bu ikisini sağlamla literatürde taktik ve strateji diye adlandırılan iki olgunun bilgisine sahip olmaksızın mümkün değildir. Çoğu kez yalnızca "teorik" alanın bir sorunu olarak görülen "strateji" ve "taktik", gerçekte mücadelelerin amaçları ve biçimleniş açısından pratizimimiz, hemen yarın atacağımız adımın ne olacağını belirleyecek kadar yakındır.

Komünist Manifesto'dan Halklıyız Kazanacağız'a

"Devrimci başkısın" dediğimiz kavram ve sıradan bir eylemde bile ortaya çıkan "devrimci" tanımlar reformizm arasında kaçıklıkla farklılık, gerçekte Marksizm'in en genel tezlerinden içi sınıfın sosyalizm programına, ülkemi devrimin stratejisine, Türkiye'nin herhangi bir yerindeki sıradan bir olay için sapadığımız politikalar kadar, her birini içeren büyük bir birikim kültürümüzü ifadelerinden başka bir şey değildir.

Marksizm-Leninizm'de yazılan hiçbir

Dar anlamıyla planı programı bir çalışmaya hayata geçirmek sürecin acil, somut ihtiyaçlarına yanıt vermek; genel anlamıyla da mücadeleyi bağımsızlık ve sosyalizm hedefine ulaştırma... Bu ikisini sağlamla literatürde taktik ve strateji diye adlandırılan iki olgunun bilgisine sahip olmaksızın mümkün değildir. Çoğu kez yalnızca "teorik" alanın bir sorunu olarak görülen "strateji" ve "taktik", gerçekte mücadelemizin amaçları ve biçimleniş açısından pratizimimiz, hemen yarın atacağımız adımın ne olacağını belirleyecek kadar yakındır.

lerini karşılayan içi sınıfın iktidar programı ortaya çıkar. Program zincirin ikinci halkasıdır.

Devrimin kimlere karşı ve nasıl gerçekleştirileceğini belirleyen strateji ise "kendisini Marksizm'in teori ve programının ortaya koyduğu gerekler üzerine oturtur." Strateji devrim sürecinin bütününe işgindir. Ancak bu süreç de tek yönde değildir. Birbirinden farklılıklar olan kesitlere ayrılır. İşte bu noktada da strateji bu kesitlerin özgül ihtiyaçlarını karşılamakta yetersiz kalır, "genel"leşir. Bu ihtiyacı karşılamak üzere taktikler girer devreye. Taktikler öne çıkan daha sınırlı sorunların çözümünü içi stratejik başarıları da ya-

devrimci bakış açısıyla kavrayıp yönlendirebildiğimizde, atığımız her adımı bilincinde daha sağlıklı bir gelişme imesini sağlayarak halklarımızın kurtuluşu demek olan nihai hedefi de o bölgede yakınlarmış olacağız. Bu noktada içine düşebilecek her eksiklik "daha hızlı koşma" gırmızın altını oymaya başlayacak, bu hızlı koşuyu vermez, kendiğinden bir koşuya dönüştürcektir. O halde aynı zamanda "daha bilinci", "daha programı" olmayı; "her adımı iktidar perspektifi gözetmeye" de sürecin şartları arasında yerleştirmek durumundayız.

Mücadelemin Pusulası İktidar Perspektifi

Strateji ve taktiklerin doğru şekillendirilmesi genellikle ilke koşullarının doğru tahlil edilip yorumlanmasında özdeğeriştir. Bu esas olarak yanlış olmaksızın birliktir, strateji ve taktiklerin tespiti açısından bunları da öncesinde gerekli olan, sınıflar mücadelesinin eninde sonda iktidar perspektifi bir mücadele olduğunun kavranmasıdır. Elbette bu da yeterli değildir. Bunu tamamlayan ikinci öngörü de, iktidar perspektifinin "soyut" bir perspektif, "nasıl olsa ulaşılacak" bir hedef olarak bırakılmayıp, bu perspektif düşünüş tarzında, yaşam biçiminde, mücadelenin her anında ve alanında içselleştirilmesi olmasıdır.

İçselleştirme pratikteki karşılığı da her şeyden önce her devrimcinin iktidar mücadelesine yönlenmesidir; iktidar hedefine, ajtaysın ve propagandamıza daha geniş bir yer verilmesinde, emekçilerin ekonomik demokratik talepleri halk iddialarında içine Demokratik Hak İktidarının programının açılması ve kitlelere ilettilerinin kavratılmasında, ve de oluşturan her örgütlenmenin içindeki devrilecek kurumlara -parti, cephe ve orduya- dönüştürülebilirler bir tarzda örgütlenmesidir. Bunlar yapılmadıkça "iktidar perspektifi" mücadelemizde tütmeyecek, ayakla-

jektivizmin ürünü olan bir tercih nedeniyle düşülgü, burada heba olan enerji ve bu yanlış haktan, mücadeleden alıp götürüldükleri daha da büyüktür. Ve bu, halkların kurtuluşu özlemine, mücadelesine karşı yapılabilecek en büyük kötülüklerden biridir.

Bazen grup çıkarlarını devrimin çıkarlarını önüne koymayan, bazen üç beş kişiyin kendü konumunu -kaynak- kuruma hesaplarını ve çoğunlukla da reformizmin, sağlığın ürünü olarak, küçük taktik konular, kazanımlar büyük stratejik hedefler gibi göstermek istenir. Ve elbetteki sonuçta "bölgesine hatırları" ile ilgili yerlerde halk hiçbir değeri olmayan eylemler için son derece büyük fedakarlıklarına pasına serber edilmis olur. Taktik hedeflerin stratejik hedeflerin önüne konulması kuşkusuz her şeyden ve herkesten önce reformizme, uzlaşmacılığa özğüdür. Reformizm ya da uzlaşmacılık kendine güçlü bir zemin de bulmuşsa

LENİN. 1905'in. 1917 Ekim Devrimi'nin, dünya ha-

pratikte bazen "çok şey" de yapılır gerçektir. Ancak bütün bunların ne için yapıldığının teorikî ifadesiyle gerçeği farklıdır. Sözde stratejik hedeflere vurgular yapılırken esasla taktik hedefler mûcadelenin nihai amacı haline getirilmiştir. Che'nin tanımadığı gibi "Bunlara parlamento, yasal, yasal ekonomik grev, ücret artışı, burjuva anlayışı, bir halk kahı manının kutanılması gibi adlar verilir... Ama, en kötüsü, bu konuları almak için burjuva devletin politik oyununa katılmamış, akıllı uslu, tehlikesiz kişiler olduğumuz... Katiller ve işkencilerle öldürerek adalete yerine getirmeyi, daha çıkmayacaklardan bile geçirmediklerini, şiddete dayalı tek çözümü, yumurklarımızı sıkıp kararı bir şekilde öne sümeye hiçbir zaman yanaşmadığımızı kanıtlayamamız gerekir." (Che, Politik Yazılar, Syf:110)

Strateji, klasik deyişle belirli bir ülkedeki devrimci mûcadelenin "esas doğrultusu" ve belirli bir süreçteki "esas hedefini" tayin eder. Ülkemiz devrimde "esas darbenin doğrultusu" emperyalizm ve oligarşidir. Ve stratejik hedef oligarşinin yıkılmasıyla demokratik halk iktidarının kurulması olarak biçimlenir. Devrimci bakış açıyla yaklaşıldığında, ücret artışı için örgütlediğimiz bir hak direnişinden herhangi bir görsel protestosuna, infaz için yapılan bir açık grevinden sınav hakkı için direnmeye kadar, tüm bu mûcadeleler içinde asıl olan emsaki halkın iktidar hedefidir. Ve tüm bu eylemlerler siyasi ve örgütsel açıdan da emsaki halkın iktidar mûcadelesine hizmet ettilerî ölçüde gerçek anlamlarını ve işlevlerini bulurlar.

İnsanların emeklerini çoğuyla sarf ettikleri, yüzlerce eylemin yapıldığı kampanyalarda buna denk düşecek örgütsel ve siyasal sonuçları elde edememenin nedenlerinden biri de kuşkusuz bu noktadaki eksikliklerdir. Mûcadelemiz iktidar

başarısını hayata geçirelin göz ardı edilmesi pehasına stratejinin taktikler, stratejik hedefe varmayı kolaylaştırmadığı, devrimi yakınlıktırmadığı için kısa vadeli "yararları" ne olursa olsun doğru taktikler olarak kabul edilemezler.

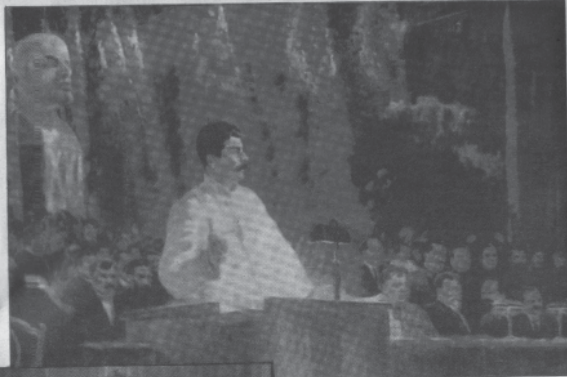
Kırlarda ve şehirlerde Birleşik Devrimci Savası esas olan uzun süreli bir halk savasıyla anti-emperyalist anti-oligarşik demokratik halk devrimini gerçekleştirmek, ülkemiz devriminin ileyceceği esas rotadır. Ancak bu strateji çizgi de "dumdüz" bir yolda ilerlemek. Mûcadeleleri bu rotada geliştirebilmek için oligarşinin önümüzde diktiği, dikileceği özel engellerin de aşılması gerekir. Taktikler işte bu özel engellere yönelik olarak biçimlenir.

Ülkemiz somutunda 77-80 dönemine damgasını vuran anti-faşist mûcadele, strateji ve taktikğin nasıl biçimlenmesi ya da biçimlenmesi - gerektiği açısından da özel olarak incelemeye değer bir süreçtir.

deflerini, stratejiyi yadsayan bir biçimde elde etmek olmuştur. Bu yanlış sonucunda ise, mûcadelenin emperyalizme ve oligarşiyi karşı muhtesabî pratikçe muhtesabî, "anti-MHP" bir mûcadele ve bilinç öne çıkmıştır. Ve bu noktada yapılan taktik, stratejik hedefe ulaşmayı kolaylaştıran değil, mûcadeleleri ve örgütlenmeyi strateji hedefinden uzaklaştıran bir işlev görmüştür.

Üçüncü olarak, bu yanlış şekillenmeler, engördüklerini bile başarmayarak, kendi çizgi taktik hedefe ulaşılmasını da beraberinde getirmiştir. Çünkü taktik, süreçteki özel hedeflerin tespitine birlikte, bu hedefe nasıl ve hangi biçimlerle yönelineceğine de kapsar. Ve "strateji banyarı" olu hazırlamada en önem olan savaş yollarını, araçlarını, biçimlerini ve yöntemlerini" tayin eder. Bu noktada stratejiden koparılan belirlenen bir taktikğin içereceği mûcadele biçimlerinin sonuç alıcı olması da düşünülemez.

yolun neresindeyiz?

STALİN: Sosyalist inşanın ve 2. dünya savaşının, Hitler faşizmini deve getiren usta taktikseni.

perspektif yol göstermediği süreçte, onlarca kampanya bize birkaç adım bile atırmayacaktır. İktidar hedefine ulaşmaya, eylemlerimizin sağlaması pusulası olarak yerine oturtulmalıdır.

Taktikler "Olmasa da olur" Değillerdir

"Taktik" sözcüğü, pratik şekillenmiş içinde çoğu kez "olasa da olur olmasa da" türünden bir önemsizleştirmeyle özdeşleşmiştir. Oysa taktik mûcadelenin onlarası nihai amaca ulaşılacak önemdeki parçalarıdır. Stratejik hedefin atlanamayacak basamaklarıdır.

Devrimci bir örgütün istikrarlı gelişimini, mûcadelesinin sürekliliğini, güven vermesini, yaygınlaşmasını belirleyen de taktiklerinin doğru sapmasını olup olmadıdır. Ancak burada önemli olan, taktiklerin, "anlık etkileri, önemsiz başarıları esas olarak değil, stratejiye bağlı olarak elde alıp uzun vadeli düşünerek belirleyebilmektir. Kısa vadeli gelişmeler, anlık

'80'li yıllara gelirken, oligarşinin devrimci mûcadelesinin gelişimini engellemek için gündeme getirildiği sivil faşist terör süreci öne çıkan, aşılması gereken en önemli engel idi. Ve taktik belirlenmesi de buna yönelik amak durumundaydı.

Strateji bir bütün olarak savası kazanmayı içerirken, taktikler tersine özel süreçleri ve çatışmaları kazanmayı esas alır, "herhangi bir andaki mûcadelenin somut durumuna aşağı yukarı uygun düşen özel girişimleri veya özel hareketleri sürdürür." Bu tanıma bağlı olarak söyleyebiliriz, faşist teröre karşı mûcadele, sınıf savaşımının "o andaki somut durumunun" ortaya koyduğu özel bir görev ve atlanamazdır.

Süreçteki tüm şekillenmeler açısından baktığımızda, "bizim işimiz devlette" diyerek sivil faşist teröre karşı mûcadeleleri önemsemeyen, yadsayan anlayışlar, -sivil faşist hareketi yanlış tahlil etmenin ötesinde- strateji ile taktik arasındaki bağın yanlış şekillenmesinin birinci türdeki örneği olabilir.

Evet, bizim işimizin oligarşik devlette olduğu doğrudur, ancak birinci olarak, sivil faşistler devletin tümüyle dışındadır. Ve ikincisi, konumuz açısından asıl olan yani da, sivil faşistler o günkü süreçte devrim mûcadelesinin, nihai hedefe ulaşmanın önündeki güncel engel durumundaydılar. Bu noktada sürecin odaklı anti-faşist mûcadeleleri yerleştirilmeyen bir taktik, strateji açısından zaten bir şey ifade etmezdi. Stratejiyle taktik arasındaki bağ mûcadele içinde somutlaşmayan sol-fokusu grupların ve böylece sivil mûcadeleleri omuzlamaya cesareti olmayan reformistlerin anti-faşist mûcadeleleri digitalayan sözde taktiklerinin bu açıdan bir şey ifade etmesi de zaten mümkün değildi.

İkinci yanlış şekillenmeye anti-faşist mûcadeleleri "her şey" haline getirecek mûcadelenin ve örgütlenmenin asıl he-

İktidar perspektifini içselleştirmenin politik zeminde bu hedefe ulaşılacağına, kazanmaya duyulan inançtır. Çünkü kazanacağına, demokratik halk iktidarına inancı olmayan bir "devrimci"nin pratiğinin içinde iktidar perspektifiyle düşüncesi-davranması da mümkün olmayacaktır. Onun için -böyle bir "devrimci" için -devrimci mûcadele yalnızca belli sorunlar için yapılan sınırlı eylemlerden ibaret olarak kalacaktır.

İşte bu anlamda da reformizmin, oligarşiden MHP'nin kapatılmasını istemekle sınırlı anti-faşist mûcadelesi, oportünizm iktidar perspektifinden, silahlı propaganda ve halk savası perspektifinden uzak, kitlenin faşist saldırılar karşısında pasif bir savunma çizgisinde tuten anlayış, faşistlere karşı mûcadelede de bir başarı sağlayamamıştır. Bir adım ötesini hesaplayamayan, hediyeleneleyen bir mûcadelenin kutsal başarıları elde etse bile, sonuçta kitlenin olamayacağı, bu mûcadelenin kitlenin devrimci yaklaşılmayacağı bastan bellidir. Devrimci hareket, oligarşinin kitlenin faşist terörü yıldırma ve teslim alma politikasına bağlı olarak, faşist teröre karşı mûcadeleleri sürecin temel taktiklerinden biri olarak belirlemiştir. Devrimci hareket bu süreçte göndeli esas alan aktif savunma çizgisi temelinde bu mûcadeleleri yürütenken, taktik hedefi anlamında parti hedefini ve stratejik açıdan

da halk savaşını bünyesinde taşıyan bir örgütlenmiştir. Güncel görevlerle stratejik ve taktik hedeflerini böyle ele alması sonucundadır ki, devrimci hareket kısa sürede hızlı bir gelişme sağlamış, partiyi yaratma ve halk savaşının askeri örgütlenmelerini oluşturmadır somut adımlar atarak, faşist terörü de önemli ölçüde getirmiştir. Özetle, bu süreç, taktik hedeflerin biçimlendirmesi ve mücadelede başarılı olmanın yolunun, taktili önemsemekten ve stratejiye kesin bir bağlıktan geçtiğini bir kez daha kanıtlamıştır.

Strateji ve Taktik Yalnız Geleceğimizin Değil, Bugününümüzün de Belirleyicisidir

Demokratik halk ittifadının yanı sıra hedefi bugünün çok uzığında ve dışında görmek, giderek bu hedefi ve hedefe bağlı taktili de, dışımızda görmeyi beraberinde getiriyor. Oysa bu kavrayış, yani strateji ve taktiklerin ancak "bir yerlerde" belirlenme ve o "birliklerin" hayata geçireceği olgular olarak kavranması, tam da bu sorunla ilgili pratikte karşılıklı etkilerin doğurduğu oluşturmaktadır.

Teorik küçümseme, strateji ve taktiki de "teorik" meselesi olarak görmek biçimindeki yanlış bir araya geldiğinde, bu anlayış sürecin ve gelişimin hızını kesen etkisizlere kaynağı ediyor. Bu kavrayışın yeterliliği özellikle şu ya da bu düzeyde "sorumluluk" üstlenen insanlarda yansımada, hedeflerimiz açısından daha ciddi bir dezavantaja dönüşmektedir. Çünkü, örneğin PASS'yı, bu stratejinin hangi olgular üzerinde geliştirdiğini, nerili savaşın, halk savaşının, halk ordusunun nasıl gelişip örgütlenileceğini kavrayamayan bir sentetizasyonun örgütleyeceği milisler, bu milisler partiyi "taktik ve strateji" hedefleri arasında ki bağ "rastlantılar", "kendiliğinden" olmaktadır diye çöpeyecekler. Yine örneğin cephe olayı, cephenin stratejik hedef ve çizgi açısından yerini kavrayamayan bir demokratik alan için de aynı şey söz konusu olacaktır.

Strateji, halk savaşının hangi araçları kullanarak gerçek nasıl yürütüleceğini, "son darbeyi" nasıl vurulacağını; yani savaş süreci için tespit edilen temel taktiklerin hangi koşullardan hareket ettirilmesi, kurumlar veya alan tüm örgütlenmelerinin, bugünkü savaşın stratejik hedefimiz doğrultusunda sağlayabileceği "olmazsa olmaz"dır. Çünkü parti, cephe ve ordusu var olan örgütlenmelerinin mekanik olarak bir araya getirilmesi değil, bugünden yarıya kendi içlerinde dönüşümleri sağlanarak ulaşılabileceği, bu bir bağda ancak ifade edilebilir, bastırılacak karneler, gelişim büyüye diye de ifade edilen gelişim çizgisinin hayata geçirilebilmesi. Bu açıdan bakıldığında da, bastı ve küçük olanı neye ve nasıl dönüştürüleceğini bilebilmek için büyük ve karmaşık olanın tam olarak kavranması gerektirir.

Mücadelenin stratejik ve taktik hedefleri en olumsuz, en zor koşullarda, örgütlülük ve mücadelelerin en geri noktasında bile gözden kaçırılmamalıdır. Küçük gelişimlere, güçlenmeye, güçlenmeye şansı ancak böyle yakalanabilir.

Çünkü sonradan ağır darbelerin yenilgi, silahlı, silahlı örgütlenmelerin büyük ölçüde dağıldığı koşullarda elimizdeki en küçük birimler mücadelesini örgütlenmesi bile bir gerilla ordusunun yaratılması ve partileme hedefi gözönünde bulundurulacak biçimlendirmeler

durumundadır. Devrimci hareket bu anlayışla dağıldığını çok gözdü, örgütsel ilişkilerin aşırıya indiği koşullarda bile bir yandan gücümüzü mücadelede edip cuntaya karşı direniş sürdüren, başta parti hedefi olmak üzere yakın ve uzak hedeflerini bir an olsun gözden çıkartmamıştır. Yapılan her eylem, atılan her adım aynı zamanda bu çerçevede düşünülmüştür. Devrimci hareketin silo kısıtlı ve kısa sürede toplanan ve bir güc haline gelebilen tek sayı örgütlenmelerine oluşturma etkilerinden biri de budur.

Cunta yılları mücadele açısından direnme ve savunma taktiklerinin öne çıktığı yıllardır. Bu nedenle savunma taktiklerinin nasıl hayata geçirileceği, sonraki süreç açısından önemli ve belirleyiciydi. Açık ki, taktik ve stratejik hedeflerin gözden uzak tutulduğu noktada bu taktikler kayımlı olarak köyü bir pasifize edilecek, ilerisi doğru adım atılmaz, yeniden atılmaları mümkün hiçbir zaman olmayacaktır. Solun çok büyük bir bölümünün içine düştüğü durum da bu olmuştur. Stalin bu tür taktikler için şöyle diyor: "Bu taktikler, istisnasız mücadelelerin bütün alanlarındaki durumları ele almak, bütün silahlı, yani her türlü örgüt biçimini, en önemlisi örgütlenmelerini birliktelikle emelen yaratmak gereğini partiyi yükler. (...) Parti kendisini kesin savagılar için tam anlamıyla hazırlanmalıdır. Savagılar gerilla için ... Ancak bu hiçbir şekilde partinin silahlı kuşanması bir haldet beklemesi ve bombaj gözün bir seçirli haline geçerek devrimci bir Parti durumundan bekler ve gör partisine dönüşümlerine değeri anlamına gelmez. (...) Fakat, elbette ki düşman için bir dezavantaj zorlamak, adım adım onun

Devrimci hareket bugün ülkemizi sınıflar mücadelesinde dostun da düşmanın da kabul ettiği, yok saymadığı ve sayamayacağı bir güçtür. Bu noktaya gelmesi her şeye, her koşula rağmen devrim mücadelesinde ısrarlı olmasında, mücadelesinin nihai amacını hiçbir zaman unutmamasında ve iktidar perspektifini her gün bilyiyyen bir oranda mücadelesinde içselleştirmesi mümkün olmuştur.

güçlerini dağıtmak ve demoralize etmek, proletaryanın günlük çıkarlarını kullanarak, proletaryayı güçlerini adım adım eğitmek ve bu yolla kendi güçlerini artırmaya gerek. Ancak, böyle yapılsa savunma hareketi aktif bir savunma olur ve parti taktikler için bekler ve gör partisi değil, gerek bir kısa süre partisi olmaları özelliklerini konular. Ancak böyle bir parti olmaları habersiz yakalanmaları kurtulur. (Stalin, Strateji ve Taktik, Syf:19)

Devrimci hareket, taktiki bu devrimci

MAHİR ÇAYAN-Kesintisiz Devrim II-III'de formüle ettiği Türkiye devriminin stratejisi bugün de mücadelemizin yolu göstericisidir.

bakış açısından kavradığı içindir ki, cunta sonrası sıkı eylemlerinin yükselmeye başladığı süreçte önderlik edilebilir, gelişen hiçbir eylemleri dışında kalmamıştır.

Kuşkusuz, olanca gücümüzle taktik hedeflere yönelmiş ve bu yönelimiğin stratejik hedeflere bağlanmasını sağlayacağı, en başta da vurgulanan "Nereye gidiyoruz?" sorusunun zaman zaman gözardı edildiği kesitler ya da alanlar da olmuştur.

Devrimci hareketin 1990 Mart'ında yayınladığı "Yolun Neresindeyiz?" broşüründe bölümleri bir sorun gerekliliği ve sorunlarımızın o açılabilirliği etkisizliklerin, yakın ve uzak hedefler açısından u sorunun nasıl ortaya konulması gerektiğinin bilimsel bir inceleme vardır. "devrimci hareketin iradilik ve stratejik edip konusundaki duyarlılığın devrimci kavrayışının ifadesidir.

"90'da "Yolun Neresindeyiz?" diye sorulmuş, geniş ve yaygın değerlendirmelerle bu sorunun yanıtı verilmiş, taktik ve stratejik hedeflerle mevcut durum arasında ki yakınlık ve uzaklıklar bir kez daha gözden geçirilmiş, hedeflerin, atılacak adımların netleştirilmesiyle beraber de çok kısa sürede devrimci hareketin atılım sürecinin koşulları tanımlanmıştır. "Yolun Neresindeyiz?" broşürü strateji ve taktiklerin yapılandırılması süreci, mücadelesinin ve örgütlenmelerin mevcut durumuyla bağları konusunda başlı başına öğretici olan, eğitici olan bir değerlendirmedir. Bu sorunu bilimsel tarzda ele alınış bir örneğidir.

Yığınların mücadelesinde devrimci kanalizatör edilebilir, önderlik misyonunu pekiştirerek kitlelerin öncüsü ve umudu olabilir, literatürde "stratejik önderlik" olarak tanımlanan görevlerin yerine getirilmesinden geçer. Stalin'in "Hedefte giden yolda hangi zorluklar ve karşılıklarla karşılaşılacağı karşılaşılan, tespit edilen güçlerin bir gayetinde yürümek, öncünün mücadelelerini temel hedefleri gözden kaçırması ve bu amaçla doğru ilerletmek yığınların yoldan çıkarmaları ve ön-

cünün etrafında toplanmaları" (Stalin, age, syf 50) olarak tanımladığı stratejik önderlik atılım sürecinin pratikliğinde ifadesi bulunmuş, devrimci hareket darbeye kadar önemli meseleler kat etmiştir.

Stalin "taktik önderliği" de şöyle tanımlıyor: "Taktik önderlik beliri bir anda süreçler zincirinin özel bir halkasını ya kalayarak, zincirin tümünü kavranmasını sağlayacak ve stratejik başarıya ulaşmak için şartları hazırlayacaktır.

"Burada söz konusu olan nokta, partinin önderliğin bütün görevlerini gerçekleştirmesi merkez noktayı tespit eden ve yerine getirilmesi diğer aktör görevleri başlangıçta gerçekleştirecek olan en acil ve özel görevi bulup çıkarmaktır." (Stalin, age, syf 53)

Devrim mücadelesinin önderliğin yeni bir engel olarak darbeye olayı devrimci hareketin önüne çıkırdığı, sürecin temel taktiki darbeyi etkisizleştirmek olarak keşildi. Çünkü "Diğer aktör görevlerin gerçekleştirilmesi" için engel ortadan kaldırılması. Aktör mücadelesinin "en acil ve özel görevi"yd. Ancak bu noktada da, sürecin hiçbir aşamasında, başta partinin yaratılması olmak üzere diğer taktik hedeflerden ve stratejik hedeften kopulmamak durumundadır. Kopulmadı da. Devrim yürüyüşünün her şeye rağmen sürdürelmesi, her şeye rağmen örgütsel adımlar atılması strateji bir yaklaşımla geliştirilen güçlendirmeleri bunun ifadesidir.

Devrimci hareket bugün ülkemizi sınıflar mücadelesinde dostun da düşmanın da kabul ettiği, yok saymadığı ve sayamayacağı bir güçtür. Bu noktaya gelmesi her şeye, her koşula rağmen devrim mücadelesinde ısrarlı olmasında, mücadelesinin nihai amacını hiçbir zaman unutmamasında ve iktidar perspektifini her gün büyüten bir oranda mücadelesinde içselleştirmesi mümkün olmuştur.

Bu bakış açısı en küçük birimden en sıradan insanına kadar devrimci hareketin safılarına köklemiştir. Atılımımız en küçük bir adım bile nedensiz değildir. Ve sonuçsuz da kalmamalıdır. ○

yorum yorum yorum

Ekonomizmi aşmak için dayanışmayı ve siyasal bilinci işselleştirelim

Necdet BALKAY

Ölke gündeminde siyasi iktidardan baskı ve dayatmalar var. Bu gelişmelerin olumsuz yükü iş emekçilerinin üzerinde. Çiller hükümeti "düz savaş", "topyekûn savaş" politikalarıyla emekçileri daha bir basak altında tutmakta, baskılamaktadır.

Gündemde yeni gâzılarda kayıplar var. Kırt halkını ve ulusal mücadelesini qui etmeye yönelik iğrenç terör var. Cezaevlerinde siyasi tutuklulara uygulanan baskılar var. Ey baskıların, işkenceler var. Filistin halkına bağışçılık talebini emperyalist baskı teslin edilmeli var. Bu gelişmeler dün olduğu gibi bugün de emekçiler tarafından ilgilendiriyor. Çünkü hedef biziz. Köreltilmek, işyeri itilmek istenen bizim mücadeledir. Karartılmak, korku salınmak istenen bizim çocuklarımız geleceğidir. Gasp edilen bizim haklarımız, keleşçe verulan bizim insanlarımızdır... Ve daha da önemlisi, bütün bunların bilseyenimiz, duymayışımız qui gibidir. Ancak buna rağmen, bu tabloya emekçilerin gündemi arasında büyük bir açıklık vardır. Son birkaç ay boyunca işçilerin düşüncelerini, eylemlerini yoğunlaştığı soruların gözönüne getirildiğinde, bu açıklık daha net görülecektir. Kendi ması farklarını iddianememesi gibi ekonomik taleplerinin dışına çıkmaması, kendi demokratik taleplerini bile içermeyen pratik, kendi dünyamıza hapsohdumuzdu, hatta kendi dar dünyamız bile görmedigimizi ortaya koymaktadır.

İşçi sınıfının, ekonomik açıdan 12 Eylül sürecinde gasp edilen haklarını geri alma mücadelesi, gelinen noktada daha iyi tophu söleşmek yasa notkusunda kilitlenmiştir. Kendi haklarında yola çıkarak kamuoyuna harekete geçiren Paşabağ, Zonguldak, Mada Dergisi işçilerinin direnileri bir yana bırakılsın, işçilerin mücadele çizgisinin en genelde tophu söleşme sürecinde hak almak ya da tophu söleşme sonrası verilmeyen haklarını elde etmek için yapılan eylemlerinde öke gidecekleri görüldü. Süreç işçiler açısından bugün de aynı çizgiyi takipmekte; "toplu söleşme yapayozu" tophu söleşmeden doğdu haklarını arıyor" kesirindiginden kurtulamamaktadır. Hakları için İstanbul'u, Ankara'nı meydan ve sokaklarını aşarak beldeyi ve kamu işçileri, yeni kendilerini ilgilendiren ve gelecekteki etkileşen siyasi gelişmeler ve diğer emekçilerin sorunlarına karşı kayıtsız kalmakta, dayanışma ruhu gitliktik köreltilmektedir.

Kuşkusuz, işçiler ekonomik hakları için mücadele edebileceklerdir. Ezzeldirler de. Ancak işçilerin iktidardan öke genelinde uyguladığı baskı karşısında duyarsızlığı ve eylemsizliği ve buna bağlı olarak yaşanan emekçilerin bölünmüşlüğü, ekonomik hakların elde edileme si mücadelesini de olumsuz etkilemektedir. Karşılarında kendi dünyasından başka bir yeri görmeyen, dağılmak hareket eden bir işçi kitlesi bulan siyasi iktidar, kendinde ekonomik hakları gasp etme cesareti ni bularak kasıtlı verdigi keleşçe geri almaktadır. İşçiler ise bir derunda bir türlü kendisinden gasp edilmis olanları ya da zaten hiç verilmeyenleri alsa mücadelesinin dışına çıkamamaktadır.

Tabiri ki sadece siyasal baskı karşısında duyarsızlık da değildir sorun. Açıkça koymak gerekirse, ülkemizde tolu nala giden işçi kıymının sorunlusu sadece patronlar değildir. Bu noktada tutarlı bir tavır olmayan sendikalar, kıymırla karşı sessiz emekçiler ve baskı karşısında sorunlarını dayanamayarak gelen emekçiler se ya da bu öküde sorunluluza bundan. Dolayısıyla ekonomik görünüm, mücadelede alında buna bile tam kapsamamaktadır. Ancak kendi işini, kendi aşması görüldüğünü iktidar ki, haklarımızı elde etmede ciddi, caydırıcı bir öke olamıyoruz.

Kuşkusuz "kayıp"lar, lafızlar, Kürdistan'daki kırıl savaş, şiren direnileri dayanışma hiç konuşulmayan şeyler değil. İşçi toplantılarında kolca, bazen gereğinden fazla söz ediliyor bunlardan. Ne vas ki, toplanan çeşitli sendikla platformları, dönem dönem oluşturalar komiteler bir türlü bu noktada kendini aşamamakta, bütün yapılan bir biraz daha kalabalık toplantılar, biraz daha etkili konuşmalar olmaktadır öşeye gidememektedir. Toplantılarda ne öke gündeminin yöneltti bir tavır, ne bir dayanışma eylemi kararı, ne de haklar doğrutusunda bir eylem kararı çıkamamaktadır.

Ekonomik taleplerin çemberini aşmaya bile getirmek ebbette yen bir şey değildir. Ancak ve özellikle devrimci işçiler bu bilinci arttı işleştireceker emekçi sınıfı yamalıdır. Bu işçilede olaylar karşısında tavır, aşmanın bir parçası haline getirilmelidir. Siyasi iktidardan siyasi baskı politikalarına karşı kendi politikalarımıza karşı koymalıyız. Taleplerimizin hangi nitelikte olsun olsun iyverenleri geri almı atırmılsın bizim bu tavırmızla ilintidir. Devrimci işçiler mevcut derundan kurtulmak için buna bir kez daha gündemlerini almam, bizim pratik adımlarını atmalıdır.

Betasan işçileri bir aydır direnişte

Fabrikaların ve sanayileşmenin yoğun olduğu Gebze ve çevresinde, son dönemde hızlı bir işçi kıymı yaşanıyor. Son bir ay içerisinde iştin çıkarılanların sayısı yaklaşık 500 oldu. Betasan, ÇBS, Arçelik, Porland (İng. Ge Porselen) işçi kıymıların yapıdığı fabrikalardan bazıları.

Yaygın olarak bilinen adıylı Porland da direnişin sürdüğü yerlerden biri. Dİlovası bölgesindeki Porland'dan atılan işçi sayısı 75 ve Kristal-İğne örgütlü işçiler direnişin sürdürmeye çalışıyorlar.

Flaster ve bant üreten Betasan'da çalışan işçilerin aylık ücretleri çok düşük ve çalışma saatleri çok uzun. İşçilerin maaşı sabah saat 8:30'da başlıyor ve akşam 22:00'ye kadar sürüyor. Gebze Taşocakları mevki ile Muallim Köyü arasında yer alan fabrikada çalışan düşük ücretli 48 işçinin sorunlarını çözümü örgütlenmekte görülen beraberinde sendikalarını da getirdi. DİSK'e bağlı Petkim-İş bünyesinde örgütlenen işçilerin bir günlük üretimi aldıkları ücretleri karşılamak, geri kalan ücretleri tolu üretim patrona kılıyor. Fabrikadaki 8 yara bandı ve flaster makinesinde üretilen çok sonuc.

Oysa işçilerin aldıkları ücret tek kalımlıya kölelik ücreti ve buna karşı sendikalaştırın için de 15 Eylül'de iştin çıkıdılar. İşçilerin örgütlendiği Petkim-İş Kocaeli Bölge Temsilcisi Garip

Örgütlenme hakkına karşı kıymı... Betasan işçileri bu hakları için bir aydır direniyorlar...

Kavlak direniş için bize şunları söyledi: "Betasan'da sendika çalışmasının akabinde işçi kıymı gündeme geldi. Bölgede DİSK'e bağlı sendikaların çalışmaları bir hayli zor. Milanta bir çalışma gerekıyor, üstelik yasalara tamamen sendikaların aleyhine... '80 oncesinde hakları elde etmek büyük bir çaba gerekmiyor bugün. Bu mücadele sadece sendikaların değil, işçi sınıfının, emekçilerin, DKO'ların partilerin ortak sorunu ve ancak yapılacak görüşbirliği aşabilir bu sorunu."

Sendika direnişin sürebilmesi için çabalarını yoğunlaştırdılar, işçiler de her gün sabah 8:30'dan akşam 18:00'e kadar fabrikanın önünde bekliyorlar. İşçilerin sendikalaştıkları için

iştin çıkarın işverenini gerekçe si ise fabrikayı kapatmaktı. Sendikali işçiler fabrika kapanacak gerekçe si bu arka bizi atırdın, işveren yandaşları işçilerin de olsa üretimi sürdürüyor. Yaklaşık bir aydır direniş sürdüren Betasan işçileri, direnişin sürdürmekte kararlı gözüküyor. Görüşme yaptığımız işçiler, çalışma koşullarının ağırlığına rağmen kölelik ücreti aldıklarını, böylesini kabul etmeyeceklerini söylüyorlar.

Fabrika önünden ayrıtlıran işçilerin sözleri kulaklarımızdaydı: hala: "Bu artık bizim için onur mücadelesi oldu. Haklarımız alana kadar, sonuna kadar mücadele edeceğiz. İşçiyiz, Halkıyız Kazanacağız." Betasan işçileri için tek çözüm bu.

Kağıthane işçilerine Sivas'tan uzanan dostluk eli

Yaklaşık dokuz aydır direnişten olan Kağıthane işçilerine destekler sürmeye devam ediyor. Bu desteklerin en çarpıcı olanı da Sivas'tan geldi. Sivas'ta Humanlı, Kocakurt ve Mısıroren köylüleri kişilik ezraklarında ayrıldıkları yardım direnişçi işçilere gönderdiler. Köylüler Ankara'da bulunan Kağıthane işçilerini telefonla arayarak direniş katkıda bulunmak istediklerini belirttiler. Bunun üzerine işçilerin oluşturduğu bir komite Sivas'a giderek köylülerin toplağı yadında İstanbul'a gitti. Köylülerin kendi aralarında toplağındaki işçiler yakacak olan 10 tonluk tezek İstanbul'a getirilerce, işçi lokalinde direnişçi işçilere dağıtıldı. Tezekler dağıtılırken direnişçi 340 işçi adına konuşan Aydın Boztepe ve Mehmet Ali Çataltepe köylülerin gösterdiği bu anlamlı dayanışmanın kendilerini duygulandırdığını ve köylülerin bu desteğinin sonbaharda peynir, un, yağ, bulgur gibi maddeleri göndererek devam ettireceklerini söyledi.

EMEKLİLER DAYANISHADA-Direnileri sürdüren Kağıthane işçilerine tezek gönderen Humanlı, Kocakurt ve Mısıroren köylüleri işçiler bir destek örneği sergilediler.

reklamı ettireceklerini söyledi. Konuşmasını sürdüren Aydın Boztepe "Kendisine aydın diyen insanlar bile köylülerin gösterdiği dayanışmayı göstermediler, böylesine destek direnişimizi daha da camıyıyor. Mücadelede yeni gelecek yaratılıyor. Özelleştirme-

ye, tasaronlaştırmaya ve işçi kıymına karşı mücadelemiz devam edecek. Haklarımız alınca kadar direnişimizi sürdüreceğiz" dedi. Aydın Boztepe'nin konuşması sık sık "İşçiyiz Halkıyız Kazanacağız." "Son Söz Direnenleri Söylar" sloganları ile kesildi.

İşçikıymı, sigortasızlık, örgütsüzlük ve ilmik ilmik sömürülen emek

Tekstil işkolunu

Ağır sanayi yerine montaja dayalı hafif ve günlük tüketim için ihtiyaçların üretimi, bizim gibi emperyalizme bağımlı ülkelerin kaderi niteliğindedir. Bu basit ve çarpık üretim biçimi ise genellikle o ülkeye ürettiği ürünün ürünlerine dayalıdır. Ülkemizdeki de endüstri, ihracat denilince akla ilk tekstil ürünü geliyor. Yaklaşık 700 bin işçinin çalıştığı bu sektör en yaygın işkolu durumundadır. Pamuk işleme denilince bağlayarak pıkkı imalatına, örmecekten halı, kılım ve battaniye dokumacılığına, triko-penye-kumaş konfeksiyonuna, derin yayılın işkolu, binaları işleriyle Adana, Gaziantep, Uşak, İzmir, Tekirdağ, İstanbul, Bursa gibi kentlerde yoğunlaşmıştır.

Tekstil işkolunda 4.000-5.000 işçi çalışır. Büyük fabrikaların yanında, beson işçi çalıştırıp binaları atlaya da vardır. Tekstil işkolunda bu dağınıklık, örgütsüzlük ve çarpık çalışmaya koşullarına elza beraberinde getirmektedir. Olaylarıyla tıba sektör patronları için oldukça kârdır.

Tekstil işkolunda yaklaşık 700 bin işçi çalışmasına karşın, ne devlet istatistikleri ne de SSK kayıtları gerçek yansıtmamaktadır. Hatta istatistikleri SSK kayıtları

ları birbirleriyle çelişmektedir. Örneğin DISK'e bağlı Tekstil-İş'in bir araştırması 419 işyerinde 28 bin işçinin kayıtlı olduğunu ortaya çıkarmıştır. İstanbul'da 59 işyerinde bakanlık kaydında 18.189 işçi çalışırken, SSK'ya göre 12.552 işçi çalışmaktadır. Arafatlı farklı 5.637'dir. Sumerbank'ın 18 işyerinde bakanlığa göre 8768, SSK'ya göre 7629 işçi çalışmaktadır. Bunların ötesinde, tekstil işkolunda kaçak işyeri ve çok sayıda sigortasız işçi bulunmaktadır. Bu işkolunda 100 işçiden ancak bir sigortalıdır.

Örgütlenme ve Sendikalar; Otırmayan Üyeler, Bakanlık-Sarı Sendikacılığın İhtilali

Tekstil işkolunda çok sayıda küçük işletmelerin var olması, örgütlenmeye konusunda dağınıklıkla da beraberinde getirmektedir. Çok sayıda sigortasız işçinin çalışması sendikacılığın engellemektedir. İşkolunun önemi, farklı bir özelliği de her işyerinde sürekli işçisi olması ya da çıkarılmasında iş gücüne "kolaylığına" da beraberinde getirmiştir. Sigortasız olan işçi işini ve ücretini beğenmediğinde oradan ayrılıp, hemen başka bir yerde iş bulmaktadır. Konfeksiyon atölyelerinin hemen hemen hiçbirinde işçi iletilen işçi haksız olmaz. İşsiz kalanlar ilantılar aracılığı ile iş bulmakta zorlanmazlar. İşçilerin açısından "olumsuzluk" gibi görünür bir durum, gerçekte işçi kıymının süreklileştirilmesinden başka bir şey değildir ve işçilerin aleyhindedir.

Sigortasız ve sendikasız olarak sürekli bir iş yerinden dışlanma, geçmişte, örgütlenmeye, işçiler arasında sınıf farkına dayalı işçilerin gelişimine de engellemektedir.

Tekstil işkolunda şu anda örgütlü olan 3 sendika var. Türk-İş'e bağlı Tekstil, Hak-İş'e bağlı Özlük-İş ve DISK'e bağlı Tekstil-İş.

Yasalarda göre bu sendikaların toplu sözleşme yetkisinin olması için 700 bin işçinin çalıştığı bu işkolunda % 10 barajını aşmış olması gerekir. İşkolunun temel özelliklerinden biri olan "örgütsüzlük" nedeniyle gerekçe şu anda hiçbir sendika bu barajı aşmış değildir. Ancak bu işkolunda devletle sarı sendikacılığın en açık işbirliği örneği sergilenmektedir. Gerçek anlamda bir sendikal örgütlenmeye denk düğme de Tekstil'in 60 bin, Özlük-İş'in 7000 üyesi varken, sendikaların kayıtlarında da Çalışma Bakanlığı'nın kayıtlarında Tekstil'in 120 bin, Özlük-İş'in 30 bin üyesi görülmektedir. Bu,

gerçekte olmayan üyelerle dayalı bir sistemdir. Devlet, patron ve sarı sendika üçgeninde, işçileri denetim altına almanın, ülke genelinde sarı sendikacılığı güçlendirmenin bir yöntemi'dir. Kaldı ki, Bakanlık ve SSK kayıtları işkolu genelinde tekstil işçileri ile ilgili gerçek rakamları vermemektedir.

uzaktır. 700 bin civarında işçi yerine bu "resem" kayıtlarda 350 bin işçi görünmektedir.

Sıralanan özelliklerinden dolayı tekstil işkolu 12 Eylül'ün baskılarından en fazla etkilenen işkolardan biri olmuştur. Tekstilde işçi sayısı oldukça artması olmasına rağmen sendikası işçi sayısında hiçbir artış olmamıştır; karşısında rakip sendika olmayan Tekstil örgütlenmeye tamamen bir kenara bırakılmıştır. % 10 barajının ortaya atılmasıyla birlikte ise gerçekten örgütlenmeye yönlendirilmeye yerine devletin de cezazetle işçiyi uyulere gidilmiştir. Bu sendikal sahtekârlığın, işçi düğmanı işbirliğini açıkça örneklere var getiren de. Cibal'den Albayköy'e kadar Halçık kırsalında bütün tekstil atölyeleri ve fabrikalar yıkılmış olmasına rağmen,

İşyeri	Bakanlığa Göre İşçi Sayısı	Mahkemeye Tespit Edilen İşçi Sayısı
Milon Mensucat	459	7
Güney Sonçay	3020	2072
Okuma Süri Elyaf	92	Kapalı
Tekstil Tezlatı	1544	1388
Soylu Dış Tic. A.Ş.	47	Kapalı

(DISK-Ar Temmuz '93 Sayı 10)

men, buralarda daha önce çalışan işçiler hala Tekstil'e üye olarak gözükmüyor.

Yine Tekstil Haber Bülteni'nin bir sayısında Gaziantep'te yıllardır kapalı olan Sanko işyeri 464 işçisiyle açık olarak gözükmüyor ve kayıtlarda göre de buradaki Tekstil'in 442 üyesi bulunmaktadır.

DISK'e bağlı Tekstil-İş'in yeniden örgütlenmesinin gündeme gelmesi işkolunda belli bir canlılık yarattı. Tekstil ve Özlük-İş'ten memnun olmayan işçiler, bu sendikaların tepkilerini buralardan istifa edip Tekstil'e geçerek gösteriyorlar. Adana ve çevresinde 15 bin işçilen Tekstil'e geçmesiyle Tekstil buradaki birçok şubelerini kapatmak zorunda kaldı.

Tekstil işkolundaki ağır sömür ve sendikaların işsizliğiyle DISK'e bağlı Tekstil'in üye sayısının hızla artmasına neden oldu. Tekstil'in üye sayısı 45 bine ulaştı.

Tekstil ve Özlük-İş işçisi, işçi sendikasındaki çok patron sendikası gibi davranırlar. İşçilerin sorunlarına göz yumulması bir yana, sendikacılığın buraları işçileri patronlara hâkim ettirir. Bunun sonucunda örneğin Çanbı Gıyımde, Pentek'te yapıldı. İstanbul Pentek'te işyerinde Özlük-İş'e üye olmak için giden işçilerin lis-

✓ Tekstil 700 binden fazla işçiyi ülkemizin en yaygın işkolu durumunda...

✓ Tekstil işkolunu tanımlayan iki özellik var: Sigortasızlık ve sendikacılık... Her 100 işçiden ancak bir sigortalı...

✓ Bırakça ayda bir işçi kıymı ve yeni işçi alınması, işkolunun doğal mekanizmasına haline dönmüş... Sendikal örgütlenmeye çalışmaları çoğu yerde "gizli" yürütülüyor...

tesli sendikacılar tarafından alındı. Ve sendikaya verilen 150 kişilik listede yer alanlar bir hafta sonra yavaş yavaş işten çıkarılmaya başlandı.

Evet, DISK-Tekstil'in örgütlenme çalışmalarını işkolunda sendikal örgütlenmeye açısından bir canlılık yarattı. Ancak işkolunda sendikacılığın, işçi kıymının boyutları öylesine derin ve yerleşmiş ki, uzlaşmacılık, reformist yöntemlerle tekstil işçilerini kucaklamak mümkün değil. Tekstil patronlarıyla, sendika ağlarıyla ve devletle diye iş birliği mücadele gerekiyor bunun için.

Tekstil İşçileri Sorunları Yumağı

Son bir yıldır örgütlenme çabasında olan Tekstil-İş'in bazı yöneticilerinden alınarak genel sorunlar ve örgütlenmeye sorularıyla ilgili bazı istediklerimiz onların aktardıklarından yararlanarak, sendika binasındaki sohbetimiz "bir dekur, bir ah işte" dönüştü. İşçiler de sık sık sözlerine sorunlarını anlatıyorlar.

"Bu işkolunda örgütlenmek çok zor" diyorlar bir işçi. "O nedenle örgütlenmeye çalışmaları işçi yürütülüyor. Örneğin ben size şu anda şu işyerinde şöyle örgütleniyorduk diye alam veremem. Çünkü duyduğunda hemen işçi kıymına başlanıyor."

"Tekstil patronları kendilerini karşı duracak ciddi bir örgütlenmeye olmayışından dolayı oldukça keyfi davranıyorlar, 15 yıllık bir işçiyi işten çıkardığında, 45 milyon idare tutmasını verəcəğine 15 milyon veriyor. İşçileri haklarını yeterince bilmedikleri ve bu görevi sendikalar da yeterince yerine getiremedikleri dolayı işçi bu parayı lutumusu gibi sevinerek alıyor. İhtar tazminatı ödemiyor."

"Sigortasızlık çok yaygın. Bazı patronlar sigortaya giriş yapıyor. İki ay sonra bunu kapatıyor, işçi de kendini sigortalı sanıyor. Bakanlık da bunu bilmiyor. Ancak denetim için SSK müfettişleri iş ruşvetine bayılıyorlar. Mente'de çalışan 40 bin işçiden ancak bin sigortalı."

"Çoğu işyerinde işçilere adeta davamış işçi davranılıyor. Servis varsa tükük takip tutuluyor. Hatta yuktan arkanın kapalı minibüslerle işçi taşıyor. Çoğu yerde yemek verilmeyen. Yemek verilen yerlerde yemek kalitesiz ve soğuktur. Yemek saatinde yemek bittiğinde işçiler yemek istemiyorlar. Çoğu azalanlar."

"Günde en az 11 saat çalıştırılıyor. 8 saatın üzerindeki bu fazla işle ilgili bir mesai ücreti ödenmez. Resmi tatil günlerinde tatil yapmak için önceden geçici gündüzlü çalışmak gerekir."

"Bizim işyerlerinde acele kuralının adı bile yok. Pamuk ve orlon tozları çoğumuzun akciğer ve karaciğerlerinde hastalıklara neden olmaktadır."

Bir tekstil işçisi anlatıyor:

Adım Perihan Demir, İstanbul Çorap (Pantolon) Fabrikası'nda çalışıyorum, fakat ayrıldım. Yaklaşık iki yıl içinde çalıştığım fabrikada her işçi makinesinden, robotları çalıştırıyor. Nadiren pifto işçi temsilleri bu makinenin düğmelerinde.

Buralarda işçi baskılarından dolayı bir yandan sürekli işçi çıkar ve diğer yandan sürekli işçi girer.

Fabrika 24 saat hiç durmadan çalışır. Cumartesi, pazar ve bayram günleri de buna dahildir. Vardiyaya değinilen gelen işçiler servislere indir ilmer doğruca işçi devralır. Makine gibi her 8 saat durmadan işlemek o anda başlar. Çoğu buralarda işçilerin her 20-30 kişisinin buralarda bir posta baş bulur. Ayrıca da bizim gibi mahallelerinde gelmiş insanlardır. Patrona yaranan ya da muhbirlik yapanlara bu görevler verilir. Burada işçilerin adı yoktur. Sürüklü 'hayvan' diye anılırken, hayvan diye çağırılırmış. Küfür değildir ve tepkisi karışır.

Öğün geçire düşüdüğüne çalışmaya birikte, elindeki işçi fiyatları işçiler birbirlerinden cereket soluk çıkıyor ve işi olan yemekte anlarlar. Herkes birbirinden önce yemek almak için koşar. Çünkü arkadaş kulanlara ya yemek almaz ya da ez kalır. Tırzı elmiş kalırsaydı istediklerini almazlar. Çalışma saatı bitip fabrikadan çıktığımızda tek ek etti aramızdan geçirilir.

Burada Tekstil Sendikası örgütlü. İşçiler her işçiyi sendika üyesi işçi işyerinde temsilcilerine verir. Çoğu işçiler sendikamın ne olduğunu bilmezler gibi, orada sendikaya üye olmasını zorunlu olduğunu işyerinin bir kurumu sanıyor. Toplu sözleşmede hiç haberi olmuyor. Örneğimiz ne kadar aratılır işçi yolda bir ardundan anılır. O

Toros direnişi dayanışmayla güçleniyor

Adana (Mücadele)- Toros Gübre işçilerinin inançlı ve sabırlı direnişi her türlü baskı ve saldırıya da aşarak üçüncü ayını doldurmak üzere. Bu çizgide devam eden direniş destek ve dayanışmayı da kendine çekiyor. Toros Gübre işçilerini 83. günde ziyaret eden DISK'e bağlı Tekstil-İş, Laspetum-İş, Olayış, Sağık-İş, Petrol-İş, Nakliyat-İş, Bankasın ve Genel-İş sendikalarının yöneticileri direnişçi işçilerle grda yardımda bulundular.

Direnişçi işçilerden Oktay Tahan dayanışmaya gelenlere direnişle ilgili bilgi verdi. Ve onlardan, sorunun çözümü için ısrarene baskı uygulamalarını, Devlet Bakanı Bekir Sami Dağ ve Adana Valisi ile görüşerek üzerlerinde jandarma baskısının kalkmasını işçi girişimlerde bulunmalarını istedi.

DISK'e bağlı sendikalar adına konuşan DISK 1. Bölge Temsilcisi Yusuf Yürekli, desteklerinin direnişin sonuna kadar sürdüreceklerini belirtirken, "DISK olarak üzerimize düşen ne ise onu yapacağız. Vali ile görüşerek burada yaşanan gerçeği anlatacağız. Jandarmanın seçilecece saldırmasını ve işçiyi yapmasını anlatarak güçlüğ kaybolmaz. Tüm demokrasî güçlerini bu direnişle sahip kılmaya çağırıyoruz." dedi. Daha sonra topluca direnişçi çarşının ziyaret eden sendika yöneticileri işçilerle birlikte, "Yaşasın İşçilerin Birliği", "Yaşasın Toros Direnişçimiz" sloganlarını attılar.

Direniş Toros İşçilerinin Okulu Oluyor

Toros Gübre işçilerinin direnişini ilmi ufaklı eylem türleriyle yaklaşık 2 yıldır sürüyor. Ancak bu bir gerçek ki, direniş ne kadar uzansa uzasin

Toros Gübre direnişi her türlü baskı ve saldırıya asip, destek ve dayanışmanın güzel örnekleriyle bütünleşerek kararlılıkla sürüyor.

işçiler fabrikaya girmede kararlı olduklarını her fırsatta söylüyorlar.

Uzun bir aradan sonra tekrar başlayarak üçüncü ayına yaklaşan direniş, işçi sınıfının son yıllardaki en uzun direniş olmasına aday gözüktüyor. Direnişin uzaması işçilerde hiçbir zaman karamsarlık, yitkinlik, yarıtmazlık, aksine her geçen gün işçilerin sınıfi için artarak büyüyor. Bu kin jandarmaya karşı koyularda, adıyla kordiflorlar ve Çeyhan caddelerinde haykurdıkları, "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Direnişimiz Bizi Kazandı" da Bize Olacak", "Yaşasın Toros Direnişçimiz" sloganlarıyla somutlanıyor. Mücadeleyi yükseltecek direniş kazanmaya, yeni gelenekler yaratmaya kendilerini hazırlıyorlar. Bu nedenle direniş onlar için önemli bir okul. Direniş çarşında oturup beklemeye yerine disiplinli bir programla hareket etmeyi hedefliyorlar. Şimdiden

bunun ilk adımlarını atmaya başladılar.

Direnişin başarıya girmesi için oluşturulan direniş komitesi, eylemin bütün sorumluluğunu almış durumda. Komite kolektif bir anlayışla alınacak kararlara tüm işçileri kalıya özen gösteriyor. Gelen yazışmalarla direnişin haklılığı anlatıyor, ısrarene haklılığı tebliğ ediyor. Bunun yanında direnişçileri işçilerin birbirlerine saygılı davranmasına, mekânizmaları işletmelerine de önem veriyor.

Evet. Toros Gübre direnişçileri öfkeleri, sınıf kinleri, kolektif bir çalıma, inanç, kararlılık ve özveri ile direniş kazanmaya adaylar. Bu nedenle direnişle sahip çıkmak, direnişçi destek ve dayanışmalarla güçlendirmek tüm devrimci demokrat ki ve kurumların görevi olmalıdır. ♦

Küçükçekmece belediye işçileri 6 aydır maaş alamıyor

6 aydır maaşlarını alamayan Küçükçekmece Belediye işçileri 4 Ekim günü Sefaköy'deki Yıl İhtisam Müdirliği binasından Başkanlık binasına yürüdüler. Yıl boyuncu alıkoşu protestoları bulunan ve ekonomik terörün yaşantı panikartları taşıyan işçiler "İşçiler Burada Hızlılar Ne-derde", "Yaşasın İşçilerin Birliği", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarını attılar.

Yürüyüş sırasında sendika yöneticileri megafolla halka seslenerek eylemlerinin halka yönelik olmadığını, maaşları, sosyal yardım haklarını, 1993 yılı ikramiyelerini alamadıkları için eyleme başvurduklarını dile getirerek "halkımızdan özür dileriz" dediler.

Yaklaşık 500 işçinin katıldığı yürüyüş sonrasında başkanlık binası önünde bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklaması sırasında DISK ve Belediyeliş 2 No'lu Şube yöneticileri birer konuşma yaptılar. Ayrıca Küçükçekmece Belediye Başkanvekili Ali Rıza Gürkanat'ın 30 Eylül tarihli Bugün gazetesinde verdiği "Patron Çöçüler" başlığıyla çıkartı demeci eleştirildi. Ali Rıza Gürkanat işçilerin maaşlarını yarıyla alamadık tutup kendi yerlerine onları çıkartı oldukları iddia etmişti. Bunun üzerine işçiler Ali Rıza Gürkanat'ı iddialarının ispatı davet ettiler. Basın açıklamasından sonra beyerlerinen dinlen işçiler işbna yaptılar.

5 Ekim günü ise vezne önünde kuyruk oluşturan Küçükçekmece Belediye işçileri iş bırakarak çalışmadılar. ♦

■ ■ ■

Fındık üreticileri çaresiz değil

Samsun (Mücadele)- Fındık veriminin bu yıl düşük olması üreticinin panigine yol açtı. Fakat fındık bu yıl belirlenen 14 bin liraklık bütçe fiyatının çok üzerinde, neredeyse iki katını karşılık alıyor. Bulunuyor. Geçen yıllarda fındık alışı fiyatının kırma neden olmuştur. Bu yıl da aynı durumla karşı karşıya kalmış olan üreticiler fındık fiyatının düşmesini bekliyor. Ancak fındık üretiminin düşük, talebin de yüksek olması yüzünden bütçe fiyatının çok üzerinde alışı bulan fındıkların ka-zaçkan yılını ticarileer oldu. Tüccar elinde stokladığı fındığın her geçen gün fiyatının yükselmesini endişe etmektedir.

Üretici örgütlenişlerinin sancılarını çekiyor ama çözümler nereden olduğuna da güvenciyor. Çözümün örgütlenmeye mücadele etmekle olduğuna ortada konuşa isteyen Devrimci Sol Güçler 13 Eylül günü yerli ştiyadumun karşısına attıkları "Küçük Üreticiler Fındıkta Semiriyor Sol Dineyebilmek için Örgütlenelim, Mücadele Edelim" pankartıyla çözümün örgütlenişle olduğunu dile getirdiler. ♦

■ ■ ■

Karabük'te polis-sendika işbirliği ve provokasyon hazırlıkları

Zonguldak (Mücadele)-Özelleştirme politikalarının hayata geçirilmesi için aydılar iktidarı tepkilerine karşın devam etmekte. Karabük'te işçilerin özelleştirilmeye karşı tepkisinin yükselmesi ve Devrimci Sol Halk Milislerinin özelleştirilmeye karşı eylemlerinin ardından, polis halk üzerinde baskısını artırdı.

"Sabotaj olacak" propagandasını yapan polis, Özgelik-İş Sendikası ile işbirliği yaparak Demir-Çelik İşletmelerine polisleri yerleştirdi. Kraldan çok kralcı kesilen Özgelik-İş Sendikası "KORUMA" adıyla basın açıklaması yaparak işçilerin yanlış yönlendirilmesine yardımcı oldukları, işçilerin de ürettiği en üst seviyeye yükseltmelerini öngötüyor.

Bu spekülasyonlardan sonra polis Demir-Çelik İşletmelerine yerleşerek giriş çıkışları denetimine aldı. Ziyaretçi girişi yasaklandı. İşçilere yaka karta zorunluluğu getirildi. İşletmenin birçok yerin-

ÖZELÇİLİK-İŞ
ÖZ DEMİR-ÇELİK, İNŞAAT, ELEKTRİK VE ÇEVRE SANAYİLERİ İŞÇİLERİ SENDİKASI
GENEL MERKEZİ
İSTANBUL, İTİHAK, MEHMETALP, PRODİGENT 10. KAT, ANKARA YOLU, KARABÜK
TELEFON: 0312 312 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

ÇOK ÖNEMLİ

Sevgili Demir Çelik İşçisi,

Türkiye Demir Çelik İşletmesi zaire doğu Karabük ve İskenderun Fabrikalarında sabotaj yapılacağı ihtimali alınmıştır.

de yasak bölgeler oluşturuldu. Bu arada 'şüpheli' görülen ilki taşeron işçi de gözaltına alındı.

Özelleştirme politikalarının gündemde olduğu ve Karabük Demir-Çelik İşletmelerinin kapatılması gündeliği bu dönemde, bu spekülasyon ve uygulamalar Demir-Çelik işçileri ve Karabük halkını sindirme-

ye yöneliktir. Terör havası yaratılarak özelleştirilmeye karşı gelişecek tepkinin önüne geçilmek isteniyor. Devlet terörünün yanında, işbirlikçi, sansi destekli devlet terörü Karabük'te ancak emekçilerin gücüne asılacaktır. ♦

Devrimci Sol Halk Milisleri

"Emek onurudur satılmaz"

Zonguldak (Mücadele)- Zonguldak ve Karabük'te TTK ve Demir-Çelik İşletmelerinin özelleştirilme kararına yönelik tepkiler sürüyor.

Karabük Demir-Çelik İşletmelerinin özelleştirilmesi ve bir kısmının da kapatılması istemesinin halk, Karabükçüler için 3 Ekim'de Trabzon'da ya da Samsun'da yapılacak bir protesto etkinliği. Amaç izlenildi tribünleri yanlarında getirdikleri "Karabük Kaderine Terk Edilemez", "Kapatma Değil Temel İstiyoruz", "Demir-Çelik Karabük'tür Can Damarıdır" pankartları açarak özelleştirilmeye karşıdaki kavgalarını dile getirdiler.

Ayrıca Çelik hükümetinin KİTleri sermayeye peşke çekme politikası demek olan özelleştirme karşısında Devrimci Sol Halk Milisleri protesto eylemlerini sürdürüyor. Büroazya arayan bir kişi, Zonguldak'ta 5 Bin Emler girişine "Emek Onurudur, Satılmaz/Devrimci Sol Halk Milisleri" imzalı pankart astıklarını bildirdi. Devrimci Sol Güçleri bir bandan terne ve kahvehaneye konuşmalarıyla halk "Özelleştirilmeye Karşı Mücadele Komiteleri"nde birleşmeye ve örgütlenmeye çağırarak, diğer yandan da özelleştirme politikalarını protesto çıkartı pullamaları yapıyorlar. ♦

Mücadele gazetesi Zonguldak Tensilcilik, Mücadele işçi gazetesi ve Zonguldak Özgür-Der Girişim Komitesi de yayımladıkları ortak bildiriyle tüm devrimci demokrat kavgasının özelleştirme politikasına karşı durmasını, mücadele komitelerinde örgütlenmeye çağırıyor. ♦

Telefonlar emperyalist tekel ler için çalacak

14 Eylül 1993 tarihli Resmi Gazete'de yayınlanan 509 sayılı kanun hükmünde kararname (HKHK) ile PTT'nin posta ve telgraf hizmetleri dışında kalan diğer birimleri ayrılarak Türk Telekom A.Ş. adıyla kurulacak bir şirkete devredildi.

Uzun süredir gerçekleştirilmeye çalışılan "sahte" bir birim daha atıldı. Türkiye'nin en kârlı KİT'lerinden biri olan PTT'nin T'si ayrılarak emperyalist tekel lerin cirit attığı piyasaya sunuldu. Üstelik kendi yasalarını bile çığırına pahasına DYP-SHP hükümetinin çıkardığı 509 sayılı HKHK'nın dayandığı yetki yasası Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmiş durumda. Yeni TC hükümeti, emperyalist tekel lerin istatüsünü tamamlamak için TC Anayasası'na aykırı adımları alıyor. Sadece bunun için değil. Örneğin 85 bin emekçiye 50 binini sokacağı anlamı için, yeni AKTAS'lar yaratmak, 500 liralık jeto-nu 5000 liraya çıkarmak gibi Yasaların bunları için çığırıyorlar.

DEVLET TEKELLERİNDE EMPERYALİST TEKELLERE

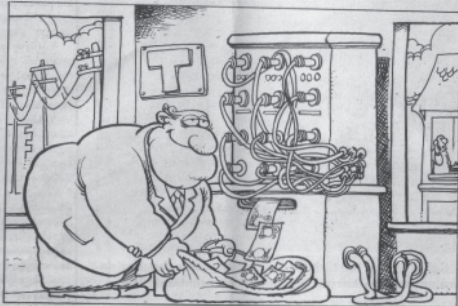
1985 yılında Özkan Amerikan Morgan İnstitü adlı kuruluşla hazırlattığı ve kamuoyuna Morgan Raporu olarak bilinen bir rapor, yillarca sözü edilen özelleştirme politikalarını çok ciddi bir şekilde gündeme getirdi.

Pek çok KİT gibi PTT'nin özelleştirilmesi de bu raporda ayrı bir bölüm halinde yer alıyor. Bu rapor aynı zamanda emperyalist tekel lerin Türkiye'ye olan ilgilerini de artırdı. Rapor yayınlandıktan sonra PTT'ye ilk talep de ortaya çıktı. Ankaralı PTT'ye isteyen Kanada-De Telekomünikasyon şirketleri bir parayı verdi: "Önce posta ile telefonu birbirinden ayırın, sonra alalım." Zira olandan posta hizmetlerinin kendi kendine finanse edemeyecek olması ve yaratacağı tepki nedeniyle bu teklif kabul edilmedi. Bu kez sadece İstanbul telekomünikasyon hizmetleri talip olan Kanada-De, yapsın maliyet hesapları tahmin edilene on katına ulaşınca bu işten vazgeçti. Ancak PTT'nin özelleştirilmesi gündeminden düşen PTT'nin telekomünikasyon hizmetlerinin kaldırılıp emperyalist tekel lerin ağızını sulandırmaya devam etti. Emperyalist tekel ler o günlerde elde edemedikleri ne şimdi sahip olmak için yarışıyorlar. Onlara bu olanı suan ise '85'lerde masaları yurtdışarak "satışımızdır" diğeri sosyal demokratların ortak olduğu bir hükümet, işin içine taraflar atıyor. SHP'nin Genel Sekreteri Cevdet Selvi "PTT'yi satışımız, başka arkaşlar ka-ırlar" (22.7.1993) derken SHP'li bakanla-nın inatlı kararnameyi süslüyor.

Yedi Dövlət Tekelleri Kapsağına!

Gazetelerle "PTT için özelleştirme kuyruğu" başlığıyla yayınlanan haberlere göre daha '93 yılı başında şu tekel ler si-ğireceği: Morgan Stanley, J.P. Morgan, Lehman Brothers, ITI, Credits First Boston, Marg Linch, Golden Socks, Solomon Brothers, British Telephone, France Telecom ve Japon NTT... (21.12.1993, Hürriyet)

Bu tekel lerin PTT'nin T'si için yapıp tutuplarını nedeni basit. Çünkü Türkiye'de işletme giderleri Amerika ve Avrupa ile kıyaslanamayacak derecede dü-

ğük. İşgücü çok ucuz ve telekomünikasyon hizmetleri yeni oransal olarak daha pahalı ve doğal olarak kar oranı daha yüksek.

O yüzden de önce medya aracılığıyla "özelleştirmeden başka cara olmadığın" pompasıyıp, özelleştirmenin nimetlerini anlatıyor. Sonra da, mevcut idarelerin borçları, borçların faizleriyle, faizlerin faizleriyle sıkıştırılmış olduğundan hareketle raporlar yayınıyor, KİT'lerin mutlaka özelleştirilmesi gerektiğini ileri ettiriyor. "Beş büyük KİT özelleştirilmeli: TEK, PTT, DOY, TKİ, TDÇ. Dünya Bankası Başkan Yardımcısı Thälwitz, Çiller'e ancak radikal bir özelleştirme programı uygulansa kendisine yardımcı olabileceklerini söyledi." (19.7.1993, Cumhuriyet)

Dünya Bankası söyler de Çiller dinlemez mi? "Bütcü açığını indirmek için iş imkanı var. Bir vergi politikası, kabiliyet özelleştirme. Özelleştirme öncesi işletmeler için yurdulardan önce masaları bir kenara itip, gerçek sıkıntıyı ortaya koyuyor aslında. Bu yüzden Çiller gibi 'Demir'in umudu da telefonda'dır. 4 Ocak '93 tarihli Milliyyette' bu başlıkla verilen haberde Demirel "1993'te telefon hısseslerinin satışından 15-20 milyar dolar gelir alabiliriz. Yalnız 15-20'sini satışsız yine 3-4 milyar dolar eder. İç ve dış borç faizlerini bu kaynakla azaltacağız" diyor. Yani "sahte" borçları bile değil, borçların faizlerini ödemek için. Demirel'e masaları gerek-çeri 40 yıldır Türkiye'yi yöneten ve bu borç batağına sokan kimdir? Yoksa PTT çalışanları mı?

Tekeller, çıkarları için, hükümeti yönetir, yetmezse hükümeti satın alır. Bu nun bir tür bül ve yöntemleri geliştirmiş. O da olmasa Latin Amerika da-

ki örnekleri gibi hükümet düşürüp, darbe tezgahları. İTT bu konuda ünlü tekel lerden bindir. Ayta bu tekel ler girdikler ülkelere Arjantin'de olduğu gibi belli bir yüzde de kar garantisi, Venezuela'da olduğu gibi kendilerini rekabette koruyacak yasal garantiler isterler.

Yabancı tekel ler için telefonun ayrılp paketlenmesi de yetmiyor. Telefonun da tümüne değil, en zahmetli ve en kârlı bölümlerine talip oluyorlar. Örneğin Ur-ba'yı değil, İstanbul'u, İstanbul'un Tahtakale santralini istiyorlar. Çünkü burada alışveriş sorunu, işletme sorunu çok. Az sayıda personele hizmet yürüyor ve Tahtakale Santral adeta para baysor.

Telefonun en kârlı bölümü olan yurtdışı görüşmelerini aktaran bu santral, posta idareleri arasında her yıl yapılan muhasebe her zaman kârlıdır. Türkiye'den yurtdışı aramak çok pahalı oldu ve yurtdışından Türkiye 4-5 kat fazla arandığı için örneğin Alman Telefon İdaresi her yıl PTT'ye aradaki saat farkı kadar para öder. Bu hangi ülke ile yapı-lırsa yapılsın her PTT alıcısı olur. Bu yüzden Çiller "PTT'nin dışındaki Türkle- ren meydana gelen komisyon gelirine satılmalı, borçlarımız ödeyelim" demektedir. (30 Kasım 1992, Sabah) Tekeller' ay-ni nedenlerle Bayrampaşa ve Beyoğlu santrallerinin de peşindedir.

SOYUNGEK TEKELLERİ: % 60 KAR!

4.5.1993 tarihli Milliyyette yer alan "Telefon tekel leri ülkeleri soyuyor" başlıklı haberde, tekel durumundaki telefon şirketlerinin fiyatları son olarak yüksek tutukları ve her bir doların % 60'ının kar olarak bu tekel lerin kasalarına girdiği bildiriliyor. Habere verilen tablolara tümüyle

ADİ SOYADI	BORÇ MİKTARI	TELEFON NO.
İsmail CEM	2.320.000	223 30 56
Yuvuz KÖYMEN	1.404.500	305 55 66
Erdoğan KESEBİR	1.110.800	530 92 27
Süphan TUZCU	1.470.100	559 04 04
Tipsu AYKIL	4.307.000	598 23 81
Avni AYKIL	1.028.140	811 01 83
İmren AYKIL	1.166.385	811 22 82
Mehmet SEVEN	6.075.438	811 66 25
İbrahim ÖZDEMİR	1.712.450	811 77 88
Aykut EDİBALI	1.012.650	812 97 83
Hoydar BEYLAZ	1.935.161	814 15 52
H.Orhan ERGÜDER	2.075.800	814 17 04
H.Fecit ALPASLAN	46.474.360	814 19 14

leniyor.

Özelleştirme kampanyasında kamuoyu tepkisini azaltmak için sarfedilen "hal-ka alacak" sözleri ise tam bir masal. Hissse senedi satışları "hal-ka açılan(T) Teletas"ın yönetimi bugün tamamen Al-catel firmasına, NETAS'ın yönetimi ise Northern Telecom'a geçmişir. Üstelik "hal-ka" diye bilinen diğer çok fiyatları! Bu işletmelerde kamunun elinde kalan pa-sen paylar da satıldı, satılıyor.

Yeni AKTAS'lar Halkı Soysacak

Ülaltırma Bakan'ın açıkladığı "Yag, iglet, sakın devretme, karlı paylaşımlar" modelindeki "sakın devretmeye" tekel ler, pazarlarında fiyat belirleme hakkını fiili olarak ellerine alacak durumdalar. Devlet daha yüksek fiyat biçtiçe onlar da daha yüksek fiyatlarla bunu halttan çıkaracaklardır. Bu iki kere ikinin dört ettiğide kadar bellidir. Belli anlamına, açığıca "Al, iglet, bizi de gör" anlamına gelen bu formülle rakamları. An ya rakamların da bir yıl sonra patlayacak dösyalardan birinde yazılı olduğu ve zamanı gelince belli olacak unutulmalıdır.

PTT'İN T'Sİ, EMERKİ KİYİMİ!

Şu anda PTT'ye 90 kış memur statüsünde, 30 bin işçi statüsünde 120 bin emekçi çalışıyor. Bu sayının yaklaşık 15 bin DYP-SHP koalisyonu döneminde işe alındı, halen aynı hızla PTT'ye işçi alınıyor. Şu anda telefon hizmetlerinde çalışan emekçi sayısı ise 85 bin kadar. PTT Genel Müdürlüğüne oluşturulan bir komite yönetimi yaptığı çalışmalardan sızan bilgilere göre toplam 35 bin emekçi den ancak 35 bin kalacak. 15 bin kişinin emekçi edilebileceğini düşünsek bile geriye kalan 70 bin emekçinin en az yarısını işten atılması söz konusu.

"Beş büyük KİT özelleştirilmeli" diyen Dünya Bankası'nın Çiller'den istediği sadece özelleştirme değil emekçi kıyımdır aynı zamanda. "Bir uygulama planı isteyen banka, hükümetin özelleştirme ile beraber işsizliğin sığırması da gündeme getirmesini istiyor. Kapatılan KİT'lerden 120 bin, özelleştirilen KİT'lerden ise en az % 25 oranında işçi çıkarılacak." (19.7.1993, Cumhuriyet) Tekeller böylece emekçi kıyımları açığıca ileri ederken, "İşsizlik sigortası" masalına da ihmal etmiyorlar.

Telefonun satılmasıyla devletin üstünde da gerçekten bir kumbar olacağı. Posta bölümü, kendi kendine finanse edemeyeceği bir bir sürü sora buna çok "zarar ediy-or" v. denilerek tasfiye kazanı kaynat-lıdır. Yani bugün telefonun özelleştiril-mesyle 35 bin emekçi sokağa atılacak, bir sürü sora da posta bölümünün tasfi-yesi gündeme getirilecek 35 bin emekçi daha sokağa atılma tehlikesiyle karşı karşıya bırakılacak.

Kıssaca, Türkiye'de 70 sente mükte-ade eden bugünkü kılmıza sürüklen-yenler, sadece PTT'den yaklaşık 70 bin emekçinin işini ellerinden alarak çok zarar edecekler!

PTT'nin satışı emekçilerin sendikası-ğatılmaması da beraberinde getirecek. Çünkü emekçi kıyımlı yapılabilmeleri için öncelikle emekçilerin örgütlenmesi, me-cut işi ve memur sendikalarının etkisizleştirilmesi gerekiyor.●

"Umutun kırılmasına izin veremeyeceğiz"

Geçtiğimiz günlerde basında yer alan ve darbeci-kontra petesi ile bazı sol grup ve dergilerin yaptıkları açıklamalarla sürükü güdümlü tutumya çalıştıkları idvire'de 29 Eylül günü ölen Ahmet Hazer ve olayla ilgili olarak 4 Ekim 1993 günü Devrimci Sol Avrupa Temsilcisi bir açıklama yaptı. Gazetemize de yollanan açıklamaya aşağıda yayınıyoruz.

29 Eylül günü İsviçre'nin St. Gallen kentinde darbecilere yardım ettiği bilinen bir kişiye konuşma sırasında müdahalede bulunan Ahmet Hazer isimli başka bir şahıs olmuştur. Bu kişinin ölümlü hareketimizin kendisine yönelik kastı bir öldürme girişimi sonucu olmamıştır. Olay şöyle olmuştur:

29 Eylül günü darbecilerin hareketimize ve İsviçre'deki taraftarlarımızı karşı uzun süreden beri düzenledikleri saldırılara yoldan olan bir kişiye konuşmak ve uyararak üzere evine gidilmesi. Bu kişiye konuşulmaya çalışılmış, darbeci kontraların saldırılarına ortak olmaması istenmiş, uyarılmıştır. Ancak o sırada orada bulunan Ahmet Hazer isimli başka bir kişi hareketimize, yoldaşlarımızı küfür etmiş, konuşmaya saldırganlıkta müdahale etmiştir. 15 dakika boyunca ortam gerilmiştir, bu kişi arkadaşlarımız evi terk ederken de saldırıların tavını vurmaya atarak sürdürmüştür. Olay bunulla sonuçlanmaz; taraftarlarımızı dışarı çıkardıkları kapı kapanmak üzereyken aynı kişi karsından aldığı silahı o an oradan ayrılmak olan taraftarlarımızı karşı kullanmak istemiştir. Bu girişime karşılık verilmiş ve aldığı sabot sonucu ölmüştür.

Ahmet Hazer hareketimizin hedefi durumunda olan birisi değildir. Olay ev basını beklenen yanışan açıklamalar da değildir. Görüşmek ve uyararak için giden ve ona ait olmayan bir yerde onun müdahalesiyle karşılaşılmıştır. Sonuçta yarattığı provokasyon yüzünden hayatını kaybetmiştir.

Yaganın tüm saldı ve provokasyonların sorumluluğu darbeci kontralara aittir. Bir yıldır mücadelelerimize verdikleri zararın ölçüsünü Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci süreç ve Devrimci Sol'un tanınları bilmedikleri.

Olguların artık iç savaş politikalarını göze alacak bir çizmeye dayandığı ve gerillanın daha geniş kitleler arasında yaygınlaşma koşullarının hızla geliştiği bir sırada, devrimci hareketi güçten düşürmeye azmetmiş bir kontra ateşini

durdurmak tarihin ve halklarımızın hoşgörüsüne göre güçsüzlüktür. Bu güçsüzlüğe düşmeyeceğiz. Her gün binlerce doğrudan düşman ateşi altında kalan, işkence gören, türban bir halin kalan tek umudun kırılmasına izin veremeyeceğiz.

Hareketimizin aktif kullanıp müdahalemi provoke eden, saldırgan, gaspçı, hırsız, suçlu konumlarını sürdüren darbeci kontraların suçlarına destek verileri taşıdıkları sorumluluğun farkına varmalıdır. Devrimci bir savaş örgütünü adalete, hukukuna meydan okumamalıdır.

Devrimci olup olmanın kistası çok nettir. Kontracılık şu veya bu şekilde ortak olup bu agamiden sonra devrimci olmayı geçmeden düşünenler, önce devrimci hareketi yakasından ellerini çekmelidir. Gasp edilmiş emeklere mukademesi savaş açan bir kontra yagarı yerine, kendi emeği ve fedakarlığı ile mücadelede gerçek bir yagarı tercih etmelidir.

Her Şey Ülkeye, Mücadeleye Sınırsız Destek Vermek İçin!

İsviçre şu anda darbeci-kontra petesinin barmıya çalıştığı ve gideni tüketen yagarı olduğu son ülke. İsviçre'de c. darbeci kontraların saldırıları ve Eylül ayı içinde yaşanan gelişmelerle ilgili olarak Devrimci Sol 'Güçler bir açıklama yaptı. 'Hiçbir Engel Devrimcilerin Daha Güçlü Değildir' başlıklı açıklama Avrupa'nın diğer ülkelerinde darbecilerin yarmaya çalıştıkları masum görünümünü tam tersine İsviçre'de saldıran yüzlerini hiçbir zaman gizleme gereği görmedikleri vurgulayan açıklama yapıyor.

Daha sonra: "Devrimci hareketin para, işyeri, ev, araba vb. olanaklarının izni, otup rahat yagalarının bozulmasını istemeyen bir karşı tarafının, kraldan çok kralcı, darbeci ve haydut kesilmesi nedensiz değildir. Bu adamlar hazırlar, rahat yuvalarını kaybetmeye güdüldüyle beraberleşti, sopya, silaha can simidi gibi dörte alle sandılar. Üstelik darbecilerin girdiği bataka yalnız kalmamak için yine ancak batgın ve kın adamlarını çevirenlere toplayabildiler. Bunlar Zürich ve Basel'de malya usulü çalgılarına, evlilikleri için ve alışık olduğu işlerini kurulum olanları, zehir salınlara, ülkede ilerli oltun ve devrimci hareketten kaçanları, ülkedeki mücadelede çalışıldığı halde bahane uydurup gitmeyienerli,

kampanı fışır edenler, Zürich'deki TC Konsolosluk polisininyle ilgili içinde olanları oluşturan bir koalisyondur. Bunların devrimcilerle hiçbir ilişkisi yoktur. İsviçre'yi yurt edinip Devrimci Sol'un adını kullanarak ve taraftarlarımız üzerinde terör estirecek taratlarırmız sürdürülebileceklerini sanmaktaadır. Ancak yanalı ve "sahtanal" dönemleri bitmektedir. Son günlerdeki saldırı eylemleri de artık sonun başlangıcı niteliğindedir ve yıkıma giden statülerine can havlayla sarılma amaçlarıdır." diye devam edilen açıklamada, Eylül ayı içinde İsviçre'de yaganıların genel bir dokümanı veriliyor:

"Darbeci kontralar 20 gün önce Basel'de bir arkadaşımızın evine gelecek 5-6 kişiye saldırdı. Bu olayda uydurulan sonucu alamadılar. Aralarından biri etkisiz hale gelecek geldikleri kişi gitler. Yine Basel Çaraplaiz'de arkadaşlarımız saldırdı birini silaha yaraladılar ve bir arabayı da kurşunladılar. Zürich'de 6 Eylül'de bir başka arkadaşımızın evinin önünden kapıyı açtı. Bunu barmıyayan darbeci kontralar, bu insan hakkında usulü kapalı öldürücü tehdidi savurdu bir bildiriyi yazmaya ihtiyar duydular. Başka sıyasetlerin adamları vakitsizlye da malya çözelimleri talasıyla sözle ölümlü tehdidi yollamaya kalktılar. Telihi bildirilerinin altına bir başka arkadaşımızın hakkında da tükemen kaleme "ölüm karar" eklediler. (Bu al yazısının sahibi bizim tarafımızdan bilinmektedir) Bir başka saldırı Basel'de meşin açmak isteyen arkadaşımız yapıldı. Aynı arkadaşımız 23 Eylül'de bir kez daha saldırya uğrayarak yaralandı. Kontralar, Zürich'in Emrah Köyünde oturan bir taraftarımızın evinin zilini çalıp kapının içi yanına salakp usulü kurmaya çalıştılar."

"Darbecilerin yaptıklarını devrimci hareketle oynanan bir kumara benzeten açıklama son olarak yapılan bir uyarıyla bitiyor

"Devrimci bir örgüte karşı haydutluk oynamaya çalışılan kaçıyabilir. Bu oyunda da sonu gelecektir. Kimese suçular arasında rahat yagıyacağına sanımlarhat. Malya çözenler kaçıyabilir, İsviçre'de de olsa hiçbir hesap unutulmaz. Çıkarılan bir araya getirdiği bu kontralar son zamanlarda saldırganlıklarının karşılığı aldıkça sizinmaktadırlar. Zararları once can ve değere mal olanlar, bağladıkları noktayı bile unutanlar aktif sizinmaktadırlar."

Demokratik Lise İçin Mücadele Komiteleri

"Haklarımızın Gasp Edilmesine Göz Yummayacağız"

Liselerde yaşanan hak gasplarını ve paralı eğitimci protesto etmek için 5 Ekim'de Küçüköykü Endüstri Meslek Lisesi önünde DLMK'lı (Demokratik Lise İçin Mücadele Komiteleri) öğrenciler basın açıklaması yaptılar.

DLMK'lı öğrenciler basın açıklamasında "Liselerde sonlar her geçen gün artarak devam ediyor. Eğitim satılık çıkarmış durumda. Biz DLMK'lı öğrenciler olarak bu hak gasplarına karşı sessiz kalmayacağız. Hiçbir baskı bizi mücadele mizden vazgeçiremeyecektir. Tüm kamuoyunu ve velileri bize destek olmaya çağınıyoruz." dediler.

Öğretim yılının başlamasıyla birlikte yaşanan sorunların karşısında DLMK'lı öğrenciler var.

Karabük'te eğitim zorbalığı

Zonguldak (Mücadele). Karabük Endüstri Meslek Lisesi'nin ticarethane çeviren okul idaresi, faşist öğretmenler aracılığı ile öğrenciler üzerinde baskı oluşturmaya çalışıyor. Kayıt döneminde öğrencilerden karışıldında hiçbir mabzuv vermede para toplayan okul idaresi, simdi de öğrencilerin usulü yemek yemesini engellemeye çalışıyor.

Öğrencileri Bizim Ocak Dergisi, Milli Gençlik Vakfı gibi gerici-faşist yerlere gitmeye zorlayan, yarımda bu lummudikkatle takdirde sunfta bırakmakla tehdit eden fişist öğretmenler Salih Gökçük ve İsmail Kalkı okul idaresinin de yardımı ile terör estiriyor. Daha önce öğrenci-illerinin barmıyusu üzerine hakkında soruşturma açılan Salih Gökçük okuldaki görevini sürdürmeye devam ediyor.

Okul kantinindeki yiyeceklerin pahalı olması nedeniyle yakındaki bir lokantada yemek yiyen öğrenciler okul idaresi tarafından tehdit ediliyor. Okul idaresi geçtiğimiz günlerde ceplerine girten paranın azalmasını verdiği rahatsızlıklar ötürü lokanta sahibini de tehdit etti.

Gerici-faşist eğitimciler yerine meslek eğitim istediklerini vurgulayan öğrenciler, okuldaki zorba ve keyfil uygulamalar devam ettiği takdirde toplu bir dilekçe ile sorumlular hakkında şikayette bulunacaklarını açıkladılar.

Samsun'daki liselerde gerici-faşist eğitimi protesto...

Samsun (Mücadele). Samsun'daki liselerde de gerici-faşist eğitime karşı tepkiler giderek büyüyor. Samsun'daki liselerde çalgımlarını yoğunlaştıran DLMK'lılar 26 Eylül'de okullarda yazılma ve pullamalar yaptılar.

Yapılan yazılamlar ve pullamaların amacı gerici-faşist eğitim sistemi ve polis-idare işbirliğini protesto etmek. Meslek Lisesi ve diğer liselerde yapılan pullamalarda "Yagan Demokratik Lise Mücadeleci", "Gerici-Faşist Eğitime Son" sloganları yer alırken; 19 Mayıs Lisesi'ne yapılan yazılama DLMK ve Millî Gençlik ortak imzasıyla yapıldı.

Yaptıkları açıklamada da DLMK'lılar faşist eğitim sistemini değiştiricilerine kadar demokratik lise mücadelesine devam edeceklerini vurguladılar.

Almanya İçişleri Bakanlığı'nın izniyle

Özgür Halklar Komitesi basıldı

Merkezi, Almanya Köln'de bulunan ÖZGÜR HALKLAR KOMİTESİ Almanya İçişleri Bakanlığı'nın izniyle 7 Ekim'de toplandı. Cumhuriyet Savcılığı ve siyasi polisin denetiminde yapılan basılan Alman özel polis timi GSG9 tarafından düzenlendi.

Başkan düzenlenmeden önce binanın etrafındaki toprak çevre yolları tutuldu. Binanın giriş ve çıkışları da kontrol altına alınarak, binada bulunan diğer katların telefon bağlantıları da kesildi.

ÖZGÜR HALKLAR KOMİTESİ'nin kapısını kırarak baskını düzenleyen polisler, Türkiye'deki yöntemleri aratmayacak bir şekilde çalışanları ve ziyaretçileri yere yatırarak ellerini arkadan kelepçelediler.

Beş saat boyunca ÖZGÜR HALKLAR KOMİTESİ'nde kalan polisler arama bahanesiyle binaya baskın yaptılar. Daha sonra da bir kişi hariç büroda bulunan herkesi gözaltına alarak Köln Emniyeti'ne götürdüler.

Gözaltına alınanlardan dört kişi halen Köln Emniyeti'nde hiçbir gerekçe gösterilmezken tutuluyor.

Başbakan Tansu Çiller'in Almanya'ya yaptığı ziyareti sırasında Alman hükümetinden devrimi-yurtsever güçlere yönelik baskıları artırmasını istemesi üzerine Alman hükümeti bu isteği gerçekleştirilmekte gecikmedi.

Bu yüzden ÖZGÜR HALKLAR KOMİTESİ bilinci seçilmiş bir hedeftir. Çünkü kurulduğundan bugüne kadar ÖZGÜR HALKLAR KOMİTESİ Türkiye halklarının verdiği mücadelelerin yanında olmuştur.

Türkiye'de nerede bir insan hakları ihlali, nerede bir saldırı olsa ilk tavrı alan demokratik kurumların biri de ÖZGÜR HALKLAR KOMİTESİ'dir. ÖZGÜR HALKLAR KOMİTESİ daha önce de Alman ve TC hükümetlerinin işbirliğiyle basılmış, esgıları tavan edilmiş, arşivlerine el konulmuştur.

SALDIRIYA KARŞI KAMPANYA

ÖZGÜR HALKLAR KOMİTESİ'ne yönelik Almanya İçişleri Bakanlığı'nın izniyle gerçekleştirilen saldırı çeşitli kesimlerce protesto edildi. Bugüne kadar ÖZGÜR HALKLAR KOMİTESİ'ne karşı açılan davaların sona erdirilmesi, verilen zararın karşılanması ve gözaltına alınanların serbest bırakılması talepleriyle başlayan kampanyada toplanan imzalar Almanya İçişleri Bakanlığı'na veriliyor.

Ayrıca Avrupa DEV-GENÇ tarafından da saldırıya karşı bir açıklama yapıldı. Açıklamada "Avrupa DEV-GENÇ olarak ÖZGÜR HALKLAR KOMİTESİ'ne yapılan bu saldırıyı kınıyoruz. Tüm demokratik kişi ve kuruluşları bu ve benzeri saldırılara karşı tavrı almaya çağırıyoruz." denildi.

Karadeniz'de gazetemize yönelik saldırılar

Gazetemizin Samsun, Trabzon, Zonguldak büroları üzerinde polis baskısı tüm keşifliği ile devam ediyor. Polis baskısı gazetemiz çalışanları ve okurlarımızın yanı sıra Özgür Karadeniz gazetesine de yineldi.

18 Eylül'de Karadeniz Eregli'de Emniyetli mi Sadık Kökçi Eroğlu polis tarafından elinde gazeteyi incelemek bahanesiyle gözaltına alındı. Gazetemizi yasada gösterme çabalarında başarısız olmayan polis, temsilcilerimiz serbest bırakmak zorunda kaldı.

Aynı günlerde Çaycuma'daki bir 16 yaşındaki basan polis gözaltına aldığı otuz kişiden 26'sını serbest bıraktı, mahkemeye çıkardığı 4 kişi mahkemeden serbest bırakıldı.

23 Eylül günü Özgür Karadeniz gazetesi'nin Trabzon'daki merkez bürosu ile Samsun ve Artvin-Hopa büroları polis tarafından basıldı. Özgür Karadeniz çalışanları polis baskısından sonra yaptıkları açıklamada "Bürolarımızı basarak bizi susturacakları sananlar yanılıyorlar." diye 22 Eki'de Eregli'deki baskıyı protesto ettiler.

28 Eylül günü saat 20-30 aralığında Samsun büromuzda muhabir olan Özlem Türk, Özgür Karadeniz gazetesi muhabiri Mustafa Kurualtı ve bir okurumuz "yüphele şahs" oldukları gerekçeyle gözaltına alındılar. Polis için davayla karşı karşıya çıkan muhabirimiz Özlem Türk ve yandaşları tartaclanarak polis arabasına bindirildiler ve gözaltına alındılar. Emniyetle kültür, psikolojik işkence ve kaba dayatma maruz kalan muhabirlerimiz ve okurumuz daha sonra polisler tarafından tehdit edilerek serbest bırakıldılar.

■ ■ ■

Oruç Reis Mahallesi halkı: "Sorumlularımızın çözümünü bekliyoruz"

Kayseri Oruç Reis (Karpozant) Mahallesi sakinleri uzun süredir var olan yol, su, kanalizasyon sorunlarını çözülmesi için belediye binasına yürüdüler.

Unutulmuş ve seçimin seçime hatırlanan bir mahalle Oruç Reis. Üstelik mahallenin binlerce yamabandacı Kem-San adlı fabrikadan çıkan atık suları da mahalle halkına sağlığını ciddi olarak tehdit ediyor. Mahalle halkının bugüne kadar defalarca yaptığı başvurulara rağmen hiçbir sorunun çözülmesi, yekileler bu konuda da duyarsız kalmış.

Son olarak 5 Ekim 1993 günü mahalle sakinleri Eregli'de "Yol, Su, Kanalizasyon Sorunlarımız Çözülün", "Halkız, Halkız Kazanacağız" yazılı dövizleri ile Kayseri Belediyesi'ne yürüyüş yaptılar. Belediye yetkilileriyle yaptıkları görüşmede sorunların çözümü konusunda söz aldıkları sonra belediyeden ayrıldılar.

■ ■ ■

Antakya büromuz açıldı

Gazetemizin Antakya bürosu 3 Ekim 1993 günü açıldı. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından sosyalist basın Eregli'deki baskılarını ve keşfi uygulamalarını kınadığı bir konuşma yaptı. Yaklaşık 80 kişilik katıldığı ve dostluğun, kardeşliğin, umudun paylaşıldığı açılış coşku vericiydi. Devrimci Sol tutsaklarından, DİMLK'lılardan, TÖDE'F'lerden ve Mücadele okullarından mesajlar yollandı. Sarı, gitar ve tiftik eşliğinde yapılan türkü ve marşların coşkusu Mücadele ailesine yeni katılan Antakya büromuza herkesi sarıp sarmaladı.

İş güvenliği olmadığı için Belediye işçisi Ali Karakazan öldü

Ümraniye Belediyesi Temizlik İşlerini yapan Ali Karakazan 26 Eylül gecesi saat 23:00 civarında Ümraniye ana yol üzerinde çöp toplayan özel bir taksinin çarpması sonucu yaşamını yitirdi.

Ali Karakazan gazetemizin okuyucusu. O işçi memur eylemlerinde, Pasajbebe direnişinde, Kartal direnişinde, devrimci mücadelede işçilerin tüm eylemlerinde hep onların yanındaydı.

Cenazesi 27 Eylül günü Ümraniye Belediyesi önünde toplanan işçilerin düzenlediği bir tören ardından memleketi olan Sivas'ta Hatırası Köyüne kalesakab bir işçi grubu tarafından götürüldü. Belediye işçilerin Ümraniye Belediyesi önünde yaptıkları tören ana sahiplerinin güzel bir ifadesi oldu. Arkadaşları ellerinde "İşçi Kıymı, Özelleştirme, İş Güvencesizliği Kader Değildir", "İşte Belediye İşçisiyiz. Hakkımızı Almadan Ölüyoruz", "Yenilecek, Zonguldak, Çorlu Katliamlarına Son" vb. dövizleri ve 300 kişinin oluşturduğu korteji yaptıkları bir yürüyüşle Ali Karakazan'ı uğurladılar.

Eminönü Belediyesi işçileri direnişte

2 aydan beri aylıklarını almayan Eminönü Belediyesi işçileri direniş başladılar. Belediye yönetiminden 2 aylık, 13 günlük kıramıya, yol paraları ve vergi iadelerini almayan 880 işçinin belediye yönetiminden toplam 14 milyar alacağı bulunuyor.

Eminönü Belediyesi işçileri direnişe başlamadan önce Belediye Başkanı ve diğer yetkilileri eylemlilikleriyle uyarak gelipcecek olumsuzluklardan belediye işçilerinin sorumlu tutulamayacağını açıklamışlardı. Belediye Başkanı Ahmet Naci Akın kendisiyle görüşen işçilerden 15-20 gün süre isteyerek işçilerin mağdurların ödeyeceği konusunda söz vermesine rağmen bugüne kadar hiçbir girişimde bulunmayarak işçileri oyalamaya çalıştı.

7 Ekim günü Eminönü Belediyesi Vaznesi önünde toplanan işçileri belediye binasına "İşçiyiz Halkıyız Kazanacağız", "Belediyeler Halkın Halkı Kalacaktır", "Halkımız Alana Kadar Direneceğiz" vb. dövizler asarak haklarını alıncaya kadar dirençlerini sürdüreceklerini açıkladılar. Kendilerini gösterdiğimiz dirençli işçiler "Belediye yönetimi bizlerden direnişte bulunduğumuz

Kendi işçilerinin parasını ödemeyen belediye, her gün taseron sıkırdı 2,5 milyar lira veriyor.

günlerde birkaç kere süre istedi ama hiç sözünde durmadı. Bugün yine bizlerden süre istiyor. Bu sözünü de tutamayacağı çok iyi biliyoruz. Bizlerin parasını vermeyen yönetim biriken çöpleri özel şirketlere toplamaya çalışıyor. Bu sıkırdı her gün 2,5 milyar para veriyor. Bu sıkırdı kimin? Kimin çıkarıyor? Kimin bir şey biliyor? Taserona dünyanın parasını verirken halkta da belediye işçilerinin aylıklarını ödediğimiz halde kendileri çalışmıyorlar di-

yerek yalan söylüyorlar" dediler.

Direnişte bulunan işçilerin destek veren BEK-Sen'in memurları da işçilerin dirençini birleştiriyor. Bugün işçilerle yinede birleşiyor. Bugünlerdeki günlerde bir basın açıklaması yaparak işi durduracağız. Belediye yönetimi işçileri memurları karşı karşıya getirmeye çalışıyor. Ama bizim bu oyuna gelmeyeceğiz" diyerek belediye işçilerinin yanlarında olduklarını açıkladılar.

9. SÜTUN

Medyada "ikinci paylaşım savaşı" ve İt Dalaşı

"Alkış çıkıyor", "Rum çocuğu", "Şantajcı", "Çirket"...
Yüksek bir tonda bu sesleri duyduğunuzda, "Kavga mı var acaba?" diyerek düşünce filan bakmaya gerek yok. Ya televizyonunuz açıktır ya da birisi yüksek sesle gazete okuyor. Bir dinem "muazır" sayılan yayınların pogeti satılmasına karar verilmiştir. Bu gördüğünüz izlenlere poget yetiştirecek. Hele ki, televizyonları pogetin içinden izleyenleri bir hayli zor olacak.

Su günlerde burjuva basın-yayın organları "ansiklopedi savaslarına" nın ardından, bu kez de "ikinci paylaşım savaşı"na tutuştu. Savaşın tarafları şimdiki Hürriyet-Show TV ittifakı ile Inter Star olarak görülmüyor. Milliyet ise, utangaçlar Inter Star'ı destekliyor.

TV ekranlarında ve gazete sayfalarında kanalizasyon misali p. b.lik oluyor. Savaşın tarafları karışık olarak kirliliği canısları ortada doküyorlar. Inter Star ekranlarında, patronu Uzan'ın yılanıncı azması Kadir Çelik, Simavi ailesini yener yarıyor. En çirkin görüntüleriyle Simavi'ler ekrana getiriliyor, İter Star'ın tabiriyle "Kılıç Gazete" Hürriyet'in aseptanları, aya taşanlar, psikolojik sorunları, Hürriyet'in ilana ön büküm için çevirdiği entrikalar gözler önüne seriliyor. Bu arada, Inter Star bir yandan Hürriyet'in psikolojik doktorları, diğer yandan müteffiki Milliyete yay çekmeyi de ihmal etmiyor.

Ardından Hürriyet "Uzan Döngüsü" ni açıyor ve başlıyor Uzan ailesini psikolojiyi saymaya. Başlangıçta hiç sesini çıkarmadığı Nurettin Süzen-Inter Star sirtışmasında Uzan'ın şantajçılığı anlatıyor. EP dergisinde çam haberlerden sonra, Aydın Doğan'ı nasıl şantaj yapıldığını, yurtdışından getirilen arabalarda nasıl kullandıklarını, İmar Bankası'ni nasıl babaşlarını çiftliği gibi ve kullandıklarını ve daha nicelelerini arka arkaya sayıyor.

Her iki tarafın birbirine yönettikleri arasında iğrenç dedikoduların yanı sıra, ciddi suçlamalar da yer alıyor. Hürriyet'in basurunu üzerine Milliyet'i toplanlar savcılar, devam eden suçlamaları karışmadan istemeden de olsa harekete geçmek zorunda kaldılar. Onlar da bir an önce savgası sona ermesini bekliyorlar. Savcılık iki görüntüye bakanlar "temiz toplum" yaratmaya çalışan burjuva basın himni almayıp birbirini temizlemeye çalışıyor zannedebilir. Kim bilir, belki bunun adına da "temiz burjuva basın" kampanyası koyabilir.

Genelkurmay birlifingleri, "kulak çekme" toplanları nın ardından, devleti çarşıları için tek bir ses, tek bir yürek olan burjuva basın, çıkları çıtışına birbirine girerler. Halka açtıkları kirliliği savcılık beraberlikleri bir yana bırakıp savaşa tutuştu. Peki, gerçekten "temiz toplum" nu istiyorlar? Bütlesi sorunla elbette anlamsız gelebilir. "Böyle bir amacı olan, bu psikoloji zamanında ortaya dökerdi, karışık tehditler yağdırmak için döşeyen kilit kasıllarında bekletmezdi" diyebilirsiniz. Eğer böyle düşünüyorsanız sonuna kadar haklısınız.

"Ansiklopedi savasları" sonunda, üç gazete birer milyon civarında bir tıra yakalamıştı. Fakat aradan geçen birkaç aydan sonra, her gazete ortalama 250'er bin tıra kaybına uğradı. Yani yaklaşık 750 bin kişi eğerdeki ansiklopedileri yarım bırakma pahasına gazete almakta vazgeçti. Peki, ya TV'lerin durumu... Hemen her gün bir yirmi açılan özel TV'ler toplam 12,5 trilyon olan reklam potansiyelinden günden güne küçültüldü. Bunun yanı sıra, yayın politikalarından kaynaklanan düzensizlik de izlenme oranlarını gittikçe düşürdü. Basın patronları için ciddi sorunlar doğmaya başladı. Diğer alanlardaki yatırımları ile birlikte, trilyonluk borçların altında ezilmeye başladılar. Ve bundan sonra kuran kırana bir savaş başladı. Bir dinem Aslı Nadir'e karşı açılan savaşın bir benzeri yaşanıyor. Kapitalizmin temel prensiplerinden olan "büyük balığın küçük balığı yutacağı" bir savaş.

Basın tekelleri arasındaki savaş ne kadar sürecektir, kimler kaçacak, kimler gidecek bilimez. Fakat bilinen bir geriyar; aktör burjuva basın yeni okuyucu veya seyirci kitlesi yaratmaya çalışıyor. Bugüne kadarki uğraşlarından bir sonuç alamamamı verdiğini bittirini, pes etmiş görünüyorlar. "İkinci paylaşım savaşı" sırasında karışıkla diktatörleri, psikoloji mevcut okuyucu ve seyirci kitlesini de azaltacağı benzer.

Burjuva basın objektiflik, dürüstlük vb. kavramların arkasına saklanarak gizlemeye çalıştığı gerçek yüzünü kendi eliyle seçtiği. Bizim onlara şöyleceycek her bir sürümün var: Devam, devam. ©

Radikal araba

Önyargıları yıkılmış, uzlaşmayan karşıtları birleştirilmiş ve o bir devrimci. Eski solcular reklamcı olarak, araba da devrimci olur. Araba alıcılara bir uyarı: Bir araba uğruna polisin bedeli haline gelebilirsiniz.

Temiz aday

Burjuva politikacıların itiraf ediyorlar. Kendi ağzlarından "Politika yapmak pahalıdır. Birlerinden alıp karışılını ödemek gerekir" diyorlar. Arka arkaya ortaya çıkan yolsuzluklar da sözlerini doğruluyor. Eskiden partiler popüler ve çoğutirebilecek adaylar peşinden koşarlardı. Şimdi ise farklı özellikler arıyorlar. Bu arayışı geçtiğimiz günlerde ANAP'lı Mesut Yılmaz'a dile getirdiler. Seçimlerde "temiz aday" bulunmasını istiyorlardı. Mesut Yılmaz partilerinin isteginden sonra kara düşünmeye başladı. Hem burjuva partilerinde politika yapacak, hem de temiz olacak adayı nereden bulacak?..

Bomba uzmanı cinler

Kanserlerinden, politikasına kadar herkesin derinde derman arayan Medyum Memiş, yetenekleri nedeniyle sürekli kamuoyunun gündeminde düşüyor. Hatta kimi zaman bazarlarını ve cobine doddardığı paraları çekemeyen cinlerini çalmaya uğruyor. Geçmiş Medyum Memiş bu konuya "Benim cinlerimi kimse çalmaz, ben hepinden daha güçlüyüm" diyerek açıklık getirdi. Ama bu günlerde başında başka bir bela var. Geçmiş Medyum Memiş'in evi bombalandı.

Evde patlayan bombanın ardından polisten hemen ortaltı doldurdu. İnceleme yapmak üzere Terörle Mücadele Şubesi'nden bomba uzmanları istendi. Uzmanlar inceleme yapmaya geldiler, fakat Medyum Memiş uzmanları istemedi. Uzmanlara incelemeye gerek olmadığını, cinleri sayıyende bomba kuyanları kendisinin bulacağını söyledi. Uzmanların canına minnet, onlar da "Bizim zanaat işimiz başımızdan aşkar. Madem böyle kendin bul" diyerek Medyum Memiş'in evinden ayrıldılar.

Medyum Memiş'in evini cinler mi, yolsuz yapıtı din sömürüsüne kuzanlar mı bombaladı belli değil. Fakat yakında Medyum Memiş para kazanacağına inanırsu için yeni bir himneti grilebilir. 900'li bindeki "Arayım kimin bombaladığını öğrenin servisi" kurulusu işi başından aşkın polistlerin de yükü azaltıcı olur.

Yasak FM

Hükümet tarafından kapatıldıklarında aletle demokrasî meselesi haline gelen FM kanalları buzu çölmeye devam ediyor. Ülke çapında yayın yapan birçok tasevi dündükleri de yore halkının istegine göre müzik ağırlıklı yayımlarıyla dinleyici toplamaaya çalışıyorlar. Fakat bazıları için haliken değil, olagışının istekleri önemi.

Bursa Oltangazisi de yayın yapan 105.2 FM'de dişköşer olarak çalışan İzzet Burak Yeşiller de gelen isteklere göre parçaları çalıyor. Bu gün istek üzerine Grup Yorum'un Madenci parçasını çaldı. Ardından işine son verildi. Gerekece Grup Yorum'u yer vermesiydi. Patronun açıklaması da bula ığınca, "Ben onun böyle düşünen birisi olduğuna bileyledim hiç iş almazdım."

105.2 FM jindisi yeni bir dişköşer bulmuş. Kendisi bir süre önce orduadan emekli olmuş. Müzik yayını ise İstiklal Marşı, Gençlik Marşı, Harbiye Marşı... diye devam ediyor.

Banteli

Halktanyanasinema, Yılmaz Güney ve "YOL"

"Ben sanatı, genel olarak sınıf savaşımının bir ögesi olarak görüyorum. Sinema, tipki öbür sanatlar gibi, bu savaşın sürdürücüsü olmalıdır. Bu anlamda, bütün devrimci sanatçılar savaşçıdır. Kendimi de böyle görüyorum ben. Ben de filmlerim de savacıvız."

47 yıllık bir yaşam. Ve onlarca çarpışma. Her çarpışmadan, büyük yaralar alsa da, onurla çıkan bir insan. Adı Yılmaz Güney. Halklarının da, oligarşinin de yakından tanıdığı bir isim.

Onurlu yaşamına sığdır-
dığı uzun tutsaklık yılların-
da kendini halkına adanmış
sinemacı, bir devrimci ve
bir "savaşçı" Yılmaz Gü-
ney. "YOL" filmiyle 1 Ekim
günü İstanbul Abdi İpekçi
Spor Salonu'nda on bine ya-
ciyle buluştu.

Yılmaz Güney'in sürgün döneminin ve dolayısıyla ülkemiz halklarının acıya, kana boğdurulmaya çalışıldığı faşist cunta döneminin yansımalarını da taşıyan "YOL" filminin galası, Yılmaz Güney'in eşi Fatos Güney'in açış konuşmasıyla başladı.

Konuşma diline Türkçe ve Kürtçe olarak "Hoş geldiniz. Birlikteyiz diye bir güç verdiniz. Haval no dey bas. Ser seran ser çawan hatin" şive bağlayan Tahir Güney, "Bu akşam beraber olmak için 11 yıl beklediğimiz sürgüncüde kahramanlarla buluşuyoruz. Onlar bütün dünyayı dostlaştırır. Bu yoksul kahramanları görüp yürekten sarılsan insanları tarafında Altın Palmiye ile ödüllendirilir. Onlar yaşamın gerekçesi, biten insanlarımız. Onlar sizlersiniz," derken salondaki binlerce dinleyen avurları patlamasına alkışlarla "Bu akşam bu akşam emekçi halkın dinmeyen acılarını katkısızca, kimsesizce unutturulmaya, yazdırılmaya, yok sayılmaya çalışılan Türk ve Kürt halklarını kültür ve sanatının haykaranı" okudu.

Galanın açılışında devrim şehitleri için saygı duruşu yapılmaması salondaki izleyici tarafından protestoyla karşılandı ve fiili olarak yapıldı.

Fotoğ. Güney'den sonra sahneye, Cannes Film Festivali'nde "YOL" filmiyle Altın Palmiye ödülünü taşıyan "Kayıp Missing" filminin yönetmeni Costa Gavras geldi. Gavras konuşmasında "Yılmaz Güney Kürt halkı ve Türkiye halkı için demokrasi ve özgürlük mücadelesi verdi. YOL filmi Avrupa'da milyonlarca insan izledi ama ne yazık ki sizler en son izliyorsunuz," dedi. Gavras bu sözleri söylerken salonlarda herkes saygılı bir suskunlukla onu dinliyordu.

Filme yer alan oyuncuların tanıtıldığı bölümde Tank Akan'ın gelmediğinin anons edilmesi izleyiciler tarafından protesto edildi.

Filmin gösteriminde ortaya çıkan teknik eksiklikler (salonun veterinerce kararı-

İlanlaması, ses düzeninin yetersizliği) görüntü ve diyalogların anlaşılmasına neden oldu. Bütün bunlara bir de sloganlar eklersek, filmi 11 yıl sonra ilk kez seyredenler açısından "tatsız" bir gösterim oldu denilebilir. Ancak yıllarca yasaklı bir sinemacının yasaklı bir filminde insanların duygularını kontrol edememeleri de doğal bir durumdur.

"YOL" filmi bütünyle ülkemiz gerçeklerini yansıtmaya da, kendi dönemini özgünlüklerini belli oranlarda ele alması ve sorgulaması bakımından olumlu, yürekli bir sinema örneği olduğunu gösterdi. Bu yapıyla kendi döneminin ilerici, yurtsever soluğunu da taşımaktadır "YOL"

Costa Gavras'ın deyimiyle "Yılmaz Güney'in eserlerini yok etmiş olsalar bile, onun bu filmiyle çektiği gerçeğini değiştiremezler." Yeniden yaratılan halkın gerçekliğinin hiçbir koşulda gizlenemeyeceği nasıl bir gerçek ise, Yılmaz Güney ve sinemasının halktan yanalıdır da, hiçbir koşulda değiştirilemeyecek, gizlenemeyecek bir gerçektir.

Yılmaz Güney ve sineması devrimci sinema emekçilerinin uzun, zorlu yolculuklarında örnek alınacak deneyimlerdir. Bu deneyimlere, değerlere sahip çıkmak ve savunmak herkesten önce devrimci sanatçılara düşmektedir. Geleceğin devrimci sineması, bu değerlere sahip çıkılarak zenginleştirilerek ve dahası aşılarak sağlanacaktır.

Yılmaz Güney, bir yol açmıştır. Bu yolu genişletmek ve ilerletmek devrimci sanatçılara düşüyor. Onun "savaşçı" özelliği ve sinemaya bakışı bir çıkış olmak üzere, geliştirmek, daha ileri adımlar atmak gerekiyor. Bugün Yılmaz Güney üzerine çok şey söylenebilir; Yılmaz Güney yerlere göklere sığdırılmıyor. Ancak "somut bir şey adımı" dediğinde ise hiç kimse bir şey yapmıyor. Bir anlamıyla Yılmaz Güney sömürülüyor.

Devrimci sanatçılar ise, Yılmaz Güney'i yerli yerine oturtup, onu aşmakla yükümlüdür. Onun halklarımıza bıraktığı mirası korumak buradan geçiyor. ♀

Grup Ekin'e yasaklamalar

Sanatçılar kaldıkları otellerde yakılıyor, kitap fuarları, sanat merkezleri basılıyor, konserler yasaklanıyor, kitap ve dergiler için toplatma kararları çıkartılıyor: Açılan davalarla verilen hapis ve para cezalarının ardı arkası kesilmiyor...

Devrimci sanatçı kimliğini her koşulda yaşatan Grup Ekin de bu politikarlardan eksiksiz nasibini alıyor. 18 Nisan'da Ekin Sanat Merkezi'nin basılıp talan edilmesinin ardından, son üç ay içinde Grup Ekin'in pek çok yerdeki konserleri kom gerekçeleri engellenerek yasaklandı.

26 Haziran 1993 tarihinde yapılacak olan Samsun'da defa yapılan başvuruya razı olmadı.

18 Temmuz 1993 İzmir'de gerçekleştirildi. Yasaklanması için kurulan komisyonun raporuna göre, komitesinden bir kişi hiçbir hak ve ayrıcalığa sahip olmaması, terilmeksizin gözaltına alınması ve İzmir'de yapılan konsantrasyon elemanları çevik kuvvetçe gözaltına alınmış ve çıkarılarak İstanbul'da tutuklanarak tarafından serbest bırakılması

25 Temmuz 1993'te konseri için yapılan başkamılarca "kendileri gelenlar" denilerek kabul edilme

1 Ağustos 1993'te Al
Derneği'nin düzenlediği ko
tahrik edici ve kışkırtıcı

Oligarşinin korkusu türküler karşısında da açığa çıkıyor. Grup Ekin de türkülerini söylemek için inatla sürdürüyor mücadelesini.

dolayı Grup Ekin'in çıkmasına izin verilmedi.

25 Eylül 1993 Konya konseri gerekçesiz yasaklandı.

Son olarak 5 Ekim 1993 tarihinde yapılacak olan Zonguldak konseri yasaklandı.

Kültür Bakanı çok şey söylüyor, hat-
ta bu gelişmeler karşısında 'çok üzöldü-
ğünü' de biliyoruz.

Evet, Kültür Bakanı kültürsüzlük politikaları karşısında özölerek geldi(!), özölerek gidecek zamana geldi. Halk kültürü üzerindeki baskılara yeni baskı ve yasaklamalar eklemekten geri durmadı. Kültür Bakanı olarak her yasağın altında birebir imzası olmaması, bu sorumluluk-
ten kurtulmasına yetmeyecek.

Alman polisinin Bremen'de konser engelleme çabası

2 Ekim 1993 günü Almanya'da Bremen Halk Kültür Derneği'nin düzenlediği Grup Yorum halk konseri Alman polisi tarafından "bomba ihbarı yapıldığı" gerekçesiyle engellenmek istendi. Türkiye'de olsa hiç kimseyi şaşırtmayacak olan böyle asılsız bir gerekçeyle geceleri erteleme çabası, tertip komitesi, Grup Yorum ve izleyicilerin kararlı tavırları sonunda boşa çıktıysa da konser birkaç saat gecikmeli yapılabilirdi.

Konserin yapıldığı salona saat 16.30'da "bomba ihbarı var, arama yapacağız" diye gelmeden önce Alman polisi salona giren bütün yolları kesmiş ve insanların katlınımlı engellemek için de "bomba"nın 17.00'de tatil yapacağı haberi- ni yaymıştı bile. Herley komitesinin "salonun güvenliğini biz kendimiz kaldır- mış, salona boşaltmaya gerek yok, konser gelmesin" şeklindeki önerisi ise arama yapılmazsa konserin iptal edileceği tehdidiyle karşıtılı buldu. Alman polisinin niyeti açık. Salona boşaltmaktaki yetimle- yip, tiyatro binasının etrafında toplanan- ları da ara sokaklara kadar dağıtmak istiyordu.

Konserin yapılacağı tiyatro binasında bunlar yaşanırken, aynı saatlerde de Bremen Radyosu'ndan yapılan yayınlarda konserin ıntal edildiği haberi veriliyor.

ve konsere gidilmemesi yönünde çağrı yapılıyordu.

Arama için verilen sürenin sonunda salona geri alınmayan izleyiciler, polis engelini aşarak tiyatro binasının bahçesine girdiler ve Alman polisinin keyfi tutumunu Grup Yorum'la birlikte söyleyen türküler ve çekilen halaylarla protesto ettiler. Polislerin tertip komitesini tutuklama tehdidi ise "İstisyanlar hepimizin kimliğini alı, size kimseyi vermiyoruz" yanıtı ve hep bir ağızdan söylenen Enternasyonal'in sözleri arasında duyuluyordu bile. Bir kez daha uluslararası dayanışma Alman polisine geri adım attırmı.

Çabalının boş olduğunu ve tepik komitesinin kararlığını gören Alman polisi göstermelik bir aramadan sonra bir yarı terk etti ve ziyeciler saat 18:30'dan sonra salona girmeye başladılar. Keyfi engellemeler, radyo yayını bu Bremen'den yeni açılan Halk Kültür Demeğinin düzenlediği konserin engellenmesi çalışmaları sırasında, demeğe gözdeğinden başka bir şey değildi. Ama amacına ulaşamadı, çünkü Bremenliler ve çevre illerden gelen Halk Kültür Demeğince ve Grup Yorum'a sahip kişiler. Simdiden hedeflenen daha geniş katılımlı bir gece ile Alman polisine gereken yanıt verilecekti.

Filistin direnişi "anlaşma"yı reddediyor!

"...Gerçekle anlaşma İsrail işgalinin legalleştirilmesi anlamına geliyor. İsrail'in işgal bölgelerinden çekilmesi ne anlamına gelir. İsrail işgal gücünün halen daha Filistinli gece yatıklarından alıp tutuklanma hakkı var. Bugün beki aradık tek fark şu olacak, tutuklama sırasında Filistinli de hazır bulunacaktır."

Mücadele'nin önceki sayısında yayınlanan röportajda Demokratik Cephe'den Muhammed Jadallah bunları söylüyordu. Gazze-Eriha anlaşmasına atılan imzadaki teslimi görünce için, bu anlaşmayı nelerin izleyeceğine tahmin etmek de zor değildi elbette. Çünkü emperyalizm, işgalciler, tarihin her döneminde teslim olanların üzerine yeni baskı ve dayatmalarla giderek teslimiyeti derinleştiriyordu. Filistinliler teslimiyetini "anlaşma"ya ya da "anlaşma"yı reddetmiş, Filistinlilerin katliemine devam etmesinin teslimiyet Filistin halkına kesilmez katenele olduğunu ifade ediyor.

İsraili ordu karargahı yakınlarındaki bir otobüse yönelik saldırıların hemen ardından, anlaşmanın kendisini bağlamadığını ilan edercesine, eskiden olduğu gibi Filistin halkını topyekün hedef alan operasyonlara devam ediyor.

Gazze ve Eriha bölgesinde 3 Ekim'de yüzlerce kişi gözaltına alındı. 2 Hamas örgütü üyesi Filistinli kurşunlanarak katledildi. 16 kişi tutuklandı. Geleneksel sokaka çamaşırların konulduğu yasak halka yürüyüşü.

Filistin halkı, Arafat'ın imzaladığı anlaşmanın kendilerine ne getireceğini anlamıyor. Anlaşmayı ancak sürdürülen acılar, yoksulluk ve katliamlarla dolu yaşamının sona ereceğine, gasp edilen haklarına kavuşacağına inanırsanız destekleyebilir. Ne var ki, Arafat'ın teslimiyet anlaşmasının halka bunları getiremediği ve getiremeyeceği daha bugünden ortadadır. Tersine "anlaşma" direnen gruplar için bir tehdit durumundadır. Direnen grupları vereceği kimi mesajlarla halkın direniş katilini sağlamlaştırmak, teslimiyet anlaşmasının yine Filistinlilerin mücadelesine pratikte iflas ettirmesini beraberinde getirecektir.

İsrail, teslimiyet anlaşmasının yayınlanma gündemiyle Filistin halkı için, Filistin direnişini tümüyle tasfiye etmeye çalışıyor. İsrail'in işgal altındaki Filistin topraklarında, kendi zorbalığıyla kurulu egemenliğinden taviz veremeye yitirmiş olmanın, bu olaylar, daha şimdiden gösteriyor. Teslimiyet kabul etmeyenlere karşı bu nedenle bu kadar saldırgan ve bu kadar tahakkümlüdür. Ve yarı Filistin halkı adına teslimiyeti imzalamayanlara da direnişleri aynı yöntemlerle saldırmaya başlaması o kadar uzak bir olasılık de değildir.

Arafat, İsrail'in bu saldırıları karşısında da "Anlaşmanın Hama'nın avlanmasında anlamında yorumlanmasında karışımı açıklamasını yaparak İsrail saldırganlığı karşısındaki acizini ortaya koyuyor ve kendi halkına ihanetini pekiştiriyor. Arat'ın "karşımı" dediği yorum, anlaşmanın gerekçesi anlamıdır. Ama görülen o ki Filistin halkı bu anlaşmayı onaylamıyor ve bu teslimiyet imzasını direnişleriyle siler. O

Somali'de emperyalizmin kayıpları artırıyor

ABD halkı ikinci Vietnam istemiyor

Amerikan emperyalizminin Vietnam halkının önünde aldığı yenilgi ve bunun yarattığı ruh hali aradan 20 yılı geçmesine rağmen hala etkisini sürdürüyor. Vietnam yenilgisinin yarattığı etki o kadar köklü ki, psikolojik hastalıklara ad olacak kadar günlük yaşama girmiş, Vietnam sendromu gibi...

Vietnam'da yıkılan "Güçlü Amerika" imajını tekrar tazelenmek için özellikle 1980'li yıllarda çok yoğun bir çaba içindeydi ABD emperyalizmi. Çıkarlarının söz konusu olduğu her yerde, her ülkeye direkt olarak müdahale etme çabası yitirilen imajı yenilemeye yönelikti. Grenada'nın işgali ile başlayan bu süreç, 1983'te Sovyetler Birliği'ndeki karşı-devrimci dalganın yükselmesiyle beraber giderek arttı. Panama ve Libya'nın bombalanması, Körfez Savışı yitilen imajı tazelenmek için atılan adımları. Çok kutuplu bir dünya ile birlikte ABD çıkarlarını koruyan bir BM'nin de desteğiyle imajı tazelenmek zor olmadı. Artık yeni dünya düzeninin patronu Amerikan emperyalizmi her yerde hazır ve de nazırdı...

Somali'de de böyle girdi ABD. Doğu Afrika'daki denetimini artırmak için, petrol çıkarlarını güvenceye almak ve kolay bir zafer kazanabilmek için... Gerçekleşti de: BM Güvenlik Konseyi'nin Muhammed Farah Adid'in tutuklanması kararı. Yanına aldıkları BM uluslararası güç askeriyle bu karara dayanarak aylardır

"operasyon" adı altında Somali halkına savaşa çağırıyor ABD, bugün giderek daha fazla çıkmazı düşünüyor. Etkisini kırmayı düşündüğü Adid ise her şeyiyle kontrol ettiği Güney Mogadishu'da kadın-erkek, çocuk-çocuk tüm bir halkın desteğiyle ABD işgalcilerine karşı direnişin bir ulusal kahraman haline geldi.

Amerikan askeriyle iş, sivil halkın tepkisine bile tahammül gösteremeyen ateş açmakla başladılar. Black Hawk helikopterleri ve askeriye korumaya kalkıyorlar, kendilerine yönelik Somali halkının ofisinden. Her geçen gün ölen ve yaralanan askerlerinin sayısı artıyor. Geçen hafta yapılan 3 operasyondaki kayıplar bile Somali'nin Amerikan emperyalizmi için yeni bir Vietnam olma hızla git-

Somali halkının ABD çetelerine karşı direnişi yayılıyor. Öyle ki, her ABD askeri için cesedi ABD emperyalizminin nani bir batağın içine düştüğünü gösteriyor.

tiğini gösteriyor bize.

ABD bir yandan Somali'de sarsılan prestijini kurtarmak için yeni silah ve malzeme üyüyor, yitirken, tehditler savmıyor da ihmal ediyor. Pentagon yetkilileri operasyonları ölen ve yaralananların sayısını artması yanında, bir de Adid'in gerillalarına esir düşen Amerikalı askerlerin başkalarını altında. Somali'deki asker sayısını artırmadan yeni silah ve helikopterleride donanımı gücendirip çözüm bulmaya çalışıyorlar. Çünkü Amerikan toplumdaki ve kongrede tepkileri giderek artıyor.

Çatışmalarda ölen Amerikan askerlerinin görüntülerini televizyonda yayınlanmasına üzerine halk arasında "Yeni bir Vietnam mı?" kaygısı yayılıyor, yayınlanan anketlerde halkın çoğunun Somali'den çekilmesini yana olduğu ortaya çıkıyor.

Halkın tepkisine de hesaba katılan Amerikan Kongresi, Somali'ye yollanan Amerikan askerlerinin işi düştükleri çıkmazı da derinleştirerek, bundan sonra BM kanallarıyla da olsa dışlanacak operasyonlara sıcak bakmayacağı mesajlarını veriyor. Kayıpların artması ve gelişmeler üzerine yaptığı açıklamada Clinton "Biz oraya manda kurmaya ya da ülkeyi yönetmeye gitmiyoruz. Somalilerin kendi ülkelerinin yönetiminde söz sahibi olmasını zamanı gelmiştir" derken bugün ABD'nin içinde bulunduğu çıkmazdan kurtulabilmesinin yollarını arıyor.

Eski ABD başkanlarından Jimmy Carter'in Somali'ye sık sık gittiği biliniyor, BM yetkililerinin görüşmelere başlanması yönünde açıklamaları henüz Somaliler karşısında alacakları herhangi diplomatik bir çıkış yolu bulabilme çabalarının yanı sıra, yarı Somali'den başka bir şey değil... Politik hayatın canlandırılmasına izin verilmesi, yeni mekanizmalar, bu bepsi de Clinton'un açıklamaları bitünlüğünde bir bir gerçeği ortaya koyuyor. O da Mogadishu'da verilen gerilla savaşının işgalcileri zorladığıdır.

Askeri çözümün içi gösterilen son çabalar bir yana, bu gerçeği gören ABD kongresi de Somali'deki 4500 Amerikan askerinin geri çekilmesini resmen istemeye hazırlanıyor. Bu amaçla 5 Ekim günü Demokrat Parti Senatörü Robert Byrd bir kanun tasarıları hazırladı. Kongreye sunulan tasarıda, kongre askerlerin Somali'de kalma sürelerini uzatmazsa 15 Kasım'da Somali'den çekilmesini zorunlu kılıyor.

Tepkiler yoğunlaşıyor, çünkü Amerikan halkının beledi henüz çok can ve Vietnam'ı unutmadı ve Somali'de ikinci bir Vietnam yaşamak istemiyor. Üstelik hala birincisini zihni tasfırkan. O

Devrimci Sol Güçlerden Yaser Arafat'a açık mektup

Ortadoğu halkları ihanetini asla unutmayacak

5 Ekim Salı günü Devrimci Mücadele Şehit ve Tutsak Aileleri, Devrimci Mücadele İşçileri, Devrimci Mücadele Emekçileri, Devrimci Mücadele Avukatları, Devrimci Mücadele Sanatçıları, Devrimci Mücadele DOKÜLERİ, DLMK'ları, ÖZGÜR-DEMLER, Halkın Gücü Sirketi Okulları İstanbul Sirketi Toplantısında sunulan açıklama, din olduğu gibi bugün de Filistin halkının yanında olduklarını belirtirler. Arafat'a, ihanetini protesto eden, bir "Açık Mektup" gönderdiler.

Arafat'a şöyle sesleniyor mektupta:

FİLİSTİN DEVLET BAŞKANI YASER ARAFA'TA:
"Filistin halkının tarihinde eşi görülmemiş bir teslimiyet örneği sergilediniz. İşte bu yüzden emperyalistler ve işgaliyonistler tarafından ayakta tutuluyorunuz.

Daha anlaşmanın mütekkebi bile kurmadan bugün Filistinlilere ateş açan siyonist Filistinlilerin kurşunlamaya devam ediyor. Hani siyonist İsraili değmiş? İntifada'yı durdurma kararını açıklarken iki halkın barış içinde yaşayacağını anlatıyordun Filistin halkına. "Barış" umuduyla kandırılan

bir halk kurşunlamaya bugün. Bu senin eserinidir, eserine ümitsizlik!

(...)

Senin umudun ama emperyalistlerin iyi bildiği bir gerçek var. Bir kez bu batı hatırlamalı: Halkların direnme gücünü gösteriyor. İhanetlere de teslimiyete de gereken yantı er geç verilir."

Aynı gün, Örnekte Mahalle'sine "Filistin Halkı Yahuz Değildir", "Filistin Halkı Emperyalizme ve Siyonizme Teslim Olmayacak", "Filistin Halkının Kurtuluşu Uzaklamadık. Sübhü Savastan Çekmedir". "Yasasın Onurlu Mücadelemiz DSG" imzalı yazımlara yapıldı. 7 Ekim'de ise Örnekte ve Örnekte'nin "Filistin Halkı Yahuz Değildir", "Filistin Halkının Kurtuluşu Sahne Barışta Değildir. Halkın Örgütü Savagandaz DSG" imzalı pankartlar asıldı. Örnekte.

✓ FİLİSTİN GERÇEĞİ TESLİMİYETİ REDDEDİYOR

- İsrail, Gazze ve Batı Şeria'da terör estirmeye devam ediyor. İşgal altındaki topraklarda iki HAMAS üyesini katleden İsrail askerleri 3 Ekim'de yüzlerce Filistinli evlerinden alarak işgal karakollarına kaldırdılar.
- "Anlaşma" daha şimdiden Filistin gerçeğine çarparak aşınmaya başladı. "Gazze-Eriha" anlaşmasının bir teslimiyet belgesi olduğu giderek daha iyi anlaşılırken, Filistin'in böyle kolayca teslim alınamayacağı gerçeği de ortaya çıkıyor.

Yazısı sayfa 23'te

✓ TEKSTİLDE ŞEYTan ÜÇGENİ

- Devlet-işveren-sarı sendikacılık üçgenindeki 700 bin tekstil işçisinin 350 bini "kayıp". Ne SSK kayıtlarında ne DİE istatistiklerinde onlar "yok"... Sendikacılık ve sürekleştirilmiş işçi kayımlı: tekstil işkolu bunlarla tanımlanıyor. Her 100 işçiden ancak bir tanesi sigortalı. Ve resmi kayıtlara göre 700 bini aşkın işçiden ancak 150 bini sendikali. Gerçek sendikali sayısı ise bunun üçte biri bile değil!
- Tekstilde örgütlü TEKSİF ve Öz İplik-İş sendikaları yıkılmış, kapanmış ya da hayali işyerlerindeki üyeleriyle (!) barajı asıp, sözleşme yapıyorlar... Ve işkolunda yetmekten servise, işçi sağlığından çalışma saatlerine kadar tüm koşullar insan onurunu ayaklar altına alıyor.

Yazısı sayfa 16'da

✓ "Yol" yıllar sonra Türkiye'de gösterdi" YILMAZ GÜNEY FİLMLERİYLE YAŞIYOR!

- "Ben sanatı, genel olarak sınıf savaşımının bir ögesi olarak görüyorum. Sinema, tiyatro, diğer sanatlar gibi bu savaşın sürdürücüleri olmalıdır. Bu anlamda, bütün devrimci sanatçılar savaşçıdır. Kendimi de böyle görüyorum. Ben de, filmlerim de savaşçıdır."

- Yılmaz Güney'in savaşçılığı sürmüyor, ancak devrimci sanatı kasımsamla, devrimci sanatın istediği emek ve özveriyle yaşama geçirmekle mümkündür. Bu ise her şeyden önce ezilenlerin acısını yürecinde duyan ve onların safında olan devrimcilerin, yani Yılmaz Güneylerin işidir.

Yazısı sayfa 22'de

Teori, strateji ve taktik

Yolumuz nereye ve yolun neresindeyiz?

- Mücadelenin hiçbir anında, önümüzdeki güncel-acil görevler ne olursa olsun, stratejik ve taktik hedefleri gözden kaçırılmamalı; atılan her adıma, "nereye gidiyoruz" sorusunun yanıtı eşlik etmelidir.
- Devrim mücadelesi bilinci, iradi, iktidar perspektifiyle yürütülen bir mücadeledir. Mücadelemizin her anında her eylemine bu bilinci ve irade egemen kılınmalıdır. Öldüğü, harcanan enerji, katılan fedakarlık, ödenen bedelleri boş geçmeyecektir.
- Hiçbir adımımız sonuçsuz kalmamalıdır. Stratejik hedefimiz halkımızın kurtuluşudur, demokratik halk iktidarıdır. Stratejik çizgi dünya halklarının pratiğinde, halkları zafere götürdüğü kanıtlan halk savaşı çizgisidir. En sıradan eylem dahi bu hedefe yönelen bu çizgide bütünleşmelidir. Başarımızın zorunlu koşulu budur.

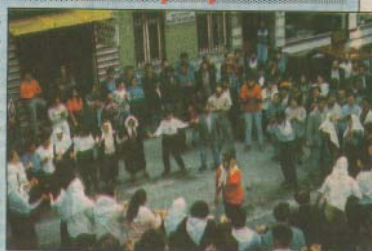
Yazısı sayfa 12'de

TIYAD (Tutuklu Aileleri ve İnsan Hakları İçin Yazma Derneği)

açıldı

Kapılar kilitlenebilir, ya yürekler!

- TAYAD, ÖZGÜR-DER, İstanbul ÖZGÜR-DER, Tüm ÖZGÜR-DER, Marmara ÖZGÜR-DER. Her biri insan hakları ve özgürlükleri mücadelesinde üzerlerine düşeni yaptılar, bunun için özveriyle çalıştılar. Bu yüzden kapatıldılar. Zülmün önünde eğilmek yoktu onların mayasında! TIYAD için de olmayacak!

- Varın cellat düşünsün aynı korkunc bilmeceyi: birinin kapisına kilit vururken, diğeri açıyorsa beyaz başörtülü analar, varın cellat düşünsün... Ellen büyük, emekçi eli; yürekli dala büyük, devrimci yüreği. Ana-babalar kavgaının onurlu bir sayfasını daha araladılar TIYAD'la. Yazacakları daha çok şey var.

Yazısı sayfa 8'de